

Erdészeti és Faipari Híradó

XXVI. évfolyam 1. szám
2016. március

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Lapja

A tartalomból:

**Fókuszban
az Északerdő
Agromashexpo
Erdézmecénás
FeHoVa 2016**

ERZSÉBET
UTALVÁNY **plusz**

Erzsébet-utalvány Plusz

Magyarországon, Magyarországnak

Az Erzsébet-utalványcsalád tagjai – az Étkezési, az Ajándék, az Iskolai, a Kultúra, a Sport és a Gyermekevédelmi Erzsébet-utalvány – immáron elektronikus formában is elérhetők **az Erzsébet-utalvány Plusz kártyára töltve**. A kártyát a munkavállalóknak munkáltatóik igényelhetik, idén ingyenesen.

Az **Erzsébet-program** több mint **600 000 embernek**, köztük több mint **300 000 gyermeknek** biztosította a kedvezményes üdülés, táborozás örömét az elmúlt négy évben. A Program többek között az Erzsébet-utalványok forgalmazásának pénzügyi eredményéből valósul meg.

www.erszebetutalvanyplusz.hu

AGROmashEXPO – 2016

Amkodor a terepen

A belorusz gyártmányú Amkodor forwarderén jól megfigyelhető a vezetőfülke kialakítása, a hátsó ablak jó rálátást lehetővé tevő íveltsége

Kotschenreuter traktor John Deer háttérrel

Kotschenreuter a rakodón

Kesla Foresteri munkában

Kesla Foresteri

Viking fűnyíró robot

Linddana aprítógép

A főhajtások éve

Bár lapunk, az Erdészeti és Faipari Híradó tavaly ünnepelte negyedszázados fennállását, erre az évre is jut bőven megemlékezés. Talán nem jutott elegendő figyelem az ErFa Híradó jubileumára, így most tegyünk egy tiszteltkört lapunk méltatására is! Hisz' huszonöt év egy szakmai lap életében nem kis teljesítmény, ha csak az intézményi környezet változásait tekintjük. A társadalmi-politikai és személyi feltételekről nem is beszélve.

Kisebb kerek évforduló az EFDSZ-nél is lesz 2016-ban. A XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapokat augusztusban rendezzük az Egererdő Zrt. vendégszeretetével. Ez az esemény is alkalom a főhajtásra és kalapemelésre. Hogy miért? Azt majd a következő számból tudhatja meg a nyájas olvasó.

De fordítsuk vigyázó tekintetünket saját házunk táján túl, a szakma és az ország eseményeire!

Egész éves rendezvénysorozattal emlékezünk az erdészek legjelentősebb társadalmi-szakmai szervezete, az Országos Erdészeti Egyesület 150 évvel ezelőtti alapítására. Nagy szüksége volt a szakmának az egyesületre, hiszen „Főuraink azon időkben az erdészben inkább a vadászt tekintették, ... Sőt nem példátlan, hogy az istállóból is vétetett az erdészeti személynél.” – olvasható az Erdészeti Lapok korabeli számában. Arról nem is beszélve, hogy a német, cseh, morva szakemberek mindenhol előnyt élveztek. Tehát a sokszorosán hátrányos helyzetéből kellett a szakmát fejtő fölemelve talpra állítani. Ezért is illeti föltétlen tisztelet és főhajtás az alapító atyákat.

Hat évtizeddel ezelőtt a nemzet bebizonyította, hogy a mégoly kegyetlen diktatúra sem képes vazallusokat faragni egy nép valamennyi gyermekéből, leányából és fiából. Mint ahogy a szakmánk egyik

gyökerének tekintett Selmeci Akadémia hallgatói köreiben a '48-as szabadságharc követőkre talált, az '56-os forradalom eszméi is először a hazai egyetemeken, köztük a sopronin fogantak és kezdtek terjedni. Szeged, Debrecen, Sopron és a főváros felsőoktatási intézményeinek diáksága szinkronban állította össze követelő pontjait, és állt ki velük az akkori – korlátozott – nyilvánosság elé. A dicsőséges szűk két hetet borzalmas megtorlás, majd XX. századi Bach-korszak követte.

A Selmeci Alma Materből fakadó szakmáink hatvan évvel ezelőtt is emlékeztetést alkottak élni akarásból és kreativitásból, mert megalapították az egyetem „kanadai kihelyezett tagozatát” Vancouverben. De azt se feledjük, hogy nem csak az ott tanuló magyar menekült diákok kaptak segítséget a hatalmas erdőkkel büszkélkedő befogadó országtól, hanem a magyar tanárok és diákok is nagyon sokat tettek a kanadai erdészeti szakmai pallérozásáért és továbbfejlesztéséért.

A főhajtás kijár egy olyan vállalkozásnak is, amely kilenc évtizeddel ezelőtt indult világhódító útjára Németországból. Ez az Andreas Stihl által alapított motorfűrész birodalom. Ezek a gépek váltották fel a barátságon alapuló Druzsba-korszakot hazánkban. Végül jár egy széles kalaplengetés a Stihl Magyarországnak is, amelyet 25 évvel ezelőtt alapítottak meg.

Sajnos nem múlik el évtized, hogy ne gyülekezzenek sötét felhők szakmai égboltunkon, átszervezés, személycserék, politikai adok-kapok képében. Mondhatnánk, krízis-krízis hátán. Egy dolog azonban biztos, a fák nőnek, az erdők gyarapodnak. Rádásként, ha minden igaz, még ebben a jubileumi évben új erdőtervényünk is lesz. Ez okot adhat némi derűlátásra.

Z.Z.

Tartalom

Fókuszban az Északerdő Zrt.

Folytatás és változás. 2

Munkavédelmi képviselők

továbbképzése 6

Sok is volt – meg kevés is az

AGROmashEXPO 8

Tájak bővületében 10

Országzászló átadás

Görgényszentimrén 12

A világűr kapuja 14

FeHoVa – 2016 15

Egy mecénás biográfiája

Dr. Balassa Gyula erdészeti

karrierje 16

Krónika-Hírek 18

Tájak bővületében – Kovács Mátyás

tárlata B3

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI HÍRADÓ • XXVI. évfolyam 1. szám • **Kiadja** az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete • 1146 Budapest, Thököly út 58-60. • Tel.: 331-4369 • Fax: 331-9455 • E-mail: efdsz@mailbox.hu • **Szerkesztőbizottság:** Dudás Péter **elnök**, Nagy László munkatárs, Rásó János, Zétényi Zoltán szerkesztő • **Címlapfotó:** Zétényi Zoltán – A titkárok • **Nyomda:** Agroinform Kft. • Budapest, Angol u. 34. • Felelős vezető: Bolyki Etelka ügyvezető igazgató • A lap negyedévenként jelenik meg • Hírlapárusi forgalomba nem kerül • Terjeszti az EFDSZ.

Fókuszban az Északerdő Zrt.

Folytatás és változás

Miskolci titkárok

Alighanem a címbeli szavakkal írható le, ami az Északerdő Zrt. szakszervezeti vezetésében történt. Hogy mennyiben lesz folytatás és mennyiben változás, az még kérdés. Ami viszont már nem az: Ecsegi Istvánnét – vagy ahogy mindenki szólítja – Katikát, Nádasdi Szabolcs váltotta a szakszervezet vezetésében. Velük beszélgettünk.

Ecsegi Istvánné: 1975 szeptember elsején léptem be az erdőgazdasághoz és közel negyven év után, 2015. május 31-én váltunk el hivatalosan. Persze ez tényleg csak „hivatalosan” igaz, s éppen a szakszervezeti munkára nem vonatkozik. Az itt töltött idő alatt velem is, a céggel is sok minden történt. Kezdtem a műszaki üzemigazgatóságnál, majd a miskolci, illetve lillafüredi erdészethél folytattam. Nyolcvanhatban kerültem be a központba, előbb pénzügyi, majd kereskedelmi területre. Itt a faszén értékesítéstől a fűrészárú eladásig sok mindennel foglalkoztam.

ben természetesen – új szakszervezeti érában lettem. Ekkor ez a funkció már régen nem volt függetlenített állás. Én a pénzügyön dolgoztam és „mellékesen” szakszervezeteskedtem.

ErFa: A fiatalabbak kedvéért, tegyük egy kis történelmi visszatekintést, hogy is volt ez régen!

EI: Röviden: másképp! Ugye szinte kérdés nélkül mindenki tag lett. És ez azt is jelentette, hogy az én érkezésem tájékán majd’ 3 ezer dolgozó és ugyanennyi szakszervezeti tag is volt. De még a rendszer-váltáskor is 2 ezer körül voltunk. Szóval, nagy vállalat, nagy létszám és más jellegű szakszervezeti feladatok. Elég, ha csak az üdülésekre, a beutalók elosztására vagy a szociális segélyezésre utalok.

ErFa: No, meg az üzemi négyyszögre. Mert a fiatalabbaknak ez is „kínai”.

EI: Én odáig nem jutottam, de tudom, hogy a gazdasági vezető, a párttitkár – az egy párt –, a KISZ titkár – az akkori egy ifjúsági szervezet –, valamint a szakszervezeti vezető alkotta. Utóbbi kettő inkább csak a látszat miatt. Mert a döntő szó

segély. Igaz, május elsejei felvonulás is. De előtte a jutalomosztás véleményezése is a mi hatáskörünk volt.

ErFa: Ehhez képest – no meg ahhoz is –, hogy valamikor 3 ezren is dolgoztak itt, most 324 fő a létszám és ebből a fele, 165 a szakszervezeti tag. Az új tisztségviselő nyilván más kihívásokkal szembesül – fordulok az új titkárhoz.

Nádasdi Szabolcs: Én – csak, vagy már – 2002 óta dolgozom a cégnél, szakszervezeti tag pedig csak 2007 óta vagyok. De, ami mégis közös bennünk, nekem sem volt más munkahelyem. Ezen túl az is a kötődést erősíti, hogy édesapám is itt dolgozott, tehát tudtam a cégről, az itteni munkáról, a változásokról. Így, bár nem vagyok erdész, illetve „fás”, úgy érintett, hogy mint informatikus is bekapcsolódhattam az itteni munkába. Ha úgy tetszik ez is a változás része, hogy a hagyományos erdei szakmákon kívül másfajta tudásra is szükség van. De, hogy folytassam a kötődést: a feleségem is itt dolgozik. Nem mondhatják tehát rám, hogy nem ismerem eléggé a céget, vagy hogy nem kötődöm eléggé...

ErFa: Az ismeretek mélységét nyilván az is növeli, hogy mint informatikusnak mindenre rálátása van.

NSZ: Tény, hogy a számítástechnika mindenhova betört, hogy ma már nélküle leállna az élet. Amint az is tény, hogy ezen keresztül mindenhova, mindenkihez eljutok, s ha nem is részleteiben, de rálátásom van az adott szakterületekre, illetve az egész cég működésére. Ez egyfajta partnerséget jelent. Méghozzá a tizenhét telephelyünkön szinte mindegyikével.

EI: Ahogy ment össze a gazdaság, ahogy fogyott a létszám, úgy lett személyesebb a kapcsolat. Csak érdekesség: például 1996-ban már csak 1051 dolgozó volt.

ErFa: No és a szakszervezetnek nem volt szava a munkahelyek megszűnéséhez? Miközben ez az egyik legfontosabb érdekvédelmi terület.

EI: Aki nem akkor élt és dolgozott, – és különösen itt Borsodban –, az persze nehezen érti hogyan is lehetett ezt megcsinálni, illetve elfogadni. Akkor, a nyolcvanas évek végén, a kilencvenes évek elején ezen a vidéken szinte minden összeomlott: bányászat, kohászat, gépgyártás, a tsz-ek... Ehhez képest a mi létszámunk megfesződése még sikerként is elkönnyelhető. Továbbá, innen a többség nem a „semmibe” került. Az úgynevezett kiszervezés adott esetben még vonzó is volt, hiszen az emberek ugyanazt csinál-

A régi és az új titkár

ErFa: Mindeközben hogy jött a képbe a szakszervezet?

EI: Először – mint akkor majd’ mindenki – én is szinte automatikusan tag lettem. Szakszervezeti titkár viszont csak 2007-ben, vagyis már bőven az új politikai, gazdasági és – ezekkel összefüggés-

persze az akkori időknek megfelelően az igazgatóé és a párttitkáré volt, a szakszervezetis meg „élt” a kapott lehetőséggel. Ez lehet, hogy látszat volt, de a dolgozók, a tagság számára azért volt kézzel fogható eredménye is: üdülés, mikulás-csomag, majális, kirándulás, nyugdíjas találkozó,

ták, mint korábban, csak a maguk urai lettek. Az persze, hogy mint vállalkozók mire jutottak, már más kérdés. De akkor ez a megoldás nem mindenkinek jött rosszul.

ErFa: Meglehet, de a szakszervezet azért hangosabb is lehetett volna, mert mint azóta kiderült, a dolgozók szempontjából nem egyértelmű sikertörténetről van szó.

EI: Erre mondhatnám, hogy a kikerülők nem is keresték a kapcsolatot a szakszervezettel. Viszont ennél nagyobb súllyal esik a latba, hogy az átszervezések akkor – de tegyük hozzá azóta is –, nem hogy a szakszervezet, de a vállalatvezetés feje felett történtek, messze a gazdaságtól. Így aztán, még ha olyan nagy is lett volna a harci kedv – de nem is volt –, akkor se tudtuk ki az ellenfél. A végeredmény pedig, – már csak a szakszervezeti térfélen maradva –, 50 százalékos szervezettség a tizedére apadt létszámon belül.

ErFa: Ehhez képest most hol a helye a szakszervezetnek, illetve a vezetőjének?

NSZ: Nos, a „mihez képesthez” anynyit, én akkortájt múltam 10 éves. No, meg az ide kerülésemkor, meg utána sem rázott meg a szakszervezet hiánya.

ErFa: A kérdés nem is ez, hanem, hogy a mai döntésekhez milyen szava van, illetve lehet a szakszervezetnek? Mi a működési, döntési mechanizmus?

NSZ: Hát, röviden: más! Most is vannak vállalati szakszervezeti bizottsági ülések, küldötttertekezletek, ahol a vezérigazgató úr is mindig ott van. Ezen a fórumokon ki-kí képviseli a maga álláspontját az adott korlátokon belül. Én alig egy éve vagyok ezen a poszton, de azt

Nádasdi Szabolcs

látom a hagyományos szakszervezeti érdekvégyesítés sikere-kudarca esetünkben nem a mi, azaz vállalati szinten dől el. Már ugyan aligha lesznek elbocsátások, de átszervezések biztosan, viszont az tölünk igen csak távol dől el. Sőt, tulajdonképpen – hogy csak egy másik klasszikus szakszervezeti területet említsek –, a bérkérdések is a mi szintünk fölött kerülnek terítékre. Vagy éppen, hogy nem! Mert, hogy azon a szinten meg mintha nem osztanának lapot az érdekvédőknek. Mondhatják persze, hogy onnan nem is látszik a szakszervezet...

ErFa: Ha nem is mondják, de ez a helyzet. Ám azért szakszervezet is van...

EI: Hadd mondjam, immár kívülről! Azért itt az Északerdőnél régebben és most is jobb a helyzet. Létszámban, ará-

nyaiban is jobban állunk másoknál. Ez persze összefügg azzal is, hogy maga a részvénytársaság is jobban áll másoknál. Így pedig a mindenkire kiszabott keretek között is talán többet lehet elérni.

NSZ: Ami számomra egyértelmű, olyan mint régen volt, nem lehet. De olyan se, mint egy közlekedési vállalat, az egészségügy vagy a pedagógusok esetében. Se az ágazat gazdasági súlya, se a létszáma nem teszi ezt lehetővé. Ha mi mindnyájan ki is vonulnánk az utcára béremelést, jobb munkakörülményeket, nagyobb biztonságot követelve, észre se vennének bennünket. Tehát nem ez az út, hanem a kevésbé „forradalmi lehetőségeken” belüli mozgás. Például a kollektív szerződés említhető, meg a már szóba került fórumok, ahol azért igenis figyelmeztető a szakszervezet jelenléte. A kollektív szerződés nélkül az „adható”, „juttatható”, illetve a „lehetséges” kategóriák kerülnének szóba. A káféteria elemein belül választhat a Miskolc közepén dolgozó, ugyanúgy, mint a Zemplénben élő dolgozó. Ha csak azt érzük el, hogy a kollektív szerződésben rögzítetteket a dolgozók megkapják, már az is valami.

ErFa: Már megbocsásson, de kellett ez magának?! Egy informatikus még Miskolcon sincs ráutalva, hogy mások ilyen olyan ügyeivel foglalkozzon...

NSZ: Erre nincs jó válasz. De ha őszinte akarok lenni, látok benne kihívást... Ami pedig a konkrétumokat illeti, Kati sokat segített, sőt sportnapról erdészbálraig sok mindent megszervezett. Hogy úgy mondjam, szégyen lenne nem folytatni.

„Az Északerdőnél régebben és most is jobb a helyzet.”

ErFa: Mi jelent most kihívást?

NSZ: Egy tagnak semmi. Vezetőnek annál inkább. Előbbiek közül az idősebbek csak úgy elvannak, ha már beléptek, a fiatalabbak meg azt kérdezik, hogy minek is legyek szakszervezeti tag. A bármilyen szintű vezetőnek meg az előbbiekre tekintettel is mutatni illene valamit. Hát ez kihívás.

ErFa: Egyáltalán, mit tud mondani, majd felmutatni?

NSZ: Közösek az érdekeink, függetlenül attól ki hol, milyen beosztásban dol-

„A mi létszámunk megfelelővéssé sikerként is elkönnyvelhető.”

gozik: legyen munkahelyünk, a munkánkból élhessünk meg, s ha lehet egy kicsit jobban, mint eddig.

ErFa: Nem hinném, hogy ennek bárki is ellentmondana. Se itt a zrt. vezetésében, se korábban a tulajdonos bankban vagy most a minisztériumban. Legfeljebb előjön a „jámi jár, de nem jut, vagy az ennyi jut” formula.

NSZ: No ezért is jó, hogy rátaláltam a „kihívás” szóra. Mert kétségtelenül sok a korlát...

Nagy László

Szaksajtótörténet

1972 januárjában Borsodi Fagazdasági Híradó néven indított havonta megjelenő üzemi lapot a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság, az Északerdő Zrt. jogelődje. Ebből idézünk az alábbiakban. A cikk aláírás nélkül jelent meg, de a szövegből kiderül, hogy az „üzemi négyszög” jegyzi. A lapot akkor Járasi Lőrinc szerkesztette, és Pataky Pál igazgató volt a felelős kiadója.

Az újság utolsó száma, a XIX. évfolyam, 1991-ben jelent meg A BORSODI ERDŐ- ÉS FAFELDOLGOZÓ GAZDASÁG ÜZEMI LAPJA néven. A felelős szerkesztő Szegedi László volt.

Köszöntő

A Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Vezetősége, MSZMP csúcsvezetősége, Vállalati Szakszervezeti Bizottsága és a tömegszervezetének nevében – első megjelenése alkalmából – köszöntjük a BORSODI FAGAZDASÁGI HÍRADÓ-t és annak Olvasóit.

A híradó megjelenésével dolgozónk régi kívánságának teszünk eleget és bízunk benne, hogy e lappal kapcsolatos célkitűzéseinket sikerrel valóra váltjuk.

Üzemi híradónk havonta jelenik meg és a lap hasábjain keresztül tájékoztatjuk dolgozóinkat Gazdaságunk munkájáról, a tervteljesítésről, a párt és szakszervezeti életéről, a munkaverseny-mozgalomról az aktuális eseményekről. Híradónk figyelemmel kíséri és rendszeresen ismerteti a munkafegyelem megszilárdításával és a társadalmi tulajdon védelmével kapcsolatos feladatokat is.

Célunk, hogy híradónk nevelje, tanítsa, szórakoztassa Gazdaságunk dolgozóit ismertesse terveinket, feladatainkat és a lapban megjelenő cikkeken keresztül mozgósítsa dolgozóinkat azok teljesítésére.

Reméljük, hogy üzemi híradónkkal közelebb tudjuk hozni egymáshoz munkatársainkat, olvasóinkat, nagyobb nyilvánosságot tudunk biztosítani célkitűzéseinknek és még szorosabb egységbe tudjuk tömő-

A Borsodi Fagazdasági Híradó első évfolyamával

riteni erőinket terveink teljesítése érdekében. Ezeket a célkitűzéseinket csak akkor tudjuk valóra váltani, ha a lap összeállításában dolgozóink minél nagyobb számban nyújtanak segítséget cikkeik megírásával, a termelékenység növelésére vonatkozó javaslatuk közreadásával.

Kívánjuk, hogy üzemi híradónk segítségével az eddiginél nagyobb lendülettel, közös összefogással valósítsuk meg elképzeléseinket, teljesítsük terveinket. Ehhez mindenkinek erőt, egészséget, eredményes munkát kívánunk.

Zay Adorján: A szakszervezet jelezze a leendő feszültségforrásokat

Az üzemi négyyszög és a szakszervezet esete

- A Vezérigazgató Úr mikor kezdett dolgozni?
- 1993-ban.
- Akkor már nem működött az ún. üzemi négyyszög, ahol a döntésekbe bevonták a dolgozói érdekképviselőt. Korábban ugyebár a gazdasági vezető, a párttitkár, a szakszervezeti elnök és a KISZ titkár alkották az üzemi négyyszöget. A rendszerváltozás után csak a szakszervezet maradt a vállalatok falain belül. Itt a cégnél milyen nyomai vannak a korábbi rendszernek, konkrétan annak, hogy a gazdasági vezető kénytelen volt minden döntését egyeztetni a társadalmi szervezetekkel az üzemi négyyszögön belül? Tehát, a társaságnál működik szakszervezet, szükségét érzik-e ma is, hogy bevonják a döntésekbe az érdekképviselőt tisztviselőit?
- Bizonyos esetekben fordultunk a szakszervezethez, és a szakszervezet is megkeres bennünket időnként különböző kezdeményezésekkel. A döntéseket nekem, illetve az ügyosztálytól függően a felügyelő bizottságnak kell meghozni. Ezeknél a döntéseknél az első számú szempont a társaság működőképességének a

A füzérradványi kastélypark avatása

fenntartása, a tulajdonosi akarat végrehajtása. Amennyiben ezek a feltételek teljesülnek, és elfogadható a másik oldal javaslata, akkor adott esetben támogatjuk a felvetést.

- A felügyelő bizottságban is részt vesz a dolgozói oldal képviselője...
- Igen, a foglalkoztatott létszám nagysága miatt két dolgozói képviselő is van az fb-ben.
- A munkavédelmi szféra is valamilyen szinten a szakszervezet területe...
- A munkabiztonság a cég hierarchiájába beépült szervezeti egységként működik. Van azonban munkavédelmi megbízott, akit a munkavállalók választottak.
- Fontos szakszervezeti terminus technikus a munkabéke. Az érdekképviselő mellett a munkabéke megőrzése lényeges szempontja a szakszervezeteknek is. A társaságnál mennyire kényes ez az egyensúly vagy nincsenek konfliktusok?
- Szerintem, a cégnél ez tökéletesen működik, hisz' minden józanul gondolkodó munkavállalónak vagy szakszervezeti funkcionáriusnak egyaránt fontos kell, hogy legyen a társaság működőképességének a fenntartása, mert csak akkor van biztonságban az ő munkahelye is. Lehet irreális elképzeléseket fölvetni, – kapjon mindenki hússzoros káfétertiát –, de ennek teljesítése esetén sem lenne hosszú kifutása a követeléseknek. Egy ilyen elképzelés fenntarthatatlan lenne, még ha a tulajdonosi szűrőn keresztül is menne.
- A káféteria a helyi erők alkujából alakul ki vagy a tulajdonos iránymutatása alapján?

- A társaságnál ez a helyi erők korábbi alkujának az eredménye. Ezen a téren nagyságrendi változás nem volt az utóbbi időkben.
- A káféteria belső arányának változására vagy ehhez hasonlóra jött kezdeményezés?
- Ennek a juttatásnak az ésszerűsítésére minden évben kapunk javaslatot, bár ez egyfajta kényszer is az adójogszabályok változása miatt. Igyekszünk újra meg újra olyan konstrukciót ajánlani, amellyel a lehető legtöbb marad a dolgozók zsebében: például az iskolakezdési támogatás, az üdülési támogatás, a szépkiártya, a nyugdíjpénztári befizetés terén. A törvényesség keretein belül a dolgozók számára a legkedvezőbb változatot ajánljuk.
- Ennek az egyeztetésnek a folyamata miként zajlik a cégen belül?
- Összevont üzemi tanácsi és szakszervezeti ülésen tárgyaljuk meg az előterjesztést. Ezt megelőzően a dolgozókat megkérdezzük a választható elemekről.
- A rendszerváltozás után a szakszervezetek szerepe bizonyos mértékben változott. A vállalati vezető szemszögéből az érdekvédelem egy szükséges rossz, vagy e nélkül nem létezhet egy demokratikus állam?
- Egy részvénytársaság tudna működni szakszervezet nélkül is. Mindaddig nincs kifogás vele szemben, amíg az alapvető működési feltételek fennállnak, ezek fenntartása nem veszélyeztetett.
- Mit várhat egy vezérigazgató a szakszervezet működésétől?
- Azt, hogy időben jelezze a leendő feszültségforrásokat. Mert amikor megtörténik a baj, azt már én is látom. Ha a konfliktus elkerülhetetlen, akkor is jobb, ha valamennyire felkészülten nézünk vele szembe.
- Ezek szerint egyfajta lakmusz vagy előre jelző funkciót vár a szakszervezettől...
- Igen. Természetesen ötletekre is nyitott vagyok. Az viszont előfordulhat, hogy a javaslatoknak csak egy töredéke valósul meg. Amíg nem nyomasztó az ötletroham, addig fogadó kész vagyok – mosolyodik el Zay Adorján. (zé)

A Bagolyvár Erdei Iskola avatása

Munkavédelmi képviselők továbbképzése

Az Értelmiségi Szakszervezeti Tömörülés elnöksége 2016. február 10-én munkavédelmi képzést szervezett a tagszervezetek és alapszervezetek tisztségviselői és aktivistái részére.

„A munkavédelmi képviselők választása, tevékenysége, jogai, és az ezzel kapcsolatos feladatok” című tájékoztató előadást az ÉSZT székhelyén tartották. Az előadói meghívást Dancsecz Balázs a Munkavédelmi Kutató és Tanácsadó Kft. képviselője kapta, aki az Országos Munkavédelmi Bizottság Munkavállalói Oldal tagja. A rendezvényen az EFDSZ mellett minden tagszervezet képviseltette magát, összesen 25–30 fő vett részt a tájékoztatón. A szervezők részéről dr. Antmann Katalin, az ÉSZT alelnöke köszöntötte a résztvevőket, és sikeres munkát kívánva átadta a szót az előadónak, aki néhány bevezető mondat után rátért a képzés fő kérdéseire.

Röviden az érintett témakörökről. Az előadás első felében tárgyalta, hogy miért is van szükség a munkavédelmi képviselőkre. Az egészséget nem veszélyeztető és biztonságos munkakörülményekhez, a testi és lelki egészséghez fűződő alapjog érvényesítésében nélkülözhetetlen a munkavállalói részvétel. Nemzetközi dokumentumok és hazai jogszabályok fogalmazzák meg az ez irányú kötelezettségeket és jogokat. Az Európai Parlament és a Tanács 2002/14/EK irányelve általános jogi keretet ad az Európai Közösség munkavállalóinak tájékoztatásáról és a velük folytatott konzultációról.

A továbbképzés

Az irányelv vállalati szintű követelményeket támaszt a munkáltató felé a munkavállalók tájékoztatásáról és a velük folytatott konzultációról a következő három területen:

- a) tájékoztatás a vállalkozás vagy üzem tevékenységének és gazdasági helyzetének jelenlegi helyzetéről és várható alakulásáról;
- b) tájékoztatás és konzultáció a foglalkoztatásnak a vállalkozáson vagy üzemben belüli jelenlegi helyzetéről, szerkezetéről és várható alakulásáról, bármely várható tervezett intézkedésről, különösen abban az esetben, ha a foglalkoztatást veszély fenyegeti;
- c) tájékoztatás és konzultáció az olyan döntésekről, amelyek várhatóan a munkaszervezés vagy a szerződéses viszonyok lényeges változásához vezetnek.

Az 1992-ben megszületett Munka Törvénykönyve a munkavállalói jogokat más rendszerben építette fel, mint az irányelv. Ismerte a véleményezéshez való jogot, amely valahol a tájékoztatás és a konzultáció között helyezkedik el, inkább ez utóbbinak feleltethető meg.

A 2012-ben kihirdetett új Munka Törvénykönyve azonban nyelvezetében is konform az irányelvvel, biztosítja a munkavállalók és képviselőik tájékoztatásának és a velük való konzultáció feltételeit.

Munkavédelmi képviselő választást kell tartani minden olyan munkáltatónál, ahol a munkavállalók létszáma legalább ötven fő. Amennyiben az ötven főnél kevesebb munkavállalót foglalkoztató munkáltatónál a munkavédelmi képviselő választást a szakszervezet, üzemi tanács vagy ezek hiányában a munkavállalók többsége kezdeményezi, a választás megtartásával kapcsolatos kötelezettség a munkáltatót terheli. Az ötven főnél kevesebb munkavállalót foglalkoztató munkáltatónál – amennyiben nem kerül sor munkavédelmi képviselő választásra – a munkáltatónak valamennyi munkavállalóval közvetlenül kell tanácskozni.

A továbbiakban a munkavédelmi képviselő választással kapcsolatos információkat foglalta össze, vagyis „A munkavédelmi képviselőt öt évre választják, a megválasztott munkavédelmi képviselők személyéről a munkavállalókat tájékoztatni kell. Munkavédelmi képviselővé az a cselekvőképes munkavállaló választható, aki legalább 6 hónapja a munkáltatóval szervezett munkavégzésre irányuló jogviszonyban áll. Nem választható munkavédelmi képviselővé az, aki munkáltatói jogot gyakorol, illetve a munkáltató vezetőjének közeli hozzátartozója, továbbá, aki a választási bizottság tagja, valamint az, aki a munkáltatónál munkaviszony keretében főtevékenységként munkavédelmi feladatokat lát el.”

Részletes tájékoztatás hangzott el a választási bizottság létrehozásának szabályairól, a bizottság feladatairól és a határidőkről. A jelölt állítás és a választás szabályairól.

Részletesen taglalta ezt a témakört, mivel a hallgatóság sorai-ból többször is kérdeztek, illetve szóltak hozzá a témához a saját tapasztalatok alapján.

Az előadó megosztotta a jelenlévőkkel az „Új és újonnan felmerülő kockázatokról szóló európai vállalati felmérés” (ESENER) magyar eredményeit, amelyből megtudható, hogy az 50–249 főt foglalkoztató munkahelyeken 70,96 százalékban, a 250–499 főt foglalkoztató munkahelyeken 78,38 százalékban, illetve az 500 főt meghaladó munkahelyeken 86,38 százalékban van belső munkavédelmi képviselő. A 10–19 főt foglalkoztató munkahelyeken ez 36,33 százalék, míg a 20–49 főt foglalkoztató munkahelyeken 52,52 százalékban választottak munkavédelmi képviselőt.

A képzés közepén került terítékre, hogy mi az eljárás vita esetén, valamint mikor szűnik meg a képviselői mandátum, illetve a képviselők képzését, továbbképzését is részletesen tárgyalta az előadó.

A munkahelyi Munkavédelmi Bizottság létrehozásának szabályait és gyakorlatát, illetve működését is mindenki figyelemmel hallgatta, hiszen ezt is tényleges példákkal szemlélte.

Ezután a Paritásos Munkavédelmi Testület keretszabályozásáról, összetételéről és működéséről adott tájékoztatást Dancsecz Balázs, amit a munkavédelmi képviselő, illetve bizottság jogosítványainak és kötelezettségeinek ismertetése követett.

A továbbiakban a munkavédelmi képviselő, illetve bizottság működési feltételeit, valamint a jogi védelmet mutatta be, néhány példával színesítve.

Antmann Katalin alelnök

Az EFDSZ képviseletében Górász László

A tájékoztató befejező részében megállapítást nyert, hogy „Magyarországon a munkavédelemmel kapcsolatos munkavállalói részvételre igen széles a lehetőség vállalati szinten. A **szakszervezet**, az üzemi tanács, a **munkavédelmi képviselők**, az általuk létrehozott **munkavédelmi bizottság**, illetve a munkáltatók által működtetett, és a munkavédelmi képviselők részvételét is megkövetelő **Paritásos Munkavédelmi Testület** útján zajlik a párbeszéd. A szakszervezet és az üzemi tanács nem kifejezetten a munkavédelmi érdekek képviseletére jött létre.”

Ezek valódi eredményeiről már megosztott a jelenlévők véleménye.

Az előadás végén tartott konzultációt még megelőzte – már gyorsított tempóban – az Üzemi Tanács és a Szakszervezet munkavédelemmel kapcsolatos feladata. Újból megállapították, hogy a szakszervezet képviselheti a munkavállalókat a munkáltatóval vagy annak érdekképviseleti szervezetével szemben anyagi, szociális, valamint élet- és munkakörülményeiket érintő jogaikkal és kötelezettségeikkel kapcsolatban, azonban munkakörülményekkel kapcsolatos ellenőrzési joguk nincs.

Rövid tájékoztatás keretében még elhangzott, hogy az a foglalkoztató, aki a munkavédelmi képviselőnek a munkajogi védelmére, valamint kedvezményére vonatkozó szabályokat megszegi, pénzbírsággal sújtható. Az a munkáltató, aki a munkavédelmi képviselőt a munkavédelemre vonatkozó szabályban biztosított jogainak gyakorlásában szándékosan akadályozza, illetőleg a munkavédelmi képviselővel szemben jogainak gyakorlása miatt hátrányos intézkedést tesz, szintén pénzbírsággal sújtható. A bírság mértékének összege már 2007-ben is 100 ezer, illetve 50 ezer Ft volt, ez azóta – feltehetően – emelkedett.

A befejezés előtt még elhangzott, hogy az ötven főnél kevesebb munkavállalót foglalkoztató munkáltatónál, amennyiben

nem kerül sor munkavédelmi képviselőválasztásra, vagy ha a munkavédelmi képviselőválasztás eredménytelen, a munkáltatónak közvetlenül a munkavállalókkal kell tanácskoznia. A tanácskozás formája, gyakorisága nem meghatározott Magyarországon, a témája ugyanaz, mint a közvetett részvétel esetében. A tanácskozás során biztosítani kell a munkavállalók javaslattevési jogát, valamint a kiegyensúlyozott részvétel érdekében a munkáltató köteles a munkavédelmi kérdésben intézkedési jogkörrel bíró személlyel képviseltetni magát a tanácskozáson.

Az előadó még ajánlott néhány, a témával foglalkozó internet elérési lehetőséget: <http://www.mvkepviselo.hu/munkavedelmi-kepvis.htm>, <http://www.mvkepviselo.hu/>, https://oshwiki.eu/wiki/Worker_participation_-_Hungary

A téma időszerűsége miatt megállapítható, hogy jól sikerült a továbbképzés. Komoly érdeklődést mutattak a közsféra képviselői, mivel a részükről is egyre fokozódó igény tapasztalható a munkahelyeken a munkavédelmi képviselő megválasztására. Várhatóan a törvényi változtatásokat követően, már nem csak az MT hatálya alá tartozó munkáltatóknál lesz lehetőség a munkavédelmi képviselő megválasztására, hanem a közsférában is.

Az előadás közel négy órájában nem csak értékes ismeretek hangzottak el a témában, hanem minden résztvevő folyamatosan kérdezhetett az előadótól, aki megosztotta tudását a jelenlévőkkel. Ez az interaktív módszer tovább emelte a képzés színvonalát. A szünetben az általam megkérdezett személyek jó véleménnyel voltak az előadásról, így biztonsággal kijelenthető, ilyen jól szervezett továbbképzésen hasznos és célszerű részt venni.

Górász László, EFDSZ alelnök

Fotó: Kiss Balázs

A VDSz a munkavédelmi rendszer felülvizsgálatáért

A vegyipari szakszervezet (VDSz) a teljes munka-egészségügyi és munkavédelmi rendszer sürgős felülvizsgálatát, valamint az ellenőrzések korábbi, hatósági szinttel azonos színvonalra emelését követeli a munkahelyi tragédiák megelőzése érdekében – közölte a VDSz az MTI-vel.

A szakszervezet álláspontja szerint súlyos hiba volt megszüntetni az Országos Munkavédelmi és Munkaügyi Főfelügyelőséget, és az általa végzett ellenőrzéseket egy minisztériumi főosztály hatáskörébe adni. A közleményben felidézik, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium (NGM) munkafelügyeleti főosztálya tavaly, a korábbi hatósági ellenőrzéseknél jóval ritkább ellenőrzések során is súlyos gondokat tapasztalt, a vizsgált cégek 81,7 százalékánál találtak hiányosságokat.

„Hazai mezőgépgyártás – a vidék ipara”

Sok is volt – meg kevés is az *AGROmashEXPO*

A 34. *AGROmashEXPO Nemzetközi Mezőgazdasági és Mezőgép Kiállítás*, valamint a *VI. Agrárgép Show Mezőgazdasági Eszköz- és Gépkiallítás* volt a HUNGEXPO Budapesti Vásárlóközpont idei első, hatalmas méretű, valóban nemzetközi színvonalú nyitórendezvénye. Egyidejűleg, társkiallításként bonyolították le a „Magyar Kert” valamint a „Szőlészet és pincészet” témamegjelölésű kiállításokat is.

Több száz hazai és külföldi vállalat és vállalkozás mutatta be termékeit és szolgáltatásait. Látható volt a kisebb domb nagyságú traktortól kezdve kíváncsok kézi szerszámokon és érdekes szakkönyveken át pálinkafőző apparátusig tízezernyi mindegyféle árucikk.

Ebben az óriási halmazban nem volt könnyű megtalálni az *erdőgazdálkodást-faipart* közvetlenül érintő termékeket – valószínűleg nem is sikerült mindegyiket fölfedezni. Annál is inkább, mert az erdészeti gépgyártás továbbra is úgy aránylik a mezőgépgyártáshoz, mint a légpuska az ágyúhoz.

Így azután elmondhatjuk, hogy *amit erdészszemmel látni lehetett a Budapesti Vásárlóközpontban, az sok is volt, meg kevés is*. Különben embere válogatja, hogy kit mi érdekel a látnivalók ilyen hatalmas kínálatából. Egy csokornyit adunk közre felfedező utunk eredményeként.

Egy régi-új szereplő: Belorusszia

A nagygépek monumentális világába lépve és a közönség tolongásának irányítását követve, először a Belarus Traktor Kft. standján kötöttünk ki.

Ezen a kiállításhelyen fedezhettük fel a kifejezetten erdészeti célokra kifejlesztett AMKODOR 2682-01. típ. csuklóstörzsű faanyag kiszállító szerelvényt (forwardert), valamint az AMKODOR 2551 típ. traktorral telepített döntő-gallyazó-daraboló harvesztet. (A gépek elnevezése megegyezik a gyártó cég nevével.)

A forwardert finn KESLA Foresteri 7001 típ. hidraulikus markolódaruvallal szerelték fel, amelynek emelőképessége nyolcméteres max. kinyúlásnál 640 kg. A szerelvény többi mérete is robusztus: hossza 10,8 méter, magassága 3,8 m, motorteljesítménye 132 kW. Minimális fordulósugara 10,5 méter. A párosá-

val elhelyezett, mostoha erdei terepre készült, széles, masszív truck-kerekek összmeghajtásúak, alkalmasint hidromechanikus erőátvitellel a traktor motorjáról, de ezekről a részletekről nincs adatunk. Gumiballonjuk is belorusz gyártmány. A gép talajtól mért ún. szabad magasságát nem tüntették fel, de szembecslésre tágas, magas, megfelelőnek tűnik az erdei, vágsterületi munkához.

A finn kooperáció jelei

A másik említett gépen is finn KESLA 1395 H típ. csuklós hidraulikus daru gémjére szerelték fel az ugyancsak finn KESLA 1395 harveszter-fejet. Az érdekes, oldalnézetből aszimmetrikus felépítésű gépkezelő kabin hátsó ablaka jóval nagyobb és erősen ívelt, mint az egyenes síkú menetirány szerinti első ablak. Így jó rálátást tesz lehetővé a kezelő részére a munkaművelet elvégzéséhez.

Bár ez a gép is erős, sőt robusztus, mégis figyelembe kell azt is venni, hogy nyilvánvalóan elsősorban tajgai fenyőállományok kitermelésére tervezték.

Prospektus alapján tájékozódhattunk arról, hogy a minszki gyár csörlős-védőpajzsos vonszolásos közelítőgépet is készít az AMKODOR 2242 B/2243 traktor bázisán, amelyen a közelítő adapter szintén finn KESLA gyártmány.

Kotschenreuther traktorok – John Deere háttérrel

A töről leválasztott faanyagot a vágástérrel félíg függesztett helyzetben kivonszoló gépek emlegetése elvezetett bennünket a kecskeméti *Odysy Bt.* bemutatóhelyére. Itt egy hazánkban még talán kevésbé ismert nevű gépcsalád egyik erdészeti változata volt megtekinthető: egy Kotschenreuther traktor. Ennek hátsó részére szerelték a védő-vonszoló-pajzsot a behúzó csörlővel és a felfüggesztést segítő *Palfinger Epsilon* hidraulikus markolódarut.

A Kotschenreuther erdészeti traktorok alapját tulajdonképpen John Deere erőgépek képezik, amelyeket erdészeti igényeknek megfelelően átalakítanak, megerősítenek. Majd pedig testméret és motorteljesítmény alapján egy kisebb és egy nagyobb gépcsoportra osztva árusítanak. A kisebb csoportot a K165R és K175R, a nagyobbat a K220R, a K240R

és a K260R típusjelű modell alkotja. A megjelölésekben a szám a motor lóerőteljesítményét jelzi.

Ismét jön a hernyótalp?

A traktorok világában tett kis körültekintésünket azzal zárjuk, hogy a sok-sok kerek traktor után ismét feltűntek a láthatáron a hernyótalpas, pontosabban kifejezve: a *gumihevederes járószerkezetű traktorok*, egyelőre a mezőgazdasági célú erőgépeken.

Van olyan gép, amelyen a teljes járószerkezeti felületet egyetlen végtelenített széles heveder jelenti: elől-hátul a meghajtó-, illetve feszítőkerékre illesztve, a közbülső távolságon pedig futógörgőkön megtámasztva. Van olyan is, ahol mind az első, mind a hátsó kerekek helyén háromszög-alakban kifeszített hevedereken gördül a gép. S van köztes megoldás is, vagyis a nagyobb terhelésnek kitett oldalon van hevederes járószerkezet, a másik kerékpár pedig gumiballonos.

Mivel ma már lehetséges az egyedi kerékabroncs (felni) gyártás, a *kombinált járószerkezet* a meglévő traktoron utólag is kialakítható. Ezt a lehetőséget mutatta be (egy kombájn esetében) a holland *Zuidberg* mezőgazdasági gépgyártó holding egyik tagvállalata „Krone Big” típuselnevezéssel. A 76 cm széles gumiheveder és a hozzá szükséges abroncs ára 52.500 euró, a 92 cm széles hevederé 53.500 euró. Az eurót a jelenlegi 320 forint körüli eladási áron számolva, ez 16–17 millió forint körüli összeget jelent, amit a szerkezetet a helyszínen tanulmányozó szakemberek *elég borsos árnak* találtak.

A gumiballonos kerekre felerősíthető fém hernyólánc közismert.

A fahasznosítás egyik kulcsa: az aprítógép

Szakmánk szempontjából megemlíthetjük még a faaprítógepeket, amelyekből ízelítőt adtak például a lengyel Teknamotor gyártmányokat Magyarországon forgalmazó miskolci SZAL-AGRO Kft., valamint a szlovák, dunaszerdahelyi WIMMERPLUS s.r.o. cég által importált dán Lindana A/5 vállalat TP típusjelű termékei.

A gyártók az aprítógepeket sokféle változatban állítják elő, nagyjából a következő tényezők kombinációjaként: telepített vagy mozgatott, robbanómo-

toros vagy elektromotoros meghajtású, kézi vagy gépi adagolású, hevederes vagy vibrátoros apríték-továbbítású vagy kifúvókéményes, tárcsás vagy dobos aprítószerkezetű.

Ezen belül további variációkat láthattunk. Például a gépi adagolás is lehet darus, gumi- vagy lánctranszportórós, esetleg csőrő. A gép vezérlése ma már lehet távirányítású (terepről vagy a traktor vezetőfülkéjéből).

Íme egy-két újdonság. A dán TP Greenline típ. aprítógépet egy dömpert meghosszabbított tengelyére szerelték, így egy motorral egy menetben történik az aprítás és az apríték begyűjtése is. A TP Pilot nevű kezelő monitor egyszerre mutatja a behúzó hengerek és a rotortárcsa fordulatszámát, s megakadályozza a meghajtó traktor túlterhelését.

A lengyel Skorpión 280 SDBG modellen a behúzó asztal összecusukható, így a gép hosszúsága csökkenthető, aminek a közúti vontatás során van jelentősége. A gépbe „vastagfa” és „vékonyfa” program van beépítve. Így munka közben csupán egy gombnyomásra kerül az alkalmazkodás az aprítandó anyag megváltozott méretéhez.

A STIHL sem hiányozhatott

Azt talán említenünk is fölösleges, hogy az Andreas STIHL Kereskedelmi Kft. e helyről nem hiányozhatott. Annál inkább sem, mivel a rangos nemzetközi környezet jó alkalmat jelentett arra is, hogy a cég felhívja a figyelmet: 25 éves a STIHL szakkereskedői hálózat Magyarországon! Tehát csaknem teljesen egyidős a polgári rendszerváltással. Persze a STIHL motorfűrészek már több mint félévszázad óta meghatározó gépei a hazai fakitermelésnek és elterjedtek az élet más területein is.

Motorfűrészen most sem volt hiány a standon, de a szervezők az akkumulátoros kertigép program bemutatására helyezték a hangsúlyt. Ennek keretében látható volt a fotovoltaiikus energiaforrással meghajtott MI 632 típ. fűnyíró robot is.

A STIHL-cég magas kulturáltságát jelezte az a sok egyéb árucikk is, amely önmagában is vonzotta a közönséget: védő- és munkaruházati cikkek, ízléses és egyben praktikus reklám- és emléktárgyak, gyermekjátékok, szerszámok és munkafelszerelési cikkek, amelyek a

mindennapi – a „háztáji” – életben is jól hasznosíthatók.

Nem csak gépek voltak

Ugyanebből a szempontból érdemes volt a „Magyar kert”, valamint a „Szőlészet és pincészet” kiállításokon is szétnézni, amelyeken szintén szép számban kínáltak különféle korszerű kéziszerszámokat, kisgépeket és karbantartási eszközöket, munka- és védőruházatokat.

Korszerű John Deere vezetőfülke

E két kiállításon láthatók voltak olyan tám- és kerítésrendszerek is, amelyeket az erdész, az erdész is jól tud hasznosítani. Továbbá az elkészítésükhöz szükséges anyagok és eszközök: különféle minőségű huzalok, dróthálók, huzalhúzó-drótfeszítők, huzalvég-rögzítők, kézi gödörfúrók stb.

Ebben a kisebb csarnokban a fás szakmát a kádáripár képviselte. Közönségismerük miatt kiemeltük Hegedűs Kornél balatonalmádi kádár kisiparos egyedi kézi faragással díszített, gyönyörű tölgyfahordóit, amelyek skálája a néhány literes, facsapos, szép tartóállványra helyezett asztali kínálótól az 1000 literes tároló hordóig terjed. A mester szép megjelenésű, masszív, abroncsolt virágtartó edényeket is készít, egyedi megrendelésre is.

A hatvani Telifa vállalkozás vákuumos eljárással telített faanyagokat és szabadtéri felhasználásra tartósított különféle faszerkezeteket propagált: kerítések, terasz- és talajburkolatok, pergolák, kertépítő faelemek stb. Államerdészeti társaságaink közül a Nyírerdő Zrt. saját standdal szerepelt a kiállításon és főként akáctermékeit mutatta be a vállalat általános tevékenysége keretében.

Az innováció szakadatlan

Idei agráripari csúcsmegrendezvényünknek gazdag volt a szellemi tartalma is.

A különböző szervek által rendezett tudományos összejöveteleken több tucat előadás hangzott el az agrárműszaki élet legkülönbözőbb témaköreiből. A mezőgazdasági könyv- és lapkiadók is bőséges kínálattal vonultak fel és kedvezményes áron is lehetett csaknem teljesen friss, értékes kiadványokhoz jutni.

Szükség is van a „szürke állomány” folyamatos feltöltésére, az ismeretek folytonos megújítására, mert az innováció intenzív és szakadatlan a technikai és technológiai fejlesztés vonalán. A nagy mezőgazdasági gépek fejlesztésének vonalán most – nevezzük így – precíziós finomhangolás folyik a precíziós agronómia érdekében. Mind több integrált elektronikus vezérlő és ellenőrző műszer jelenik meg a vezetőfülkékben a már-már hagyományosnak mondható sorvezető GPS-ek mellett, amelyek a kijuttatandó vegyszer, vetőmag grammra, szemre

pontos előzetes beállítását teszik lehetővé. A vezérlőkarok helyét gombok, a műszereken pedig a gombok helyét érintő-képernyők veszik át. Ahol még kar van, ott is egy-egy kar multifunkcionális és például robotkormány. A környezetvédelmet is komolyan veszik, és a forgatás nélküli kíméletes, víztakarékos talajművelésre törekednek.

Hová-merre vezet a műszaki fejlődés?

Tetszik, nem tetszik, de ez a kiállítás is azt tükrözte, hogy a gépgyártók – mind nagyobb teljesítményű gépeikkel – változatlanul a nagyterületű gazdálkodásban tevékenykedő nagyvállalkozásokat célozzák meg. A tendencia évről évre fokozódik.

S az ökonomiai szempontok a műszaki fejlesztésen és a versenyen keresztül, e három tényező összhatásaként ki fogják kényszeríteni a kis- és középgazdaságok sávjában az integrációt. Remélhetőleg annak jobbik változatát, a szövetkezést. Ez elkerülhetetlen lesz az erdőgazdaságban is. Tíz kisfiú erejének összege nem egyenlő egy 30 éves férfi erejével.

*

Agrárműszaki kiállítás 2017-ben is lesz a Budapesti Vásárvárosban – érdemes lesz felkeresni!

Király Pál

További képek a B2 oldalon.

„Oh, természet, oh dicső természet!
Mely nyelv merne versenyezni véled?”

Petőfi Sándor: A Tisza (1847)

Tájak bűvöletében

Tudósításunkéval azonos címmel huszonhat olajfestményét mutatta be **dr. Kovács Máttyás** okl. erdőmérnök és környezetvédelmi-természetvédelmi szakmérnök a **Magyar Mezőgazdasági Múzeum és Könyvtár Vármező Galériájában** megrendezett legutóbbi kiállításán Budapesten. (Régebbi, sokak számára talán közismertebb nevén: az egykori Országos Mezőgazdasági Könyvtárban, az I. ker. Attila út 93. sz. alatti épület földszinti előcsarnokában)

Az alkotó

Rákospalota-Újpesten született 1944-ben. Első diplomáját 1969-ben szerezte meg a soproni Erdőmérnöki Karon. Szakmai pályafutását sok más kollégájához hasonlóan ő is az erdőrendezés területén kezdte, azonban hamarosan a **természetvédelem** területén folytatta és ott is fejezte be minisztériumi főosztályvezetőként 2008-ban.

Jellemzőnek találjuk 1979-ben sikerrel megvédett doktori disszertációjának címét, amelynek alapján a „dr. techn.” címet elnyerte: „**A légi fotogrammetria és fotointerpretáció alkalmazása a tájvédelmi körzetek megtervezésében.**”

Kifejezi ez a cím a kiváló magyar erdőrendezési iskola termékenyítő hatását még olyan területen is, mint a technikától látszólag távol álló természetvédelem. Ugyanakkor a valóságban a két fogalom szintézisét jelentő erdőmérnöki képzettségen alapuló gondolatvilágában már akkor hangsúlyos szerepet kapott a **természeti táj**, közelebből annak értéke, szépsége, valamint a topográfiai értelemben vett nagy távlat. E három karakterisztika szerves egysége alkotja az erdész személyiségének harmóniáját (persze az erdészeti- és illemtörvények találatára állítva).

A művészpálya fejlődése

Kovács önvallomása szerint a szépet-alkotás vágya már gyermekkorában vonzotta a képzőművészet irányába. A Nagy Programozó azonban némileg másként gondolta. **Fafaragással** kezdte és ennek – s persze még néhány más tényezőnek, indítéknak tulajdoníthatóan – az erdészpálya lett a vége. A fafaragás nemes szenvedélyét azonban ma is űzi.

Festéssel nyugállományba vonulása után nyílt lehetősége intenzívebben foglalkozni; rövid próbálkozás után már csak olajfestéssel. Mestereinek **Soós Tibort, Palásthy Renátát és Csollák Mihályt** tartja.

Legkedveltebb alapanyaga a farostlemez, amelyre azonban nem ecsettel, hanem **festőkéssel hordja fel a színeket**. Az így keletkező felület kis egyenetlenségei közvetlenül szinte alig érzékelhetők, mégis jelentősen fokozzák képeinek plasztikusságát, kifejezőerejét.

Bár amatőrnek vallja magát, minthogy nem művészeti tanintézetben, hanem közvetlenül a gyakorlatban sajátította el a képfestés fogásait, mégis – amint mondani szokás – istenadta tehetség. Gyorsan haladt a pályán és **ma már ismert nevű,**

Az ostrfrieslandi Magyar Művészeti Napokon

megbecsült, érett művész. Nem ez volt az első tárlata; rendeztek már kiállítást alkotásaiból több alkalommal a fővárosban is, vidéken is.

Téma és stílus

Kovács Máttyás: **tájképfestő.** Előszeretettel dolgozik nemzeti parkokban és más természetvédelmi területeken, amelyek hazánk legszebb tájai közé tartoznak. Ezen belül képein megjelennek a növények, vizek-vízpartok, barlangok, de főként az **erdő és a fa.** Bár például szentendrei városrészelei bizonyítják, hogy a művi, az épített környezetet ugyanolyan művészi fokon tudja megjeleníteni, mint a természetit.

Az ember ritkán jelenik meg képein (állat még kevésbé), jobbra a térbeli dimenziók érzékeltetése végett. Inkább az emberre utaló más jelek: települések a távolban, építmények, szénaboglyak a réten, csónak a vízen, magasles az erdő szélén stb.

Él az ellentétek alkalmazásában **rejltő dinamizálás művészeti lehetőségével**, de úgy tűnik, igazi lelki alapállása a **harmónia.** Ez azonban nem jelenti azt, mintha alkotásain valamiféle álmos, statikus nyugalom telepedne a tájra. A színek-fények kavalkádjától „élnek” ezek a képek.

Ha egyáltalán lehetséges volna egy művészegyenírséget alkotásai alapján rendszerbe beskatulyázni, akkor **Kovács Máttyást leginkább plein air (plener) festőnek** nevezhetnénk, az impresszionizmus egyik legfontosabb hazai centrumához, a modern magyar festészet bölcsőjéhez, a **nagybányai művésztelephez közelállónak.** Tágas kék égbolton tündöklő fehér felhők, nagy távlatok, napfényben fürdő zöld erdős hegyek-völgyek-hegyvonulatok, smaragdó rétek, robusztus sziklák, tavak vonzzák a tekintetet ezeken a képeken, amelyek ablakot nyitnak a tájra.

Faállománybelsőt ábrázoló festményei Mednyánszky László azonos témájú képeire emlékeztetnek. Kovács azonban mindig kerüli a sötét tónusokat, a kontúroknak olykor szinte a végtelenségig történő homályba süllyesztését, a néha már-már nyomasztó összhatást. Képszerkesztésében jobban szereti felhasználni az erdő fainak méretkülönbségeiben rejltő ellentéteket.

Ez a jellemzés azonban csupán egy laikus szemlélődő benyomását tükrözi. Sokkal többet mond a mester színvonaláról az a tény, hogy a kiállítást nem kisebb szaktekintély, mint **Bereczky Loránd művészettörténész, a Magyar Nemzeti Galéria c. főigazgatója nyitotta meg,** aki ezt a megtisztelő szerepet általában nem szokta ecsettel pacsmagoló kezdő amatőrök esetében vállalni.

Dr. Kovács Mátyás

Okleveles erdőmérnök, okl. természet- és tájvédelmi szakmérnök, a Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium nyugalmazott főosztályvezetője, amatőr festőművész és fagaragó

Művészi életút

1944. december 29-én született Rákospalotán.

Rajzkészsége és a művészetekhez való vonzódása már korán megmutatkozott. Még meg sem kezdte általános iskolai tanulmányait, amikor már megörvendeztette szüleit, rokonait, játszópajtásait egy-egy kedves kis rajzzal vagy vízfestménnyel.

Általános iskolás korában pedig már nem csupán a rajzórán, hanem azon túl szabadidejében is igen gyakran rajzolt és festett. Rajztanára és osztályfőnöke a képzőművészeti középiskolát javasolta számára továbbtanulásra, de az élet – talán sajnálhatóan – mégis másfelé, a Dózsa György Gimnázium reáltagozatára sodorta.

Itt már kevesebb ideje jutott a „művészkedésre”, de nem hagyta abba azért a rajzolást és a festést, sőt barátai inspirálására a fagaragással is megismerkedett.

A természeti tájak és az erdő iránti vonzódása a gimnázium elvégzése után sem a Képzőművészeti Főiskola felé, hanem a Soproni Erdészeti és Faipari Egyetemre irányította.

Egyetemi éve alatt már kevesebbet festett, inkább a fagaragás vált számára kedvessé, amit nagy szorgalommal és kitartással művelt.

Okleveles erdőmérnöki diplomájának megszerzését követően néhány évig megpróbálkozott olajképek festésével a nagybátyjától örökölt festőkészlettel, de inkább a fagaragással foglalkozott. A faragás mellett szabadidejében temperával festett.

A természettel való kapcsolata még inkább elmélyült az egyetem természet- és tájvédelmi szakmérnöki szakának végzésekor, de legmeghatározóbban mégis 1973-tól természetvédelmi munkakörben való gyakorlati munkája során teljesedett ki.

Doktori fokozatát is természetvédelemből szerezte.

A festéssel való újabb nagy – és remélhetően végleges – elkötelezés 2005-től kezdődött, az akkor már évek óta magának komoly

rangot kivívott igali képzőművészeti tábori részvételekor.

Itt kezdetben pasztellel és akvarellal is kísérletezett, de végül 2006 óta kizárólag olajképeket fest.

Az igali, majd később a tököli, az utóbbi években pedig a somogyvári képzőművész táboroknak is elmaradhatatlan résztvevője.

Mestereinek Soós Tibor kaposvári, Palásthy Renáta szentendrei és Csollák Mihály tököli festőművészeket tekinti.

Kovács Mátyás képeiből – a képzettségéből is adódóan – a természeti tájak iránti szeretet és tisztelet árad.

Témái rendkívül változatosak – mint ahogyan a természet is az – a növényektől a természeti tájakon át a barlangokig.

36 évi hivatásos természetvédelmi tevékenységből következően többségében a nemzeti parkok és a védett területek gazdag és értékes tájai ihletik alkotásra.

Igen szorgalmas, erősen érzelmeitől vezérelt dinamikus festőművész, aki sajátos színvilágot és technikát alkalmaz. Sok kortársához hasonlóan ő sem mindig ecsettel, hanem inkább festőkéssel dolgozik.

Képein a különleges természeti tájak bája, sokrétűsége, harmóniája és ellentmondásai, a színek sokasága, néha keménysége jelenik meg, egyre finomodó technikai ábrázolásban.

Kiállított olajfestményeit ezideig művésztársaival együtt Igalon, Tökölön és Somogyváron, önálló kiállításait pedig Dobogókőn, Aggteleken, Pusztaszeren, Budapesten pedig a Zöld Galériában és a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen tekinthették meg.

Az elmúlt években Gödöllőn, az Erzsébet Királyné Galériában, továbbá Németországban volt önálló kiállítása, majd Újpesten rendezett sikeres kiállításán több mint 50 új tájképet állította ki.

2015 év végén egy budai bemutatóteremben, idén pedig a Vármező Galériában volt kiállítása Tájak bővületében címmel.

Lehetnek még tartalékai

Amit még érdemes volna Kovács Mátyásnak a továbbiakban fejlesztenie szerény megítélésünk szerint, az a **vizek részleteibb**, akár az egyes vízcseppek mélységéig lehatoló megfestése. Vízfelületek, hullámok, vízpartok láthatók voltak a most ismertett tárlatán is, mint például a Balaton is.

A vízben sok művészi lehetőség van, legyen az akár az említett Balaton kimeríthetetlen szín- és fényhatású felülete vagy más állóvíz, forrás, csörgedező patak, habzó vízesés. És a **hó** is, bár meg kell jegyezni, hogy fényképszerűen éles, ragyogó havas csúcsokat is festett az Alpokban, s álomszerűen kékes derengésből előtűnő sziklatornyokat a Dolomitokban.

Nyugdíjasként tulajdonképpen azt folytatja, amit aktív korában, csak most a **művészet, a festészet eszközeivel: természeti értékeket ment át az utókor számára**. Ebből kiindulva, művészetének talán másik tartaléka lehet a külföldiek szemében mintegy hungarikumnak tekintett természetföldrajzi értékünk: **„a puszta”!**

Nyilvánvalónak tűnik az előzmények ismeretében, hogy ez az eddigi alkotási folyamat átgondolását, érzelmvilágának áthangolását kívánná meg. Növényábrázolásai azonban jelzik, hogy **technikailag készen áll erre a feladatra is**. Más tájképfestők példája mutatja, hogy a síkságnak is megvan a maga hangulata, varázsa, ám ennek nem feltétlen díszlete a pusztai gémeskút ménessel vagy szürkemarha-gulyával (bár „ez sem semmi”).

*

Tudjuk, hogy erdész kollégáink közül nem csupán dr. Kovács Mátyás jutott el a festőművészet magas fokára. Kis tudósításunknak nem is az a célja, hogy részletesen elemezze eddigi alkotótevékenységét. Hanem az, hogy **felhívjuk a figyelmet: Kovács Mátyásra most már oda kell figyelni, mert érdemes!**

Király Pál

A képek fotóit lásd a B3 oldalon!

Országzászló-átadás Görgényszentimrén

1939 őszén új elnököt választott a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédsemmélyzet Országos Egyesülete, a MEVME.

Vitéz Szekeres Károly 1940. január 1-jével vette át az egyesület irányítását. Még az év május 12-én önkéntes katonai szolgálatra jelentkezett néhány hónapra többedmagával a nagyhatalmak döntései folyamán visszakertült területekre való bevonuláskor. Ősszel szerelt le. Az egyesület tiszteletükre 1941. február 16-ikán Új-Diósgyőrön (ma Miskolc) gyűléssel egybekötött bált rendezett. Szekeres Károly elnök javaslatára itt határozták el, hogy a visszatért területekre – Görgényszentimrénre – országzászlót ajándékoznak az alerdész szakiskolának és a helyi székelységnek. Az év szeptember 24-én avatták fel zászlójukat Budapesten, a Szabadság-téren lévő Ereklýés Országzászlónál. A téren akkor még állt a négy égtájról elnevezett – a magyarság négyfelé szakítottóságát jelképező – monumentális szoborcsoport a Kelet, a Nyugat, az Észak és a Dél. A Kelet szobornál 25 kartásuk jelent meg, és korábbi elnökük Daróczy Márton mondta el avató beszédét.

Az 1925-ben alapított országzászló mozgalom ez időben már igen népszerű volt. Kigondolója báró dr. Urmánczy Nándor, akit „megalkuvás nélküli magyarként” ismernek. Az első ereklýés országzászlót 1928. augusztus 20-án állították Budapesten. A zászló 20 m magas volt, utalva az 1920-as trianoni diktátumra. A 100-ikat Miskolcon, 1934. október 4-én. Szerke a Kárpát-medencében

A miskolci egyesületi bál – az ülő sorban, középen Szekeres Károly elnök

közel 2000 ilyen emlékművet állítottak 1945 előtt.

Egy évet kellett az egyesületnek várnia, amikor elérkezett a pillanat és a küldöttség 1942. szeptember 25-én útra kelhetett Erdélybe. A küldöttséget vitéz Szekeres Károly vezette, Cservénka Ferenc titkár, dr. Almády Károly ügyész és Acsai István kartásuk kíséretével. Szeretfalva, Szászrégen érintésével érkeztek meg Görgényszentimrénre.

1942. szeptember 27-én, a nagy ünnepségen több százan jelentek meg. Pető János erdőtanácsos a szakiskola igazgatója, dr. Nagy Árpád tatabi származású járási szolgabíró, dr. Ajtai Sándor m. kir.

főerdőtanácsos, aki az Országos Erdészeti Egyesület (OEE) igazgató-választmány tagja, egyben a MEVME barátja és támogatója. A vármegye előljárói, főjegyző, főszolgabíró, képviselők, katonai és csendőri parancsnokságok, a járási tűzvédelmi felügyelőség, a marosvásárhelyi erdőigazgatóság képviselői, az alerdész szakiskola hallgatói és oktatói, valamint a környék és a falu lakossága. Az ünnepség, a koszorúzás majd az ebéd alkalmával elhangzott pohárköszöntők után Szekeres Károly elnök és Cservénka Ferenc titkár tartottak előadást az iskola tanulóinak az erdészképzésről, a visszatért területek erdőinek kezeléséről, a MEVME céljairól és faladatairól.

Az a zászló 1945 után elveszett, de a rúdját néhány éve megtalálták.

Több év kutatómunkának köszönhetően 2015 nyár végére, az időközben előkerült korabeli fotók alapján kiváló minőségben elkészült az eredeti zászló hasonmása, melynek az egyik oldalán az ismert magyar címer az angyalokkal, a másik oldalon pedig a MEVME Szent Hubertusz motívuma látható. Inokai Balázs ötletét, hogy újra ajándékozzuk a zászlómásolatot a görgényi székelységnek – a Lokodi család segítségével – felkarolta a Vértes Erdő Zrt., Kocsis Mihály vezérigazgató, valamint Michl József, Tata város polgármestere. A zászlót pedig befogadta a Marosszéki Közbirtokosság, melynek székhelye Szovátán van, amely egyben Tata testvérvárosa. Ahogy Péter Ferenc, a közbirtokos-

Zászlóavatás a Szabadság téri Kelet szobornál

ság elnöke ünnepi beszédében elmondta, „a harminkét község polgárainak, lakóinak közös tulajdonában lévő 7829 hektár erdőn és 1124 hektár legelőn gazdálkodó társulás 2000-ben jött létre a kommunizmus által felszámolt Ósmarosszék Közbirtokosság alapjain. Ez a gazdasági alap, valamint az a tény, hogy a Felső-Kisküküllő mentének, a Nyárad mentének, a Mezőség Maros megyei részének és a Maros mente néhány településének lakói közösen bírják ezt a területet, a dicső múltra emlékeztető országzászló megőrzésére elég biztosíték lehet hosszú időre”.

Amint 1942-ben, úgy 2015. október 2-án is, verőfényes őszi napsütésben érkezett meg a küldöttség a zászlóval Szovátára, ahol igazi székely vendégfogadás várta őket. Péter Ferenc polgármester, aki a közbirtokosság elnöke és Birtók György mérnök, havasgazda, valamint Lázár Antal erdőmérnök és kollégáik fogadták a vendégeket. Időközben megérkeztek Szovátára az OEE Erdők a Közjőért Szakosztályának tagjai, akik a térségbe szervezett szakmai kiránduláson vettek részt, és jelenlétükkel emelték az ünnepségek színvonalát.

Másnap, 3-án veterán katonai terepjárókkal szállították fel a mintegy 30 fős társaságot, úttalan utakon, a Bekecs-tetőre. Útközben házigazdánk, Birtók György havasgazda több helyen megállítva a menetet, ismertette a havasi gazdálkodás lényegét, a birkák, tehenek, farkasok és medvék együttéléséről szóló történetekkel fűszerezve. A hegytetőn több ezres tömeg gyűlt össze, akik a legkülönbözőbb módon értek fel a környék településeiről az ott rendezett ünnepségre. Az 1916-ban

Koszorúzás a Bekecs-tetőn

lezajlott csatározások mártírjaira emlékeztek a környékeliek. Csoportunk is részt vett a koszorúzásban. Kocsis Mihály vezérigazgató, Michl József polgármester és Inokai Balázs erdőmérnök – kinek nagyapja, Szekeres Károly 1916-ban onnan 50 km-re a Tölgyesi-szorosnál szintén harcolt –, helyezte el koszorúját a hegytetőn lévő emlékműnél.

Október 4-én a küldöttség egy része szentmisén vett részt, majd 13 órai kezdettel megkezdődött az ünnepség a közbirtokosság székházának udvarán. Tófalvi Edit előadásában a „Fenyő, fenyő...” című dallal emlékeztek meg Szekeres Károlyról. Rendkívül színvonalas műsorral ajándékozták meg a jelenlévőket a helyiek és vendégművészeik, így Lokodi Rózsika, Bordos Nagy Kinga és a több településről érkezett kis diákokból álló Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar Kamaraegyüttese, Czakó Gabriella és

Nagy Éva Vera karnagyok vezetésével, majd Tövissi Zsolt művész úr mondta el Petőfi Sándor A vén zászlótartó című versét. A magyarországi vendégek részéről Kertész József kollégánk viszonzta a vendéglátók kedves gesztusát, Reményik Sándor Zászlószentelés című költeményével. Beszédet mondott Inokai Balázs, Michl József polgármester és Kocsis Mihály vezérigazgató. Birtók György szintén egy Reményik Sándor idézettel zárta beszédét, hangsúlyozva a zászlón lévő MEVME jelmondatot: Istenfélelem, szeretet, munka, erre tanít bennünket az erdő örök bölcselete.

Ezt követően Inokai Balázs, Péter Ferenc elnökkel együtt elhelyezte a zászlót a rúdon. A lobogót Köllő Tibor szovátai római katolikus plébános megszentelte, Bacsoni Sándor szovátai református lelkész megáldotta. Szalagot fűzött rá zászlóanyaként Bacsoni Szilárdka református lelkész, majd Michl József testvérvárosi polgármester, Kocsis Mihály vezérigazgató és Dobó István szakosztályvezető erdőmérnök.

Az átadott országzászló őrzőjeként Péter Ferenc elnök tartotta meg ünnepi beszédét, hangsúlyozva: „Ezt a zászlót megőrzésre itt helyezzük el a közbirtokosság székhelyén, amely megerősíti a szakmai alapokra helyezett anyaországi és székelyföldi kapcsolatokat”. Idézte Bródy János dalának egy sorát: „Hiszem, hogy amíg leszünk, itt nem lesz »játéka mindenféle szélnek«. Ez a zászló itt lesz. Rajtunk is múlik, hogy holnap, holnapután is lobogni fog-e majd bennünk, s az is rajtunk múlik, hogy tudunk-e valamire menni ezzel a lobogással. Én bízom benne, hogy tudunk!”

Inokai Balázs erdőmérnök

A zászlóátadás

Nemzetközi űrhajózás-történeti kiállítást rendeztek Budapesten, a Millenáris Parkban. Alapját az a vándorkiállítási anyag képezte, amelyet az USA Alabama-állambeli Űr- és Rakéta Központ bocsátott útjára.

A kezdetek

A szervezők a XIX. század közepéig nyúltak vissza. Mégpedig Verne Gyula, francia író 1865-ben megjelent „Utazás a Holdra” című híres könyve egy első kiadású példányának bemutatásával. Verne Gyula meghökkentően sok mindent megsejtett mindabból, ami azután egy évszázad múlva meg is valósult: például az űrkabin tengeren történő landolását.

A XIX. század végén Konsztantyin Ciolkovszkij fizikus már minden lényegeset tudott arról, ami bekövetkezett az űrhajózásban. Az orbitális pályán keringő műholdakkal kapcsolatban ő használta először a „szputnyik” (útítárs) elnevezést.

A német Herman Obert professzor feltalálta a rakéta hajtóművet, aki egyébként erdélyi származású volt, valamint dr. Róbert Goddard amerikai fizikus pedig 1926-ban két és fél másodperc repülési idővel 12 méter magasságban 56 méterre röpítette első rakétáját.

Obert mellett feltűnt későbbi asszisztense, Wernher von Braun (1912–1977) a II. világháború német V-1 és V-2 főkonstruktöre. Majd — hadifogságba kerülve — az USA-ban a nagyobb hordozórakéták megalkotója. W. Braun már 22 évesen megszerezte doktori címét rakéatechnikai disszertációjával. S még azon évben, 1934-ben akkor rekordmagasságra, 2,5 kilométerre fellötte saját „A2” jelű kísérleti rakétáját is.

A szputnyiktól az űriparig

Közben orosz földön, a titkos kísérleti bázisokon Szergej Koroljov akadémikus és társai megfeszített munkát végeztek.

1957. október 4-e megváltoztatta a világot, új korszakot nyitott az emberiség történetében: ekkor lőtték fel a szovjetek az első műholdat, a fogalommal vált Szputnyikot. 1961. április 12-én pedig Jurij Gagarin űrnagy 108 perc alatt megkerülte a Földet „Vosztok 3KA-3” jelzésű űrhajójával.

A klasszikus időszakot lezárta a fantasztikus esemény: Neil Armstrong és

A világűr kapuja

Michael Aldrin 1969. július 20-ai Holdra lépésének bemutatása.

A befejező részhez tartozott egy képernyő is. Ezen tűntek fel azok a férfiak és nők, akik az űrkutatás hősi halottai. A kiállítás egyébként éppen csak, hogy érintette az űrbaleseteket, valamint a katonai felhasználás témáját. Ugyancsak nem tért ki a kiállítás az űrtechnika hírszerzési, büntető, terrorizmus-ellenes területeire.

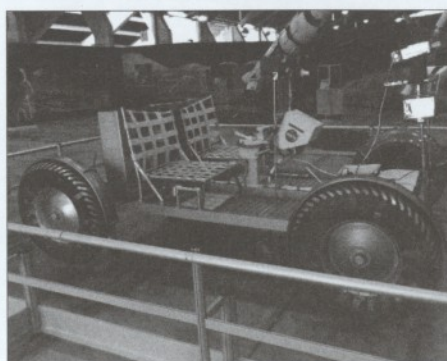

Testközelben

Magyar szereplés az űrkutatásban

Látható volt például az első Lunamobil, a holdautó, amelynek speciális kerekét Pavlics Ferenc találta fel.

Bemutatták Farkas Bertalan, első és egyetlen űrhajósunk 1980. május 26-i űrrepülését, amikor is a Szojusz-36 űrhajón elhagyta a Földet és átszállva a Szaljut-6 űrállomásra, egy héten keresztül különféle feladatokat hajtott végre. Azt a „Pille” sugárdózis-mérőt használva, amely a magyar konstruktőrök vívmánya. Ezt a műszert használta Charles Simonyi is, űrturistaként, akinek édesapja a Soproni Alma Mater professzora volt. Az űrnagy sötétkékké melegítőöltözete mellett látható

A holdjáró

volt továbbá az a kalocsai népi motívumokkal díszített kis ládikó is, amelyben magyaros ízü étkeket vitt magával.

Kiállított magyar találmány volt a K-1-3 típusú mikrometeorit detektor és a meteorcsapda is, valamint fiatal kutatók által alkotott MASAT-I. első magyar műhold.

A látogató egy egész tablósorozaton keresztül megismerte a NASA egy kimagasló magyar űrkutatóját, prof. dr. Bejczy Antalt (1936. január 16.–2015. június 25.) és munkásságát, aki a robottechnikában ért el kimagasló eredményeket.

A kutatások gyakorlati alkalmazása

Kitűnően egészítette ki az amerikai kiállítási anyagot a Magyar Asztronautikai Társaság tablósorozata, amely többek között bemutatta az űrkutatási eredmények leggyakoribb hétköznapi alkalmazási területeit is.

Ezen alkalmazási területek között már ott szerepel az erdészet is: a faállomány-térképezés és termőhely-meghatározás színes fényképfelvételek alapján; biotikus és abiotikus erdőkárosítások felderítése és feltérképezése; erdőtüzek felderítése.

A funkciók közé beleértendő a távérzékelés felhasználhatósága is, ami fizikai kapcsolat nélküli, közvetett információszerzést jelent a terepről műholdas berendezések: infravörös kamera, radar alkalmazásával.

Értelemszerűen az erdészet is tudja alkalmazni a műholdas helymeghatározást, vagy – adott esetben – az űrből kapott hidrológiai információkat is. Az erdészeti alkalmazást nagyban elősegítette, hogy a korábbi 2,5 méter/pixel közepes felbontású, szürke árnyalatú űrfelvételek helyett az űrszolgálat ma már 0,3 méter/pixeles, nagy felbontású színes képeket tud rendelkezésre bocsátani. A Föld felszínének, rajta az erdőterületeknek a folyamatos égi megfigyelése lehetővé teszi nemcsak a fenntartható erdőgazdálkodással járó műveletek nyomon követését, hanem a fenntarthatatlan erdőgazdálkodással együtt járó erdőirtásokat, vágásterület felégetéseket is.

Tudósításunkat Bejczy Antal hitvallásából vett szép megállapítással zárom:

„... és minél távolabb megyünk, annál csodálatosabbnak tűnik az a harmónia, ami a Földön kialakult, ami az élet. Ez az űrkutatás tulajdonképpeni értelme.”

Király Pál

FeHoVa – 2016

2016. február 18–21. között tartották a Hungexpo területén a 23. Fegyver Horgászat Vadászat kiállítást. A megnyitó ünnepségen részt vettek a hazai kormány-szervek és szakmai szervezetek képviselői, valamint a nemzetközi vadászetlet meghatározó személyiségei.

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, az Országos Magyar Vadászati Védegylet elnöke megnyitóbeszédében a magyar vadászat régi hírnevének visszaállítását három pillérhez rögzítette: az első a fegyvertörvény és a kapcsolódó jogszabályok módosítása, a második a vadászatról és a vad védelméről szóló törvény elkészülte, harmadik pillérként pedig a '71-es világkiállítás 50. évfordulójára, 2021-ben tervezett vadászati világkiállítást említette.

A tervek szerint a világkiállítás a rokon területek együttműködésével valósul meg: a horgászokkal, a lovasokkal, kutyásokkal, solymászokkal, a természetvédőkkel és az erdészekkel. Az elnök köszönetét fejezte ki, hogy a C.I.C., a Nemzetközi Vadászati és Vadvédelmi Tanács védnökséget vállalt az esemény fölött.

Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter beszédében kiemelte, hogy 12 ország 260 kiállítóját köszönthették. Hangsúlyozta, hogy a vadgazdálkodás, erdészet, horgászat jogszabályalkotása mintaértékű a környező országok számára is.

Bernard Lozé, a C.I.C. elnöke támogatásáról biztosította a jubileumi vadászati világkiállítás megrendezését. Emlékeztetett, hogy 1971-ben 3 millió látogató érkezett a vadászati világkiállításra. Ez egy olyan globális esemény lesz – hangsúlyozta –, amelyen a vadászellenes hangokra tudnak válaszolni, a fokozott média és közösségi média megjelenéssel.

Konferencia az erdőtörvényről

A kiállítással egy időben, 2016. február 18-ikán konferencián vitatták meg az érdekelt szakemberek az erdőtörvény módosításának szempontjait.

A megbeszélésen elsősorban az erdészeti társaságok vezetői és más szakmai körből érkezett kollégák vettek részt.

Bitay Márton Örs államtitkár előjáróban leszögezte, hogy a 2009. évi erdőtörvény nem rossz, de a cél az, hogy még jobb legyen! Álláspontja szerint sok olyan része van a jelenleginek, ami szemantikailag nem illik oda.

Fontos, hogy a magánerdő-gazdálkodás markánsabban jelenjék meg.

A jelenleg érvényes jogszabályban felborult a hármas funkció, és háttérbe szorult a gazdasági rendeltetés. Ennek korrigálása a tulajdonosok elvárása – hangsúlyozta.

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes

A legfontosabb üzenetek az alábbiak, amelyek fontos részei kell, hogy legyenek a módosított erdőtörvénynek:

1. Alapvetés, hogy az erdőt nem az erdészektől kell védeni. Ők a gazdasági érdekeik betartása mellett őrizték meg ilyeneknek a mai erdőket.
2. A legaktívabb természetvédők az erdészek.
3. Alkalmos természetvédelmi jogszabályokat kell alkotni.
4. Nem kell félni a gazdasági rendeltetés teljesítésétől, ráadásul e nélkül a többi funkció teljesíthetetlen.
5. Föl kell készülni a klímaváltozás hatásainak ellensúlyozására. Ki kell választani azokat a fajokot, amelyek helytállnak a változó körülmények közepette is. Az akác várhatóan húzó fajfaj lehet.
6. Fejlesztteni kell a magánerdő-gazdálkodást. E téren a tulajdonosok érdeke a döntő. A szakirányítás területén is előbbre kell lépni.
7. Az erdőkezelés terén ne keverjük össze az ültetvényeket a természetes erdőkkel. Az energiaerdőkre nem vonatkozhatnak azonos szabályok, mint a természetes erdőkre.

8. Vissza kell szorítani az illegális faki-termelést. E téren a tulajdonosi kötelezettségekre vonatkozó jelenlegi előírások irreálisak.

9. Valós bürokráciacsökkentésre kell törekedni. Meg kell bízunk a gazdálkodóban és a szakirányítóban.

Bitay Márton kijelentette, hogy az erdőtörvény-módosítás normaszövege még a tavasz folyamán elkészül, és legkésőbb, nyáron a Parlament elé kerül.

Györffy Balázs, a Nemzeti Agrárkamara (NAK) elnöke kiemelte az erdészeti ágazat jelentőségét a nemzetgazdasági teljesítmény és a vidéki foglalkoztatás szempontjából. Ennek az ágazatnak fontos szerepe van a szociális segélyre és támogatásra szoruló munkához juttatása terén.

Luzsi József, a MEGOSZ elnöke a legfontosabb követelményként azt hangsúlyozta, hogy a korlátozások csak a szükséges mértékig terjedjenek.

Emlékeztetett, hogy a Lajtán túl a közérdekű tevékenységet az állam kompenzálja.

Ennek megfelelően az erdő fenntartása már ökológiai szolgáltatás.

Egyetértett, hogy a fenntartható erdőgazdálkodás álljon az új erdőtörvény középpontjában, ugyanakkor föl hívta a figyelmet, hogy az ország erdeinek közel 1/3-a nem működik. Ezáltal értékek mennek tönkre, amely veszteségeket még a korlátozások is növelnek. Állítása szerint 1 millió m³ fa nem kerül piacra.

Kifejtette, hogy számosan nem tudnak megfelelni a törvényi feltételeknek az osztatlan közös tulajdon csapdaja miatt, és ezért is szabadabb, önállóbb gazdasági és jogszabályi környezetre kell törekedni.

A konferencia további részében Jung László, a FAGOSZ elnöke, Szentpéteri Sándor, az OEE elnökségi tagja, Horváth Iván, a Pro Silva Hungária elnöke fejtette ki álláspontját.

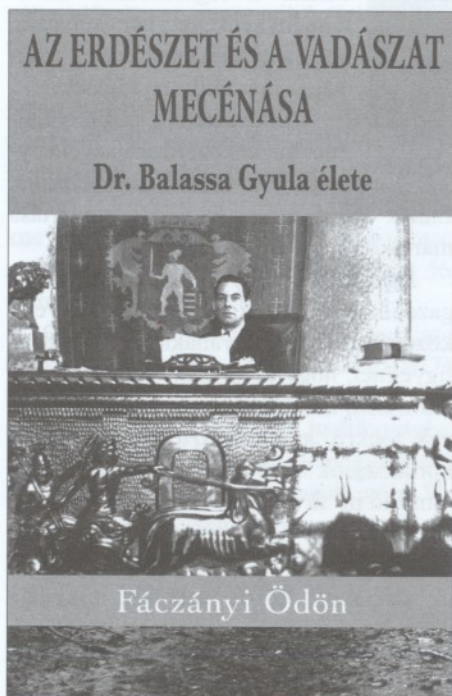
Végezetül Ugron Ákos Gábor, az FM államtitkár-helyettese foglalta össze az elhangzottakat, miszerint az erdőtörvény célja a jogszabályi feltételek megteremtése ahhoz, hogy ne csökkenjen az erdőterület, nem csökkenhet a kitermelt faanyag és a vidék eltartóképessége, nem csökkenhet a biodiverzitás, és nem szűnhet meg az erdőtervezés. (zétényi)

Egy mecénás biográfiája

Dr. Balassa Gyula erdészeti karrierje

Bizonyára lesznek T. Olvasóink között olyanok, akik a következő könyvismertetővel kapcsolatban felvetik a kérdést: vajon megérett-e már minden közéleti feltétele annak, hogy könyvbe foglalt életrajz, mégpedig egy értékelő biográfia jelenjen meg dr. Balassa Gyula (1903–1974) okl. jogászárol, az 1954. november 1-től 1964. április 14-ig alkotmányjogi szempontból önálló országos szakmai főhatóságként működött Országos Erdészeti Főigazgatóság (OEF) 1956. december 24.–1964. december 31. közötti vezetőjéről?

Ez a kérdés nem volt kérdés Fácányi Ödön szakíró számára, akinek a neve ismert lehet Híradónk rendszeres olvasói előtt egyes korábbi írásműveinek recenziója és néhány egyéb közéleti tevékenységének megemlézése révén (sőt még fiáé is). Ő ugyanis bátran belevágott a kényes feladatba, s „kerek perec” megválaszolta a kérdést egy 143 oldalas, érdekesítő, szép könyvvel, amelynek ez a címe: „Az erdészet és a vadászat mecénása. Dr. Balassa Gyula élete”.

Könyv a mecénásról

korszaknak nevezni), a rendszerváltás utáni sommás értéktétele viszonylag rövid idő alatt megszületett. Ez a történelmi főfejezet azonban egymástól elég jól elhatárolható alcímekre oszlik. Ezek egyikével-másikával még némely hivatásos történész is nehezen boldogul.

Értékes szakmai tartalom mellett pikáns témák

A közelmúlt történelmével kapcsolatban tapasztalható labilis túlérzékenységre való tekintettel én *elsősorban a könyv erdészettörténeti értékeire hívom fel a figyelmet. Közelebből: az Országos Erdészeti Főigazgatóság működésének bemutatására.*

Még ma is „kényes” a téma

Bevezető mondatommal azért kerülgettem óvatosan a kását, mert a napi tapasztalat szerint az bizony még forró, sőt már megállapodottnak tűnő egyes részei is felforrósodhatnak a felbukkanó újabb információk vagy egyes vélemények parázsán.

Nemzeti történelmünk 1944/45–1989/90 közötti négy és fél évtizedéről (amelyet szokás röviden csak „szocialista

Erdészegyenruhában

Annál is inkább, mivel erre a korszakra vonatkozóan komplex jellegű feldolgozás csak a rendszerváltás előtti időkből áll rendelkezésre, (így „Az Erdő” 1964. évi októberi címszáma az OEF fennállásának 10. évfordulója alkalmából; továbbá a Keresztesi Béla által szerkesztett, 1982-ben megjelent „Magyar erdészet 1954–1979” című könyv idevágó részei.)

Azonban ezen és a kor politikatörténetén túlmenően is több olyan információt tesz közzé a szerző Balassa életéből, amelyekről egyet s mást hallottak a kortársak, de pontosabb tényeket nem tudtak. Ilyen például a színészvilággal fennállt kapcsolata (a markáns arcú főigazgatót nevezték „bonvivánnak” is). Ilyen volt az ún. Ónody-ügy, a Bara Margit színésznővel kapcsolatos mendedmondák; a hirtelen nyugdíjazása; országos rendőrfőkapitányi, majd az 1956 utáni főigazgatói magatartása stb. (Közbevetve megjegyezzük, hogy még egy országos tevékenységi körű

Agrárpalota: a mecénás főhadiszállása

szakszervezetnek is titkára volt.) Ezeknek a többsége inkább csak pikantéria. Persze '56, a rendőrség, a Kozma-utcai, váci, recski raboskodás éppen nem az. Amint azonban említettem, erdésznek-vadásznak-természetbarátnak az 1956. december 24.–1964. december 31. közötti nyolc év eseményeinek tanulmányozását ajánlom elsősorban. Mellőzhetetlennek tartom azt a hat oldalt is, amelyben a *Dunakanyar Intézőbizottságban* (DIB) annak elnökeként kifejtett tevékenységét ismerteti a szerző.

Értékelő interjúk Balassáról

Érdekes a könyv utolsó főfejezete is, amely hét interjút tartalmaz olyan személyekkel, akiknek annak idején módjukban állt Balassa Gyulát közelebbről megismerni. Érdemes a könyv főalakjáról alkotott, árnyalt, összességükben pozitív végkicsengésű véleményüket elolvasni.

Ezeket a nyilatkozatokat azért is fontosnak tartom, mert nem érheti a szer-

Rendőregyenruhában

zőt az a vád, hogy kizárólag személyes, esetleg elfogult véleményére alapozva, valamiféle prekoncepció mentén alkotott értékképletet Balassa szakmai tevékenységéről és jellemvonásairól.

Tudom, hogy minden korban akadhatnak konjunktúralovagok, akik – olykor még paradigma-határokon is rezzenéstelenül átlövagolva egyik korszakból a másikba – erre talán kritikus éllel jegyzik meg: na persze, az öreg bolsik utólag egymást dicsőítik. Úgy vélem, hogy például egy gróf Széchenyi Zsigmondnéra nem illene ilyen kijelentést biggyeszteni.

Fáczányi Ödönnel egyébként is nehéz volna vitába szállni, mert *nincs olyan lényeges megállapítása, amit ne támasztana alá precízen eredeti levéltári dokumentumokkal vagy pontosan megjelölt irodalmi forrásokkal.* A tartalom és a források hitelessége szempontjából is fontosnak tartom megemlíteni, hogy a kiadás szakmai-tudományos segítői között *olyan* intézmények felelős munkatársai vannak megemlítve, mint az *Állambiztonsági Szolgálatok Történelmi Levéltára* vagy a *Magyar Nemzeti Levéltár*.

Értékes, szép könyv

Hosszúra nyúlna a könyv belbecsének és külsínének további fejtegetése. A tartalom vonatkozásában csupán még egyet emelek ki: a számos dokumentum-értékű fényképet és okmányreprodukciót.

Összefoglalóan pedig annyit, hogy így kell egy történelmi személyiség életrajzát feldolgozni és (élvezetes stílusban megírva) bemutatni.

A külsín és a szerkesztés (finom papír, szép és jó betűtípus és tipografálás, tartalmi tagolás, a masszív keménytáblás kötésen szép külső címloldal stb.) a kiadó *Nimród Vadászújság*, az előkészítő *Ibex Press* és a *Gyomai Kner Nyomda Zrt.* kitűnő hozzáállását dicséri.

Mai felfogás szerint mindenkinek joga van a történelmet úgy értékelnie, ahogyan azt megélte. Ehhez – befejezésésként – ajánlom a könyvnek *Kosáry Domokos* akadémikustól merített, a 3. oldalon elhelyezett mottóját:

„A múltat vállalni emberséggel, felnőtt nemzetként, szorongató öncsonkítás nélkül, egészben, úgy, ahogy végbement, nem a gyengeség, hanem az erő jele, és egyben forrása is.”

Király Pál

Az EFDSZ elnökségi ülése 2016. február 22-én

Az ülés első napirendi pontja a 2016. évi EFDSZ elnökségi munkaterv elfogadása és a titkári testület munkaterv-javaslat megtárgyalása volt, majd az ERFA Híradó szerződéseinek (Zétényi Zoltán szerkesztő és az Agroinform Nyomda) megvitatása következett.

Az elnökség tagjai tájékoztatást kértek az elmúlt évi kiadásokról, és a várható költségekről, valamint a példányszámról és az elosztás mikéntjéről. Az elnökség az előterjesztéseket elfogadta.

Az elnökség a továbbiakban az alapszervezeti alapszabály előkészítés szakmai feltételeinek kialakításával foglalkozott, jogászi közreműködéssel. Az elnökségi és alapszervezeti feladatok véglegesítéséhez dr. Csonka László munkajogászt kérték föl, s a megbeszélés interaktív témafeldolgozással folyt.

Az EFDSZ elnöksége úgy határozott, felkéri dr. Csonka László munkajogászt, hogy a rendelkezésre álló dokumentumok alapján állítsa össze az alapszabály tervezetét.

További napirendi pontként beszámoló hangzott el az Ágazati Párbeszéd Bizottsággal kapcsolatos időszerű kérdésekről.

A 2016. évre vonatkozó feladatok között Dudás Péter elnök tájékoztatta az elnökséget a Forest Europe összejevetelre szóló meghívásról.

Tájékoztatta az elnökséget, hogy az ÉSZT-nél hamarosan választások lesznek, az EFDSZ részéről Becker Mária lesz a mandátum vizsgáló bizottságban, a szavazatszedő bizottságban pedig Benei Béla.

Az Ágazati Kollektív Szerződés és társasági kollektív szerződések módosításának időszerű kérdéseit illetően Dudás Péter elnök javasolta, hogy létre kell hozni a KSZ bizottságot, kezdeményezni

az ágazati KSZ módosítását az új MT-nek megfelelő módosításokkal. Ezt 2016. június 30-ig kezdeményezni kell.

Az EFDSZ nyugdíjasai számára tervezett programok, feladatok meghatározása ügyében Dudás Péter számolt be a nyugdíjasok számára tervezett kirándulás első lépéseiről. A helyszínt kijelölték, költségvetés készül. A hozzászólók javasolták, hogy minden tagszervezet, legalább egy fő költségeit vállalja át.

A fenntartható gazdasági fejlődéshez szociális párbeszéd kell

A fenntartható gazdasági és társadalmi fejlődéshez érdemi szociális párbeszédre van szükség, a fejlődés feltétele a tisztességes munka és a tisztességes bérezés – hangsúlyozta az Európai Szakszervezeti Szövetség (ETUC) főtitkára sajtótájékoztatón, amelyet a visegrádi országok (V4) budapesti szakszervezeti találkozója zárásaként tartottak.

Luca Visentini kiemelte: a kétnapos rendezvényen a visegrádi országok szakszervezeti konföderációinak vezetői egyetértettek abban, hogy az európai szociális párbeszédben figyelembe kell venni a kelet- és közép-európai országok sajátosságait is. Az ETUC főtitkára rámutatott, hogy egy ország versenyképességének javításához elengedhetetlen a szociális védelem erősítése. Székely Tamás, a Magyar Szakszervezeti Szövetség (MASZ) alelnöke, az eseményen elmondta: Magyarországon a legrosszabb a szociális párbeszéd helyzete, a kormány jelenleg a szociális partnerek megkérdezése nélkül határoz a munka világát érintő kérdésekben. Székely Tamás a munkavállalók szempontjából aggályosnak nevezte az Európai Unió és az Egyesült Államok között tervezett transzatlanti szabadkereskedelmi egyezményt (TTIP), amelyet megfogalmazása szerint a szakszervezetek „nagyjából elutasítanak”. Luca Visentini, az Európai Szakszervezeti Szövetség (ETUC) főtitkára kijelentette: a szakszervezetek elvben nem helyezkednek szembe a TTIP-vel, de ez a partnerség csak úgy valósulhat meg, ha nem okoz kárt a résztvevő országoknak, és nem hat negatívan az országok munkaerőpiacaira. Azonban felhívta a figyelmet arra, hogy nem átláthatóak a TTIP-vel kapcsolatos tárgyalások. Az ETUC főtitkára elmondta, a szövetség további két fontos célt fogalmazott meg. Az egyik, hogy egyetlen nemzetközi cég

se tudja megfellebbezni a nemzeti kormányok döntéseit. Másrészt elvárják azt, hogy a TTIP tartalmazzon egy szociális szempontrendszert érvényesítő záradékot, amelynek értelmében szankcionálni lehet azokat a nemzetközi cégeket, amelyek nem tartják be az adott ország jogszabályait. A rendezvény vendéglátói ezúttal a magyar szakszervezeti konföderációk voltak. Az ÉSZT-et dr. Kuti László elnök, dr. Szabó Gábor nemzetközi referens és Dorogi Péter az ÉSZT ifjúsági tagozatának vezetője képviselte. Javaslatukra emelte ki a záradokumentum azt az igényt, hogy az európai érdekegyeztetésnél figyelembe kell venni a közép- és kelet-európai államok sajátosságait.

A szervezetek megállapodtak, hogy (mint eddig) fenntartják az ilyen találkozók rendszerességét, és a következő vendéglátók a cseh szakszervezetek lesznek.

EUROCADRES

Az ÉSZT tagja az EUROCADRES nemzetközi szervezetnek is, mely 2016. február 11–12-ike között tartotta végrehajtó bizottsági ülését. Az ott résztvevő konföderációs delegált, Tóth Enikő az alábbi tájékoztatást adta lapunknak:

Az ülés során több fontos döntés is született. Ezek közül az egyik legfontosabb, hogy az Eurocadres megszüntette tagságát az *European Network for Accreditation of Engineering Education*-ben, abban a szervezetben, amelyik a mérnökképzések nemzetközi akkreditációjával foglalkozott. A VB úgy érezte, hogy ebben a szervezetben az EUROCADRES nem jut megfelelő döntéshozói pozícióba, így nincs értelme – relatíve drágán – fenntartani a tagságot. Az EUROCADRES azonban hangsúlyozza, hogy a mérnökök (és technikusok) érdekeinek képviseletét továbbra is a prioritások között tartja számon.

Ebben az évben az EUROCADRES a következő témákkal szeretne foglalkozni: „Erősebb, tudásközpontú Európa” – Ennek keretében az EUROCADRES főleg a felsőoktatási képzések akkreditációjával, a képzések, továbbképzések átláthatóságával, illetve az élethosszig tartó tanulás kérdésével. Az Európai Bizottság két vonatkozó kérdőívét az EUROCADRES kérésére az ÉSZT is kitöltötte. Részt vettünk továbbá az alapvető készségekkel foglalkozó „European Skills Agenda” véleményezésében is.

„Valódi mozgásszabadság” – Az EUROCADRES fontosnak tartja, hogy

a menedzserek és vezető beosztásúak valóban bárhol tudjanak munkát vállalni Európában, illetve a „harmadik országon” belül is. Ehhez a kérdéskörhöz szintén szorosan kapcsolódik a felsőoktatás univerzálisabbá és átjárhatóbbá tétele, a képzettségek, végzettségek kölcsönös elismerése.

Ide tartoznak bizonyos esélyegyenlőségi kérdések is (Kövesse-e a feleség a férjét, amennyiben őt másik országba szolítja a beosztása? Valóban azonos körülmények között dolgoznak-e a vállalatok különböző országokból érkezett munkavállalói stb.) Fontos kérdés még az üzleti titkok védelme is. (Vajon egy vezető beosztású személy milyen módon használhatja az egyik vállalatnál megszerzett tapasztalatát, ha másik cégnél szeretne munkát vállalni?)

Peták István halálára

Nem kifejezetten szakmai hír, s ráadásul visszanyúlunk a 2015-ik évre, mégis indokoltan tartjuk Híradónkban is megemlíteni: Budapesten életének 75. évében hosszú, súlyos betegségben elhunyt Peták István újságíró, elsősorban *televíziós újságíró*, aki 1996-98 között betöltötte a Magyar Televízió elnöki tisztét.

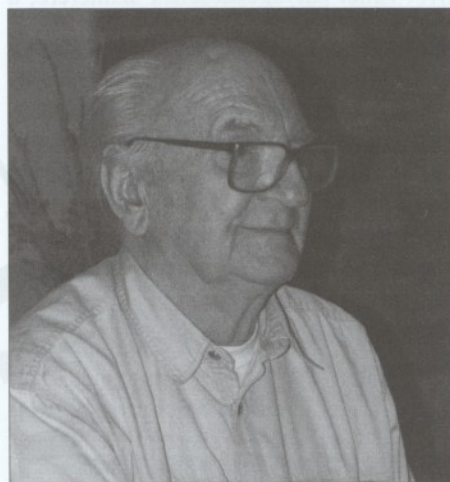
Nagy természetjáró volt, 1989-ben a Magyar Turista Egyesület újjászervezője, a Magyar Természetjáró Szövetségnek pedig örökös tiszteletbeli elnöke. A hazai természetjárás egyik amatőr, de eredményes történésze és muzeológusa volt. Több turisztikai szakkönyvet írt és tv-filmet szerkesztett. Például ötletadója és szerkesztője volt a Rockenbauer Pál által megvalósított „Másfél millió lépés Magyarországon” című, gyönyörű, érdekes és értékes, ma már klasszikus műnek tekintett országjáró túrasorozatnak, amelybe számos erdészeti helyszínt és kollégát is bekapcsolt. Egyébként is *mindig élénken érdeklődött az erdészet tevékenysége iránt*. Tervezte

egy filmsorozat elkészítését az erdészeti emlékhelyekről (Király Pálnak „A velünk élő múlt” című könyve alapján) de *erre már nem került sor*.

Alapító tagja volt az Országos Erdészeti Egyesület Közönségkapcsolatok Szakosztályának.

A Farkasréti-temetőben helyezték végső nyugalomra. *k. p.*

Elhunyt Gáspár Hantos Géza

Gáspár Hantos Géza gyémántoklevelés – Bedő-díjas, az Országos Erdészeti Egyesület Tiszteletbeli Tagsági Díszoklevéllel kitüntetett –, negyedik generációs erdőmérnök, a MÉM Erdőrendezési Szolgálat nyugalmazott műszaki igazgatója, az Országos Erdészeti Egyesület egykori főtítkára, 2016. január 22-én, Budakalászon elhunyt.

Bajszentistvánon született 1927. február 18-án, pontosabban a gemenci ártéren, a pörböllyi erdészházban.

Az anyai nagypapa, Hantos Ernő erdőmérnök neve közismert volt Sopronban, de szerte az országban is, hiszen a nótafordítót, „az ifjúság nagy barátját”, a soproni „Steingrube Nakkóság Díszpolgár”-át ki ne ismerte volna.

Géza, Sopronban a Széchenyi István Gimnázium tanulója volt, nem szeretett tanulni, erről az időszokról nem voltak jó emlékei.

1942-ben felvették a soproni hadapródiskolába. 1944 decemberében osztályát elindították Németország felé. Egyetlen puskalövés nélkül esett amerikai hadifogságba. A nyár folyamán Franciaországban különböző hadifogolytáborokban volt. A nyár végén hazaindították őket, a csoporttól a magyar határ közelében megszökött és egyedül érkezett haza 1945 őszén.

1947 szeptemberében beiratkozott a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bánya, Kohó és Erdőmérnöki Kar Erdészeti Osztályára.

1951-ben szerzett erdőmérnöki diplomát. Az Erdőkémiaiánál Budapesten volt az első állása, ahonnan nemsokára Zalába helyezték az új falepárló üzem vezetőjének. A megoldatlan lakáskörülményei miatt, áthelyezését kérte a Zala megyei Erdőgazdasági Egyesüléshez, melyet 1953. február 1-vel el is fogadtak. Egy hónap múlva felrendelték Budapestre, az akkor alakult Állami Gazdaságok és Erdők Minisztériumába. A lakásért tovább küzdve a Zalacsányi Erdészethez került vezető helyettesnek, de a hevenyészve fejújított kastélyszerű öreg épület nem volt igazán lakható, így Keszthelyre kérte áthelyezését, ahol 1956. január 1-én foglalta el az erdőművelői állást. 1968-ban áthelyezték a Veszprémi Erdőrendezőséghez, ahol a Keszthelyi Erdőfelügyelőség vezetője volt.

1972 októberétől ismét Budapestre helyezték a minisztériumba főosztályvezető helyettesnek. 1979-ben, a MÉM Erdőrendezési Szolgálat megalakulásával műszaki igazgatói kinevezést kap, ahol nyugdíjazásáig, 1988-ig dolgozik. A szolgálatnál nevéhez fűződik az erdőrendezési útmutató első korszerűsítése, átdolgozása.

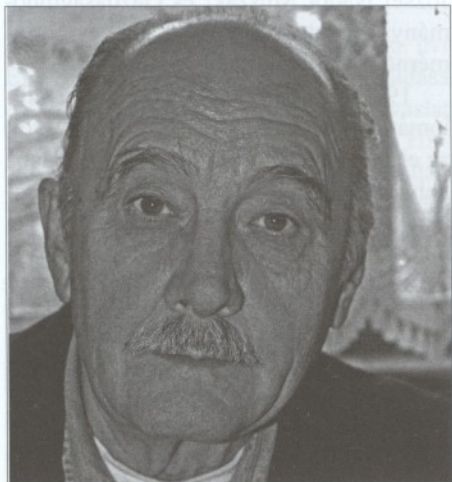
Az Országos Erdészeti Egyesületben 1985-ben megválasztották főtítkárnak, ahol előtte már 12 éven át vezette az Erdőrendezési Szakosztályt. 1975-ben elindította az éves nagyrendezvények sorozatát, a sárospataki első erdőrendezési napokkal, majd ezt követően minden második évben megszervezték, a közbenső években pedig fatömeg becslési versenyeket tartottak. Nemzetközi tevékenysége elismeréseként beválasztották a IUFRO erdőrendezési munkacsoportjába, ahol a nyolcnyelvű erdőrendezési szakszótár magyar szövegetét állította össze.

Súlyos műtétje után élete megváltozott, de továbbra is igyekezett lépést tartani az eseményekkel, ha tudott, részt vett a különböző rendezvényeken, találkozók. Megtanult számítógépen dolgozni, internetezni, így tartotta a kapcsolatot barátaival, ismerőseivel és rögzítette, rendezte a családi emlékeket.

Felesége 2008-ban bekövetkezett halála nagyon megviselte. Idősek otthonába, Budakalásra költözött, közel lányához.

H.G.

Elhunyt dr. Sipos Árpád

A Veszprém megyei Olaszfalu községben, otthonában hosszabb betegeskedés után 88 éves korában elhunyt dr. Sipos Árpád gyémánt okleveles erdőmérnök és okl. környezetvédelmi szakmérnök, aki 1929 januárjában a Zala megyei Márokfölde melletti Gallupusztán született ötgyermekes erdészcsaládban. Oklevelét 1954-ben szerezte meg Sopronban. Az olaszfalui temetőben helyezték végső nyugalomra.

Szakmai pályafutását tulajdonképpen már 1950-ben megkezdte azzal, hogy első éves egyetemi hallgatóként belépett az Országos Erdészeti Egyesületbe. A gyakorlati munkát 1955-ben az akkori Zirci, majd Veszprémi Állami Erdőgazdaságnál kezdte meg szakelőadóként, illetve erdészvezető-helyettesként. Az 1956-os forradalomban tanúsított magatartása miatt azonban meghurcolták, majd elbocsátották a vállalatától.

1962-ben sikerült stabilizálnia helyzetét, amikor is a Mosonmagyaróvári Agrártudományi Egyetem erdészeti üzemének, majd a Lajta-Hansági Állami Gazdaság erdészeti ágazatának lett a vezetője. Innen is vonult nyugállományba 1991-ben.

Mintegy 3600 hektár (!) első kivitelű erdősisítés és erdőtelepítés mellett nehezen számba vehető mennyiségű, rengeteg csatorna-, út-, majorfásítás, erdősáv-letétesítés stb. megtervezése és kivitelezése fűződik nevéhez.

Rendszeres kapcsolatban állt Erdőmérnöki Karunkkal és tudományos intézetünkkel, de mezőgazdasági tudományos műhelyekkel is. Eredményeit nem csak hazai, hanem külföldi szakmai csoportok is számos alkalommal tanulmányozták, amelyeknek készséggel adta át ismereteit. Több publikációt is megjelentetett szaklapokban. 1964-ben pedig — amikor az

erdőn kívüli fásítás a virágkorát élte — egy önálló kötetet is „Miért és hogyan fásítunk a gazdaságban?” címmel.

1977-ben környezetvédelmi szakmérnök oklevelet szerzett, foglalkozott a telepített erdősávok ornitológiai összefüggéseivel, továbbá a vadkárosítás problematikájával és — az éppen a munkaterületén nagy jelentőséggel bíró — tűzok élőhelyvédelemmel is.

Nyugdíjas korában családi körülményei ismét pályakezdésének színterére, a Bakonyba irányították szekerének rúdját. Ám ekkor sem tétlenkedett: a Magyarországi Zöld Kereszt Egyesület (a genfi központú, kiterjedt nemzetközi Z.K.E. hazai tágelyesülete) erdészeti frakciójának tagjaként tevékenykedett a közelmúltig. Míg nem betegségének előrehaladása már akadályozta az utazásban, a közösségi munkában való részvételben.

A róla szóló megemlékezést érdemes — mintegy szellemi testamentumaként felfogható — 2004-ben papírra vetett saját önéletrajzából merített bölcs meglátásával lezárni: „Az erdő értékszemléletét meg kell változtatni. A fő súlyt a környezetvédelmi szolgáltatásokra kell áthelyezni — ez a kor követelménye.”

Király Pál

A XXIV. lengyelországi nemzetközi sakkverseny

A nemzetközi sakkbajnokság résztvevői

Papp Nándor a tavalyi eredményt megismételve második lett a Lengyelországi Erdészeti Szakszervezet 2016. február 25–28. között rendezett versenyén. A háromfős csapatban az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének versenyzőjeként, a Zalaerdő Zrt. részéről Németh József az 5. számú Zalaegerszegi Erdészeti kerületvezető erdésze, valamint Papp Nándor a Központ nyugalmazott építési előadója kapott helyet. A harmadik csapattag Sipos Imre a KAEG Zrt. kereskedelmi csoportvezetője, szakszervezeti titkára, aki egyúttal EFDSZ elnökségi tagként a küldöttséget is vezette.

Papp Nándor második helyezett

A 11 fordulós végül óriási versenyt hozott a 49 versenyző számára. Rymasewski Dariusz a wrocław-i csapatból 10 ponttal nyerte a versenyt, Papp Nándor a tavalyi eredményt elérve 9 és fél ponttal lett második, Németh József 6 és fél ponttal tizenkettedik helyezett lett, Sipos Imre pedig 5,0 ponttal a középmezőnyben végzett. A csapatversenyt szintén a wrocławiak nyerték 16 és fél ponttal, a 16 pontos magyar csapat előtt.

A verseny színvonala egyöntetű vélemény szerint most volt a legmagasabb. Nagyon ritka, hogy egy 11 fordulós svájci rendszerű versenyt 9 és fél ponttal nem lehet megnyerni. Ezúttal ez kevés volt a korábbi tizenkétszeres bajnok Rymasewski Dariusz ellen.

27-én délután a szokások szerint pár órás kiránduláson ezúttal az ukrán határ közelében található Zamość városát tekintettük meg.

A vendéglátás a szokott magas színvonalú volt, a vendéglátók, élükön Bronislaw Sasin elnökkel, mindent elkövettek, hogy kiválóan érezzük magunkat.

Jövőre a jubileumi XXV. Bajnokság visszatér Krynicára, a kezdeti állandó helyszínre, melyre már a díjátadón meghívást kaptunk.

Papp Nándor

Szoboravatás az FM árkádok alatt

2016. március 21-én az Erdők Nemzetközi Napja alkalmából avatja föl Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter az Agrárpalota árkádjai alatt kálnoki Bedő Albert mellsobrát. Az ezt megelőző ünnepség alkalmával adják át a Pro Silva Hungariae kitüntetések, köztük a Kétmilliomodik Hektár Magyar Erdő Sajtódíjat is. Ekkor mutatják be Oroszi Sándor A magyar erdőgazdálkodás képes története című trilógiájának első kötetét.

Tájak bűvöletében

Kápolna a dombtetőn (Felsőbánya)
olaj, vászon, 2015, 50x70

Kovács Mátyás kiállítása

Irvoare (Máramaros)
olaj, farost, 2015, 40x60

Öreg fűz
olaj, karton, 2014, 35x50

Szénaboglya felhőkkel
olaj, farost, 2011, 40x50

Őszülőben
olaj, farost, 2010, 35x50

Erdei úton
olaj, karton, 2011, 35x50

Ifjak és vénék
olaj, farost, 2012, 40x60

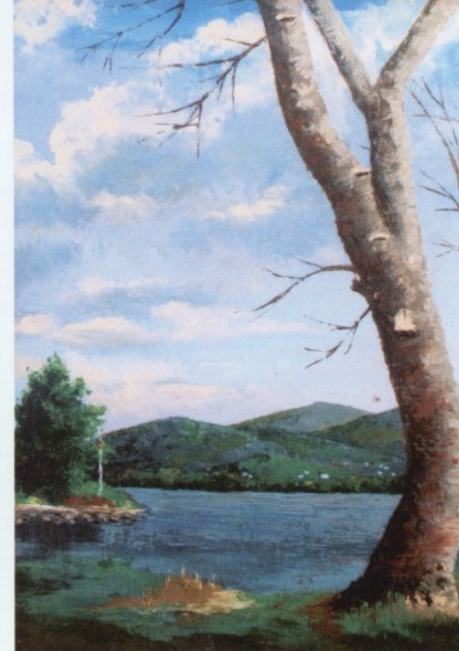
Egykori élelmek hűsölője
olaj, farost, 2015, 40x60

Erdei nyárelő
olaj, karton, 2011, 50x60

Zergeboglár
olaj, karton, 2009, 50x35

Az elhalton új élet serken
olaj, farost, 2014, 40x50

Erdészeti és Faipari Híradó

XXVI. évfolyam 2. szám
2016. június

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Lapja

**A tartalomból:
Stihl jubileum
EFDSZ kongresszus
150 éves az OEE
Fókuszban a SEFAG**

SEFAG Zrt.

Major László, aki nem ma kezdte

A **STIHL**[®] kettős jubileuma a Dunán és Biatorbágyon

1. Hans Peter Stihl
2. Bakon Gábor, Hans Peter Stihl, dr. Nikolaus Stihl
3. Hans Peter Stihl, Burján Gábor
4. Bakon Gábor, dr. Nikolaus Stihl, Hans Peter Stihl
5. A Stihl biatorbágyi támaszpontja
6. A Stihl Családi Nap gyermek-szereplői
7. A Stihl egykor traktort is gyártott
8. Vízpisztolyos céllovó verseny

Fotók: Zétényi Zoltán

ÉSZT kongresszus – 2016

Az Értelmiségi Szakszervezeti Tömörülés 2016. május 10-én az OKISZ Inkubátorház Széchenyi termében megtartotta éves rendes kongresszusát. Az idei kongresszus annyiban különbözött az évente megtartandó éves pénzügyi beszámolóra és tervezésre koncentráló kongresszusoktól, hogy – lévén cikluszáró – beszámoló, tisztújító és programalkotó kongresszus is volt.

A kongresszus tisztségviselőinek megválasztását és a napirend elfogadását követően az ÉSZT elnöke ismertette a leköszönő vezetőség beszámolóját a 2012–2016 közötti időszakban végzett munkáról.

A beszámoló fő fejezeteiben kitért az ÉSZT érdekvédelmi, érdekképviselői, regionális és nemzetközi tevékenységére, rétegpolitikájára, a médiakapcsolataira, vagyongazdálkodására és a különböző rendezvényekre. Az érdekvédelmi tevékenységnél kiemelte, hogy ahol csak lehet, vagy ahova odaengednek minket, részt veszünk az országos érdekegyeztetésben, amelynek nagy hibája, hogy 2011 óta gyakorlatilag nincs Magyarországon tripartit (háromoldalú) érdekegyeztetés. Az Országos Érdekegyeztető Tanács megszűnte után létrehozott NGTT (Nemzeti Gazdasági és Társadalmi Tanács), amelynek tagja vagyunk, nem érdekegyeztető fórum, hanem egy fontos stratégiai tanácsadó testület. A közsféra érdekegyeztető fórumai közül az Országos Köszolgálati Érdekegyeztető Tanács és a KÉT még működik. Részt is veszünk ezek munkájában. Itt a gond az, hogy a kormány általában nem megállapodási jogosultsággal felhatalmazott képviselőket küld a tárgyalásra. Regionális területen a Dél-alföldi régióban vé-

geznek tagjaink kiemelésre méltó munkát, együttműködve az ugyancsak a határmenti régióban működő szerb és román szakszervezetekkel. Nemzetközi téren nagy előrelépés, hogy képviselőnként megválasztották az EUROCADRES alelnökévé. Ez újabb lehetőséget ad szakterületünk nemzetközi képviselőjére. Rétegpolitikánkban a sok egyéb fontos tevékenység mellett a legjelentősebb, hogy megalakult az ÉSZT ifjúsági tagozata, s kiemelt feladatának tartva együttműködik a többi konföderáció hasonló szerveződéseivel.

A sok jó mellett gond, hogy a Mérnökök és Technikusok Szabad Szakszervezete arra hivatkozva, hogy nem vehetünk részt a versenyszféra érdekegyeztetésében kilépett az ÉSZT-ből, s hasonlóan tett az Nyugdíjbiztosítási Dolgozók Szakszervezete is. Ők viszont anyagi okokra hivatkoztak.

A kongresszus megvitatta és elfogadta a beszámolót, majd a két gazdasági napirendi pontot követően rátért az ÉSZT 2016–2020. évi programjának megvitatására. A program meghatározza helyünket a szakszervezeti mozgalomban, kiemelve az együttműködés fontosságát. Kitér a pártokkal és civil szervezetekkel kialakított viszonyunkra. Kiemeli főbb céljainkat, az országos érdekegyeztetési rendszer átalakítását, az ágazati kollektív szerződések lehetőségének és az öngondoskodás feltételeinek megteremtését, a szociális ellátórendszer felülvizsgálatát. Fontosnak tartja, hogy fellépjünk a munkahelyi diszkrimináció minden megnyilvánulása ellen. Mindent megteszünk, hogy a szakszervezetekről kialakult általános kép megváltozzon, és a fiatalok szükségét érezzék a szakszervezethez való tartozásnak. Fontos, hogy továbbra is aktívan részt vegyünk a nemzetközi szakszervezeti mozgalomban. A már megfogalmazott „Tagtoborzási stratégiát” és „Bérstratégiát” követően el kell készítenünk a „Nyugdíjstratégiát” is.

Végül a tisztújítás következett, amikor a kongresszus nagy többséggel bizalmat szavazott az eddigi vezetőknek. Az ÉSZT elnöke továbbra is Kuti László, alelnöke pedig Antmann Katalin, Törös Szilárd és Schneider Istvánné lettek.

Kuti László

Tartalom

25 éves
a magyar,
90 éves
a nemzetközi
Stihl 2

Az EFDSZ
VII.
kongresszusa .. 4

Gondolatok az erdőtörvényről,
az erdőgazdálkodásról
és a természetvédelemről 6

Erdőtörvényt, de alkotmányos
alapon 6

Természet(i környezet)védelem
és erdőtörvény 7

Természetvédelem
és erdőgazdálkodás 8

150 éves
az OEE 10

Feltárult az aranykor 11

Egy kitűnő ember emléke 12

A Kossuth téri agrárpalota 13

Nemzetközi sportnapok Egerben... 15

A SEFAG a somogyi erdőkben ... 16

Érték, ami Somogyban van 16

Az egyik legsikeresebb év után ... 17

Babakocsi,
koporsó
és parketta... 20

Krónika-hírek 22

A Stihl Timbersports IV. Nemzeti
Bajnokság Biatorbágyon B3

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI HÍRADÓ • XXVI. évfolyam 2. szám • **Kiadja** az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete • 1146 Budapest, Thököly út 58–60. • Tel.: 331-4369 • Fax: 331-9455 • E-mail: efdsz@mailbox.hu • **Szerkesztőbizottság:** Dudás Péter **elnök**, Győri István, dr. Király Pál, Nagy László munkatárs, Rásó János, Zétényi Zoltán főszerkesztő • **Címlapfotó:** Zétényi Zoltán – Balról: Nikolas Stihl, Hans Peter Stihl és Bakon Gábor • **Nyomda:** Agroinform Kft. • Budapest, Angol u. 34. • Felelős vezető: Bolyki Etelka ügyvezető igazgató • A lap negyedévenként jelenik meg • Hírlapárusi forgalomba nem kerül • Terjeszti az EFDSZ.

Kettős jubileumot ünnepelt a Stihl

25 éves a magyar, 90 éves a nemzetközi STIHL

Idén ünnepeli a motorfűrészeiről híres hazai STIHL Kft. a 25. és a nemzetközi STIHL Csoport a 90. születésnapját. Az alkalom lehetőséget ad az ikonikus STIHL fűrészt megalkotó családi vállalkozás történetének megismerésére, innovációinak áttekintésére és a nagyvállalattá alakulás lépéseinek nyomon követésére is.

Lajos király hajóján a kék Dunán

A Mariott Szálloda termében gyülekeztek a szakmai és sajtómeghívottak, mielőtt felszálltak a Dunán ringó König Ludwig motoros fedélzetére. Ezt az időt használta ki Bakon Gábor cégvezető, hogy bemutassa a vendégeknek a Stihl-küldöttséget, amelynek tagjai a tulajdonosok, Hans Peter Stihl és fia, dr. Nikolas Stihl, a cég felügyelő bizottságának elnöke, valamint munkatársai.

A hajón Bakon Gábor mondott ünnepi köszöntőt. Beszédében visszatekintett a majd évszázados német vállalat alapításának éveire, nemzetközi sikereire.

A hazai kft. 1991 júniusában alakult, első kelet-európai társaságként a Stihl kereskedelmi leányvállalatainak sorában. A cég kizárólag szakkereskedői hálózaton keresztül értékesít, mára több mint 300 értékesítési helyen mintegy 800 embernek biztosít munkahelyet.

Bakon Gábor elmondta, hogy a Stihl tavaly félmilliárd forint feletti eredményt ért el Magyarországon, hiszen tavaly 6 milliárd forint feletti árbevételt és 500 millió

forintot meghaladó eredményt produkált. A cégvezető kijelentette: Büszkék vagyunk, hogy leányvállaltunk, az Andreas STIHL Kft. részese lehet ennek a sikertörténetnek. Büszkén tekintünk a múltra, 25 sikeres év van mögöttünk. Szegmensünkben a legkiterjedtebb szervízsolgáltatást nyújtó kereskedelmi hálózattal, jelentős piaci részesedéssel rendelkezünk, ismertségünk és elismertségünk vitathatatlan.

Bakon Gábor, Joachim Burandt kereskedelmi igazgató és Hartmut Austel régióvezető

Családi Nap az Andreas Stihl Magyarországnál

Június 4-én a hazai társaság biatorbágyi telephelyén Stihl Családi napot tartottak a cég értékesítési hálózata tagjainak és családjaiknak. A programban gépbemutató, vásár, raktári tárlatvezetés, gyermekprogramok és a IV. Stihl Timbersports Nemzeti Bajnokság szerepelt.

Bakon Gábor cégvezető köszöntötte a nagysátort zsúfolásig megtöltő hallgatóságot, majd átadta a szót Joachim

Burandtnek, az Andreas Stihl AG kereskedelmi igazgatójának, aki köszönetet mondott a Stihl család és az igazgatótanács nevében azért a munkáért, amit a Stihl kereskedők végeztek. Fontos év az idei – emlékeztetett –, mert az anyacég 90 éves, a magyar vállalat 25 éves jubileumához érkezett. A Stihl történetében a 90 év sikeres kilenc évtized volt, amihez a magyar kollégák is hozzájárultak. Köszönetét fejezte ki a munkájukért.

A cégvezető Hartmut Austel régióvezetőt szólította a színpadra, akivel az elmúlt napokban országjáráson találkoztak számos kereskedővel. Elmondta, hogy majd minden évben eljön Magyarországra, de az idei látogatása azért is érdekes, mert várhatóan kijutunk a válságból, ami a forgalom alapján is látható. Leszögezte, hogy a magyarországi forgalmazás sikerre van ítélve.

Végezetül a régióvezető és Bakon Gábor is jó szórakozást kívánt a résztvevőknek.

Bakon Gábor és Hans Peter Stihl

Az ünnepi alkalomból kérdeztük a rangidős tulajdonost, Hans Peter Stihlt

Er Fa Híradó – Miért éppen Magyarországot választották elsőként a Kelet-európai országok közül a rendszerváltozás után?

Hans Peter Stihl – Az ötvenes években jártam Magyarországon, a Balatonon, és egy érdekes országnak találtam. Tulajdonképpen ezért választottuk elsőnek Magyarországot.

Er Fa Híradó – Milyen tanácsot kapott édesapjától, amikor átadta Önnek a Stihl-birodalom kormánykerekeit?

H.P. Stihl – Édesapám a biztos kereskedelmi, terjesztési politikát tartotta fontosnak. De természetesen a termékkínálat bővítését is szorgalmazta.

Er Fa Híradó – Mennyi időt ad még a benzines motorfűrészeknek?

H.P. Stihl – Meg vagyok győződve arról, hogy a benzines motorfűrészeket a következő ötven évben még nem fogják mással helyettesíteni.

Er Fa Híradó – Sok helyütt a motorfűrész a fagyilkolás, az erdőirtás jelképe. A motorfűrész viszont az erdészek szerszáma. Kellene az európai, amerikai és más világrészek erdészeinek imagoját, PR-ját támogatni?

H.P. Stihl – Ez a kérdés így nem helyes. Nem a motorfűrészek okozzák az erdőpusztulást. Az erdőket nem levágják, hanem fölégetik azért, hogy az emberek beépíthessék vagy mezőgazdasági területet nyerjenek. Az erdőpolitika barátja vagyok, és mondhatjuk, hogy a fakivágás nem növekedik az egész világon, mindig csak annyit szabad kitermelni, amennyi nőtt, és gondolni kell a jövőre is.

Horváth Sándort, a Stihl Sopron tulajdonosát kérdeztük

Er Fa Híradó – Mikor találkozott először a Stihl-fűrészszel?

H.S. – Egészen kis koromban, amikor édesapám a kis fűrészével vágta a tűzifát az udvaron.

Er Fa Híradó – Mikor adta a fejét arra, hogy belép a Stihl-kereskedők családjába?

H.S. – Ez 2002-ben volt, amikor Sopronban a korábbi kereskedő abbahagyta a forgalmazást.

Er Fa Híradó – Gondolt arra, hogy másik márkát is áruljon?

H.S. – Ez föl sem merült, hisz' a Stihl tényleg hibátlan. A gép és az elosztó hálózat is jól működik.

Er Fa Híradó – Milyen előnyökkel rendelkezik ez a márka?

H.S. – A legnagyobb értékesítő hálózattal rendelkeznek, és azért vonzó számomra, mert – bár a Stihl egy „multinacionális” vállalat – családi hagyományokra épül maga a kereskedői hálózat is. Talán nevezhetjük ezt franchise rendszernek is, ahol a Stihl termékkel és marketing támogatással látja el a kereskedőket, akiknek az üzletei magyar tulajdonban lévő kisvállalkozások. Saját telephelyük van, és saját alkalmazottaik dolgoznak. Ez a konstrukció szerintem nagyon vonzó. Nem alkalmazottai vagyunk másnak, hanem a magunk urai vagyunk. Természetesen vannak szabályok, amiket be kell tartani.

Stihl-történet

Hogyan született a legenda? Az ikonikus STIHL láncfűrész megalkotása

Az 1926-ban alapított nemzetközi anyacég 1929-ben kezdte el gyártani a fakitermelés eddigi legfontosabb innovációjaként számon tartott zászlóshajó termékét, a motorfűrész.

Mivel a fakitermelést a világ egyik legveszélyesebb munkájaként jegyzik, így ennek a tevékenységnek a biztonságosabbá tételéhez a STIHL termékfejlesztései jelentős mértékben járulnak hozzá.

A gépészmérnök Andreas Stihl felismerte, hogy az erdei munka jelentősen megkönnyíthető egy hordozható, benzinüzemű motorfűrészszel, és az ötletből keresett termék lett. A sikerhez azonban más is kellett: ragaszkodott a saját gyártású, minőségi alkatrészekhez és a cége által kitanított szakmunkásokhoz, mert tudta, hogy megbízható termék gyártásához a teljes folyamatot felügyelnie kell. Az 1930-as évek közepére már több száz alkalmazott dolgozott a Stihl-gyárban, a Stuttgart melletti Bad Canstadtban. A túltermelési válság azonban őt sem kerülhetette el. Az alapító a termelés csökkentése helyett oda vitte termékét, ahol arra nagy szükség volt: az USA és Kanada piacára, amelyet más exportpiacok is követtek.

1959-ben érkezett el a következő nagy áttörés, amikor a cég bemutatta az ikonikus STIHL Contra motorfűrész. A mai motorfűrészek őseinek tekinthető egyszemélyes STIHL Contra gyakorlatilag minden olyan technikai újítással rendelkezett, amit a mai motorfűrészekben is megtalálunk: a röpsúlyos tengelykapcsoló, a

mebránporlasztó és a gyalufogas lánc, de az antivibrációs fogantyú is újdonság volt. A siker garantált volt, a gép Magyarországon is legendává vált.

A STIHL Magyarországon

A magyar STIHL Kft. 1991 júniusában alakult az első kelet-európai társaságként a cég kereskedelmi leányvállalat

Bakon Gábor, a német vendégek társaságában

latainak sorában. Az alapítás célja egy stabil szakkereskedői hálózat kiépítése, majd azon keresztül a piac prémium termékekhez méltó kiszolgálása volt. Az idő igazolta a döntés megalapozottságát, a vállalat hamar a STIHL Csoport eredményes részévé vált: a cég 5 éves működés után elérte az 1 milliárd Ft-os forgalmat, 2001-ben pedig már 3 milliárd forintot rúgott az árbevétele. Ugyanebben az évben egy 3620 négyzetméteres új raktár- és irodakomplexumba költözött. A forgalom és az eredmény elsősorban a Magyarországon egyedülálló kereskedelmi struktúrának köszönhető, hiszen kizárólag dedikált szakkereskedői hálózaton keresztül értékesíti a cég. A STIHL Kft. munkájának fontos része az ágazati társadalmi szer-

vezetekkel való együttműködés, idehaza alapvetően két aktív, önkéntes kötelezettségvállalásuk van: a parlagfű elleni küzdelem és az erdei munka biztonságának növelése, a védőeszközök tényleges használatának előmozdítása.

„Hands on the wood” – IV. Timbersports Nemzeti Bajnokság Biatorbágyon

A magyar nemzeti bajnokságot ismét Juhász István nyerte.

A többszörös magyar bajnok jelentős különbséggel győzött, az abszolút bajnok pedig a cseh vendég sportfavágó, Martin Komárek lett.

Kilenc hazai versenyző és a cseh vendég állt rajthoz a június 4-ei megmérettetésen: Bakó András, Bozsó Zoltán, Gyapjas Norbert, Halmosi Ferenc, Holle Péter, Juhász István, Pankotai Zoltán, Rittlinger Róbert, Strubel József, valamint Martin Komárek.

Ez a bajnokság azért volt fontos, mert az első három versenyző képviseli hazánkat a világbajnokságon.

A három szám után már Juhász István állt az élen, őt Bozsó Zoltán követte, a harmadik Strubel József, negyedik Rittlinger Róbert, ötödik Gyapjas Norbert, hatodik Bakó András.

Utolsó az ugródeszka versenyszám volt, amely a legizgalmasabb, legnehezebb műfaj a sportfavágó küzdelmek során. A számot Komárek nyerte 1.10,38-as idővel, a második Juhász István lett.

Az összetett győzelmet Juhász István szerezte meg immár sokadszor, második lett Strubel József, míg a bronzérmet Bozsó Zoltán vitte el. (Képriport a B3 oldalon.)

Az EFDSZ VII. Kongresszusa

Górász Lászlót főtítkárrá választották

Mozgalmi életünknek mindig fontos mozzanatai a kongresszusok, mivel legfontosabb ügyeinket itt tárgyalják a küldöttek és hoznak döntéseket. Így volt ez ebben az évben is, amikor is a törvényben előírt legfőbb testületi ülésünket 2016. május 24-ikén, Budapesten, a Thököly úti központunk egyik tanácstermében bonyolítottuk le.

Az ülést felkért elnökként Barton Gábor, az Ipoly Erdő Zrt. szakszervezeti bizottságának titkára vezette.

Az Alapszabályzat megújítása

Dudás Péter, az EFDSZ elnöke üdvözlölte a megjelenteket, s Mézes Lajosnak, a Mandátumvizsgáló Bizottság elnökének jelentése alapján deklarálta a kongresszus határozatképességét, mivel a 46 küldöttből 37 jelen volt. A napirend elfogadása után a kongresszus megkezdte a számítottnál hosszabbra és bonyolultabbra sikeredett munkáját.

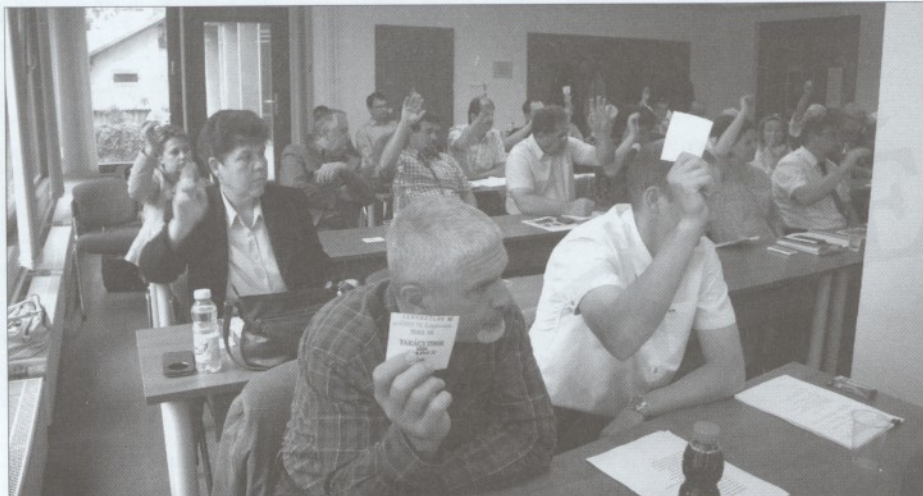
Elsőként az EFDSZ Alapszabályzatának módosítása került sorra, amely olyan mélyreható volt, hogy bizvást nevezhetjük megújításnak is. Főszereplője pedig dr. Csonka László ügyvéd volt, az azonos nevű vecsési ügyvédi iroda vezetője, aki nagy szakértelemmel és határozottsággal vitte végig a folyamatot a nem egyszer hevesen felcsapó viták hullámverése közepette.

Dr. Csonka László bevezetőjében elmondta, hogy az átdolgozás során főként két dologra törekedtek. Egyrészt egyszerűsítésre, ami (főként) a civil szervezetek életét keretező jogszabályok megismétlésének kiküszöbölését jelentette, mivel ezek gyakran változnak, így nyomon követésük nehézkes, mivel minduntalan a módosításokra jogosult kongresszusunk összehívását kívánná meg, ami viszont idő- és pénzvesztést is jelent.

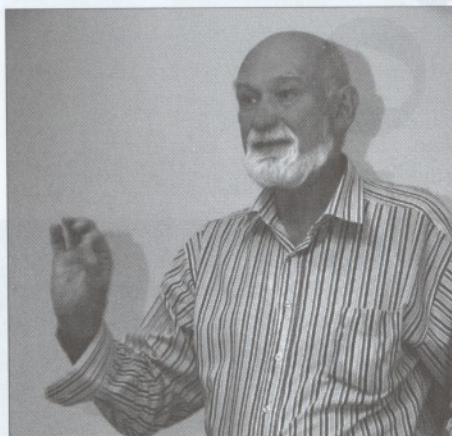
Másrészt összeillesztésére, mindannak, ami összetartozik, de a régi Alapszabályzatban különböző helyekre szétszórta volt jelen.

A vita

A küldöttek az Alapszabályzatot végighaladva, pontról pontra döntöttek a jelenleg hatályos szövegről.

Szavaznak a kongresszus küldöttei

Dudás Péter elnöki beszámolója

Élénkebb vita a körül alakult ki, hogy a jelenlegi EFDSZ jogutóda-e a korábbi Mezőgazdasági, Erdészeti és Vízügyi Dolgozók Szakszervezetének, vagy pedig nem. A tervezett módosítás szerint nem, de a jogi megoldás azt a változatot tartalmazta, hogy „jogutódnak tekinti magát”, tehát a kongresszus jogutódnak nyilvánította a jelenlegi szervezetet.

Ugyancsak megosztott volt a kongresszus a szakszervezeti vagyoni vonatkozó előírások dolgában (nevesítés, juttatás, felosztás stb.). A véleménykülönbségek okaira nem térünk ki, mivel azokat nemigen nyilvánították ki, csupán feltételezésekre szorítkozhatnánk. A kialakult helyzetképet az elfogadott szöveg tükrözi.

Az előadó nagyon munkaigényesnek minősítette az EFDSZ felépítését és szerveit leíró fejezetet, mivel arra törekedtek, hogy a párhuzamosságokat elkerüljék és ezen belül az esetleges funkcióhalmozást is. Törekedtek arra is, hogy a szervezet

időről időre szükséges megújulása intézményesen is biztosított legyen. A legtöbb változás egyébként az Országos Titkári Testület feladat- és hatáskörét érintette.

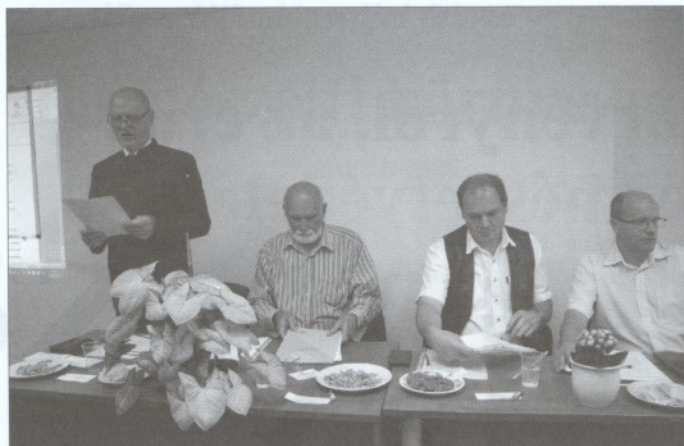
A sok-sok részlet közül hármat emelünk ki:

1. A „vállalati szakszervezeti bizottságok” helyett a terminológiában a továbbiakban csupán „szakszervezeti bizottságok” működnek.
2. A választási ciklus mindegyik választott szervezeti formáció esetében öt év, március 15-i fordulónappal.
3. Az éves tagdíj mértéke továbbra is a mindenkori minimálbér 0,5 százaléka. (Utóbbi témáról is élénk vita folyt, mint anyagi kérdésekről általában.)

Beszámoló

Ezt követően Dudás Péter elnök tartott beszámolót a szakszervezet tevékenységéről, helyzetéről. Megállapította többek között, hogy nőtt a fegyelem a pénzügyi adminisztráció vonatkozásában. A munkabérek dolgában viszont változatlanul lemaradás észlelhető a szakmában a nemzetgazdasági átlaghoz képest, különösen az intézményi szférában. Ez negatív szellemi körülmény, a jó képességű szakemberek elvándorlásához vezethet az államigazgatásban dolgozók körében. Sajnos az ágazati kollektív szerződés tető alá hozása sem haladt, bár már az is értékelendő, hogy legalább ellenszél nem tapasztalható ebben az ügyben.

Híradónk viszont megújult, a lapot főszerkesztő irányítja, s a szerkesztő bizottság aktivizálódott.

Az ülést felkért elnökként Barton Gábor vezette

Ecsegi Istvánné elnökségi tag búcsúztatása

Kolozsvári Ákos, a Pénzügyi Ellenőrző Bizottság elnöke a PEB tapasztalatairól adott tájékoztatást. A bizottság megállapítása szerint a szakszervezet anyagi helyzete stabil, a 2015. évi mérleg főösszege némi többletet is mutatott az előző évihez viszonyítva és természetesen pozitív. Zavaró határidőcsúszások, pontatlanságok előfordultak, ezeket ki kell küszöbölni. Az általános bankkamatcsökkenés kedvezőtlenül befolyásolja az értékpapírokban elhelyezett vagyon helyzetét. A személyi ráfordítások csökkentek ugyan, de figyelembe kell venni ezzel kapcsolatban Berényi Gyula egy évvel ezelőtti elhalálását, az ennek nyomán jelentkező bérmegetakarítást, valamint azt, hogy Dudás Péter elnök nem vette fel a részére megszavazott tiszteletdíjat.

Kolozsvári Ákos elmondta, hogy a PEB alapfilozófiája változatlan: a veszteséges gazdálkodást nem támogatja, de a nyereségre való törekvést sem. A pénzeszközöket arra kell fordítani, amire rendelkeztek: a mozgalmi célok megvalósítására.

Pintér Szilvia, az EFDSZ pénzügyeit adminisztráló könyvelő iroda vezetője kimutatásokkal alátámasztott pénzügyi beszámolót tartott a kongresszusnak. Megismételte a PEB elnökének megállapítását: Szakszervezetünk pénzgazdálkodása stabil, és pozitív eredménnyel zárult a beszámolási időszak. Hasonló összegű eredményt terveztek be a 2016-os esztendőre is. Arra azonban felhívta a figyelmet, hogy kevesebb tagdíj folyt be, mint az előző időszakban. Annak sem lehet tapsolni, hogy a vállalati-intézményi bizottságaink köréből 14 helyett csak 12 pénzügyi beszámolót kapott, és abból is hat hibás volt. A kongresszus mind a három beszámolót elfogadta, jóváhagyta.

Ivádi László, a szakszervezet alelnöke az augusztusban, Egerben, az Egererdő

Zrt. operatív közreműködésével lebonyolításra kerülő XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok előkészületeiről adott tájékoztatást a küldötteknek. A részletes tudnivalókat tartalmazó tájékoztató anyagot a vállalatok vezetői megkapták, de a www.sportnapok.egerdo.hu című honlapon is megtekinthetők. A főszervező maga Ivádi László.

Személyi ügyek

Utolsó ügyrendi feladatként a kongresszus személyi ügyekben határozott.

Amint arról annak idején Híradónkban is hírt adtunk, szakszervezetünk főtíkára, Berényi Gyula a múlt év júliusában váratlanul meghalt. Munkaköre azóta betöltetlen volt, az ügyeket Dudás Péter elnök vitte alelnöki segédlettel. Az ügyben kiküldött jelölő bizottság vezetője, Barton Gábor most jelentette a kongresszusnak, hogy egy jelöltjük van a főtíkári tisztségre: Górász László alelnök, a VADEX Mezőföldi Zrt. szakszervezeti bizottságának titkára.

Górász László nyilatkozott, hogy a tisztséget el tudja vállalni, de csak vállalati munkahelyének megtartása mellett, ami természetesen bizonyos korlátozó tényezőt jelent a szakszervezeti munka ellátása szempontjából.

A kongresszus mindezeket tudomásul vette, és Górász Lászlót titkos szavazással főtíkárrá megválasztotta.

Az elnök bejelentette, hogy Ecsegi Istvánné elnökségi tag lemondott tisztségéről, mivel nyugállományba vonult. A kongresszus a bejelentést, sajnálattal bár, de tudomásul vette és köszönetét fejezte ki Ecsegi Istvánnának, több évtizedes szorgalmas és eredményes szakszervezeti munkásságáért, és nyugodt, békés, boldog nyugdíjas éveket kívánt számára. Dudás

Górász László megköszöni a küldöttek bizalmát

Péter virágcsokorral köszöntötte a távozó kolléganőt.

A megüresedett elnökségi tagsági posztra a kongresszus titkos szavazással Tiringerné Balázs Anikót, a Mecsekerdő Zrt. szakszervezeti bizottságának titkárát választotta meg.

A kongresszus Dudás Péter elnöki zárásával fejezte be munkáját.

Talán ez a rövid tudósítás is alkalmas annak érzékeltetésére, hogy szakszervezetünk VII. Kongresszusa nem csupán egy rutin-rendezvény volt a törvény által a civil szervezetek számára előírt kötelező évi számadások sorában, hanem szervezetünk szempontjából kiemelkedően fontos, hosszabb távra szóló szervezeti és személyi döntéseket hozott. Ezek szükséges, de önmagukban nem elégséges feltételei az eredményes munkának. Most már a munkán van a sor (tennivaló van bőven), de ez már nem csak kongresszusi feladat.

Király Pál

'Lesz majd nekünk...'

Gondolatok az erdőtörvényről, az erdőgazdálkodásról és a természetvédelemről

Évekkel ezelőtt csaptak föl az erdőtörvény körül a nem csillapodó viták hullámai, miközben az állami erdőgazdálkodók tulajdonosa megváltozott, és átalakult az erdészet valamint a természetvédelem államigazgatási irányítása is.

Régóta hallani szakmai körökben, hogy a 2009-ben törvénybe (2009. évi XXXVII. törvény az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról) iktatott jogszabálygúzsba köti a gazdálkodókat, az erdészeti hatóság számára pedig hasonlóan számos gondot „eredményezett”.

Az erdészettörténet-írók számára emberszerű feladat lesz annak kiderítése, hogy miként alakult a jelenlegi erdőtörvény-

módosítási folyamat a kódex jellegű hármas (erdészeti, természetvédelmi, vadgazdálkodási-vadászati) zöldjogszabály elképzelésből nettó vadászati illetve erdészeti törvényre.

Arról nincs információ, hogy a természetvédelmi törvény módosítása hol ballag. Pedig az erdészek számára ez kulcskérdés. De ne vágjunk a mondani-valónk elé, következzenek három kiváló és vitatkozó kedvű kolléga véleménye a kérdéskorról!

Erdőtörvényt, de alkotmányos alapon!

Bartha Pál

Az Erdészeti Lapok 2016. áprilisi száma végén olvasható, hogy Bitay Márton államtitkár szerint nem lesz új erdőtörvény, csupán a jelenleg hatályosat módosítják. E döntés minden bizonnyal arra vezethető vissza, hogy az ügyben érdekelt körében nem sikerült egyetértésre jutni. Néhány idézet a cikkből: „Az FM államtitkára bejelentette, hogy a koncepciót kiegészítik a társadalmi vita észrevételeivel, a jövő nemzedék szószólója azonban annak újbóli átgondolását kérte (...) nincs konszenzus a szakmai szervezetek között (...) Sallai R. Benedek, az albizottság LMP-s tagja kijelentette: a minisztérium tanácsadó szerve, az Országos Környezetvédelmi Tanács a javaslat visszavonását indítványozta.” Mindezen problémákhoz hozzájön még az, hogy a vadgazda más tulajdonában álló erdőben kíván gazdálkodni, és a természetvédelem más tulajdonában álló erdőterületre vonatkozóan rendel el korlátozásokat. E tekintet-

ben közömbös, hogy állami vagy magántulajdonról van szó. Az erdőgazdálkodást szabályozó jogszabályok megalkotása során tehát igen sokan kívánnak valamilyen érdeket képviselni. A nagy tisztázatlan alapkérdés: polgári demokráciában a tulajdonosi jogokat – melybe beletartoznak a gazdálkodói jogok is – milyen elvek mentén, és mely határig lehet korlátozni?

A tulajdonjog alkotmányos alapjog, mely csak az alábbi szigorú feltételek együttes betartásával korlátozható: csak törvénnyel; a korlátozásnak alapos közérdeken kell nyugodnia; a korlátozásnak arányban kell állnia a közérdekkel; a korlátozás során a legkisebb presszió elvét kell alkalmazni; egy határon túl, aki korlátoz, az fizet!

A felsorolt rendezőelvek megtestesítése a jogos közérdek, és az ebből levezethető korlátozásokat minden erdőtulajdonosnak kompenzáció nélkül tűnie kell. Éppen emiatt fontos a „tűrési határnak” az Alaptörvényben rögzített feltételek szerinti megállapítása! Határozott szakmai meggyőződése, hogy némi finomítás után, a vágásos üzemmód a jogos közérdeken alapuló elvárásokat megfelelően kielégíti. Ennél szigorúbb természetvédelmi elvárásokat a tulajdonosi jogokat gyakorló hozhat, a tulajdonos jogán. Mindezekből következően, az erdőtörvényben csupán a vágásos üzemmód szabályozása lenne indokolt, mivel az minden erdőgazdálkodóra nézve kötelező érvényű. A természetkímélőbb eljárásokat elegendőnek tartanám miniszteri rendeletben szabályozni, hiszen e többletvállalást az erdőtulajdonos bármikor jogosult visszavonni.

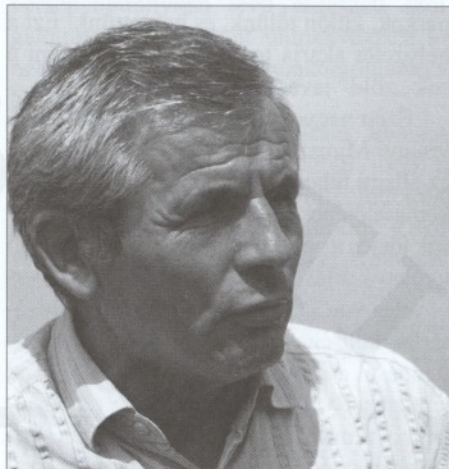
A tulajdonosi jogok alkotmányos elveken alapuló szabályozása kikényszerítene a természetvédelem hatáskörének újragondolását is, ezzel jelentősen csökkentve a kettős felügyelet alatt álló erdőterületek mennyiségét és az ezzel járó bürokráciát.

A rendszerváltás óta megalkotott erdőtörvények szilárd alapelvek nélkül kötött kompromisszumok tömegén születtek. Másféleképpen fogalmazva: egyes szakmai kérdésekben – egy lövészárk-háborúban – az győzött, aki több politikai, vagy más érdekérvényesítő erő tudott maga mögé állítani. Ezekben a háborúkban többnyire az erdőtulajdonos/gazdálkodó volt a vesztes. Sajnálatos, hogy a szakma nem ismeri fel az alapproblémát, és a polgári demokrácia alapelveit mellőzve próbál kompromisszumot kötni minden érdekelt féllel. Ebből születnek a rövid életű, a gyakorlat próbáján megbukó erdőtörvények. Mivel a szakma újra nekiveselkedett az erdőtörvény készítésének, célszerű lenne egy szakmai-jogi munkabizottságnak a hozzáink szakmailag és kulturálisan közelálló országok – Ausztria, Szlovénia, Cseh- és Bajorország – hatályos erdőtörvényeit áttekinteni, különös tekintettel a tulajdonosi jogok korlátozására. Erre a szocializmus évtizedei alatt elveszett jogalkotói önkontroll visszaszerzése érdekében lenne nagy szükség. Az ún. „zöld törvényeket” – a tulajdonosi jogok szilárd lecövekelése nélkül – nem lehet megalkotni úgy, hogy azok a polgári demokrácia alapelveinek is megfeleljenek!

Bartha Pál
ny. erdőmérnök

Az erdőgazdálkodás trójai falova

Természet(i környezet)védelem és erdőtörvény

Bodor László

A kettő kapcsolatának megértéséhez először a TERMÉSZET és a természeti környezet fogalmát és jelenlegi jogi szabályozását kell tisztáznunk.

A hétköznapi használatban a TERMÉSZET-en csak a földi természetet értjük. (Föld + a körülötte lévő légrétegek). Ez a TERMÉSZET az emberi civilizáció fejlődése során két részre osztozott. Egyik, az ember által létrehozott mesterséges környezet. Ezt gyakran hívják épített természeti környezetnek is. Tipikus példája egy nagyváros, ahol még a parkok is az ember által építettek. A másik, és ma még szerencsére sokkal nagyobb kiterjedésű természeti környezet, ahol még döntően a „TERMÉSZET” erői és törvényei érvényesülnek. Erre a környezetre alkalmazták hazánkban az ún. hivatásos természetvédelem megfogalmazása nyomán a természet, illetve megvédésére a természetvédelem kifejezést. Holott nem a TERMÉSZET-et, hanem a természeti környezetet, annak is csak bizonyos részeit kell védeni. Visszautalva a cím zárójelére, helytelen a fogalom használata, és az nem méltóság, hogy pl. a németek is helytelenül használják (Naturschutz). Az emberi túlhasználat, esetleg szándékos károsítás miatt a jelenlegi népsűrűség mellett már elkerülhetetlen a természeti környezet bizonyos részeinek védelme. Minden kultúrnemzetnél súlyponti kérdés, hogy mit és ki védjen.

Rendszerváltáskor törvényalkotóink gondoltak erre. Nyilvánvaló az a tény,

hogy a védeni való természeti környezet térben és időben konkrét. Továbbá, mivel a természeti környezet védelme minden állampolgár joga és kötelessége, ezt a feladatot az országgyűlés a helyi önkormányzatokhoz delegálta. Az 1996. évi LXV. tv. 8.§ (1) tartalmazza azokat a kiemelt feladatokat – köztük a természeti környezet védelmét is –, amelyek az önkormányzatoktól elvonhatatlanok. Minden feladat, így a védetté nyilvánítás, védett terület kezelési szabályai, károkozók elleni elsőfokú eljárás, stb. a helyi önkormányzat feladata. Miután fontos közügyről van szó, az önkormányzat a határozatot a helyi szavazóképes lakosság véleménynyilvánítása után kell, hogy meghozza. Ez a helyi népszavazás. Az 1996. évi LIII. tv. azonban nem vette tudomásul a rendszerváltást, ellentmond a korábbi jogszabályoknak, alkotmánynak, önkormányzati törvénynek és az Európai Chartának, súlyosan megsértve a helyi önkormányzatok önállóságát. Ugyanakkor az állampolgárok személyes véleménynyilvánítási jogát is sérti. A döntéseket egyetlen miniszter kezébe adja. Indoklásait látens társadalmi, illetve közvéleményre alapozza, vagy még arra sem, mint pl. a Natura 2000 esetében. E módszerrel hozza 1996 óta a természeti környezet védelmével kapcsolatos jogszabályait az Országgyűlés sorozatosan, a 2002. évben elfogadott Érzékeny természeti területek (ÉTT) jogszabály kivételével, ahol a gazdálkodó önkéntességére épült a jogszabály. A természetvédelmi jogszabályalkotás anakronizmusainak részletezését későbbi kifejtésre hagyva, a fentiek megértése szükséges ahhoz, hogy érthető legyen számunkra, hogy az erdő-törvénybe (továbbiakban Etv.) 1996 óta folyamatosan és jogsértően beszívargó természetvédelem és korlátozásai miképp tudtak érvényesülni, és mára az erdőgazdálkodás „trójai falovává” válni.

Az erdő és a benne folytatott gazdálkodás, valamint jogi szabályozása igen régi keletű. Amikor a fejlett szocializmusban napirendre került a természetvédelem, a diktatúrában miniszteri hatáskörbe utalták, és helyettünk döntött a miniszter, mint pl. Bős-Nagy-maros esetében. Az 1996. évi LIII. tv. ezt a diktatórikus módszert vette át lát-

szatközvéleményre támaszkodva (pl. hirdetmény a nemzeti park alakításról, vagy szelektált véleményalkotók meghívása a workshopokra). Ezen a nyomon szivárogtak be az Etv.-be is, és a többi alacsonyabb rendű jogszabályba, mint például a miniszteri rendeletek. Ráadásul az 1996-ban létrehozott szakmailag és jogilag illegitim nemzeti parkok rendelkeztek és rendelkeznek ma is bőséges „hivatásos szakember” állománnyal ahhoz, hogy mindenhol benyomuljanak és megkössék a gazdálkodó „szekerének” kerekét. Így az erdőtervezésbe is, ahol az Etv. és végrehajtási utasításában is szereplő, az erdőrészteltekre vonatkozó konkrét előírások az erdőtervekbe beépítésre kerülnek. Ahol pedig nem célszerű exponálni magukat, ott előretolják a kis-számú, többségükben megélhetési civil természetvédő szervezeteket. Rosszabb esetekben egy-egy elvakult sötétzöldet vagy az erdőtulajdonosokra, erdészekre személyes okok miatt dühös személyt szabadítanak az erdőgazdálkodóra vagy az erdőszere.

Az erdő rendkívül gazdag és összetett életközösség, tökéletes megismerése szinte lehetetlen. Többek között ez a felismerés vezette erdész elődeinket, hogy az Etv.-k egyre jobban bővültek a természeti

környezet erdőre vonatkozó védelmi részével. A témafelelős FM államtitkár nagyon helyesen indította az új Etv. elkészítésének filozófiáját azzal, hogy egységes törvénybe kellene foglalni az 1996-ban három törvényre bontott szakterületet. Hiszen az erdő része a természetnek, a vad pedig az erdőnek. Ha logikus rendszerben gondolkodnánk, egy természeti környezetvédelmi törvény, mint keret lenne szükséges, amelynek szak-vhr.-jei épülnének be a különböző ágazati erdő, víz, föld stb. törvényekbe.

Vizsgáljuk meg végül, kinek, mi is lenne a törvényes kompetenciája a törvényalkotó munkájának megalapozásához. Az erdőgazdálkodás hosszú távú növénytermesztés. Magánerdő esetében a hasznosítás összes kérdése pl. művelési ág, fafaj, célállomány, vágásérettség, felújítási mód stb. a tulajdonos, illetve erdőgazdálkodó kizárólagos döntési kompetenciája. Ennek korlátozása csak alaptörvény szerinti kártalanítással lehetséges.

Ágazati, szakmai kérdésekben – magánerdő esetén – az erdőgazdálkodók véleményét összefogó szakmai érdekképviseletek számára (Agrárkamara, OEE, MEGOSZ, FAGOSZ) ez kötelező feladat lenne, hiszen tagságuk a konkrét erdőgazdálkodók! A törvénynek az ő szakmai véleményüket kell tartalmazni döntő többségben. Véleményt nyilváníthat a civil, tudományos és oktató közösségek sora és

akár egyéni erdőgazdálkodó vagy állampolgár is, de javaslatuk súlyát a mögöttük lévő „csekély” támogatottság alapján kell figyelembe venni.

Az állami tulajdonú erdő esetén szakmai kérdésekben a tulajdonost (az összes magyar állampolgárt) képviselő szervezet véleménye a mértékadó. A civilek, tudományos, oktatási stb. szervezetek és intézmények is tehetnek javaslatot, de csak a saját tagságuk, szervezetük nevében. Nem hivatkozhatnak az ún. társadalmi véleményre, mert az egyetlen legitim társadalmi vélemény helyi ügyekben a helyi, országos ügyekben az országos kiterjedésű népszavazás! A szelektív közvélemény-kutatás jellegű vélemény nem a társadalom álláspontja!

Az erdőtörvény természeti környezetvédelmi vonatkozásainál (pl. védett területek, fajok, vizek stb.) a kizárólagos hatáskör a helyi önkormányzatnál van (Alaptörvény, Önkormányzati törvény, Európai Charta a helyi önkormányzatokról). Ezt a feladatot és jogot, bár nem lehetne, az 1996. évi LIII. törvény elbitorolta az önkormányzatoktól. Miután a nemzeti parkok illegálisak (hiszen törvénysértő eljárás során nem az arra illetékesek alapították őket), dolgozói csak magánvéleményt nyilváníthatnak.

A fentebb már említett ágazati szabályozás nem csak a jogi hierarchiára vo-

natkozik, hanem a konkrét védelemre is. Azaz az erdőgazdálkodók az erdőben, a mezőgazdák a mezőgazdaságban, a vadászok a vadgazdálkodásban stb. védjék a természeti környezetet, nem a nemzeti parkok, külön tőlünk, és helyettünk! Ezt a helyzetet akarja továbbra is fenntartani a sok „zöld” javaslattevő!

Ezért nagyon helyes, hogy a Földművelésügyi Miniszter a nemzeti parkok helyett az állami tulajdonú területeket a tulajdonos képviselőjének (NFA) kezelésébe adja! Annak idején a nemzeti parkok számára történő területvásárlás pazarló, kettős költségteher-növelés volt költségvetési pénzből (földvásárlás költsége + nemzeti park költsége). Ráadásul a protekcionista (kiemelt fajokat, területeket védő) és konzervatív (adott állapotot fenntartó) nemzeti parki Természeti Környezetvédelem kárt okoz a természet relatív egyensúlyi állapotában.

Ha az erdészek nem akarnák védeni, ezek az értékek ma már nem lennének. A hatékony, korszerű és működő természeti környezetvédelem mindenütt, így az erdőben is a gazdálkodásra épül. A természeti környezet védelmével kapcsolatos javaslatoknak az erdőgazdálkodótól kellene indulnia és Etv-n, illetve Vhr-en keresztül a gyakorlat során hozzájuk viszszaérnie. Aki nem erre alapoz (a jelenlegi természetvédelmi szabályozás és gyakorlat) az súlyos törvénysértések elkövetése mellett tévúton jár.

Bodor László

Szabad a tér a természetvédők fantáziájának

Természetvédelem és erdőgazdálkodás

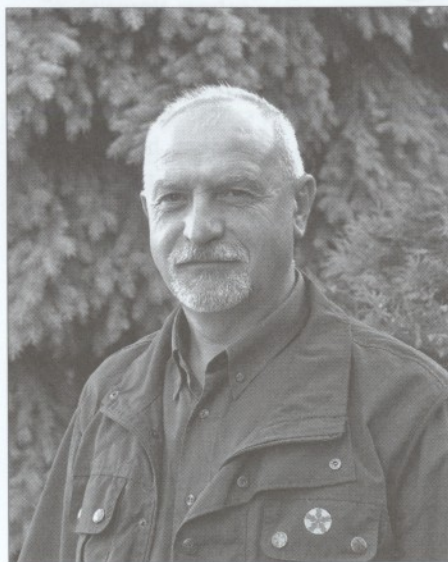
Minden természeti erőforrás-gazdálkodással foglalkozónak van valamilyen személyes tapasztalata és véleménye a hazai természetvédelem tevékenységéről. Gyakorló erdőgazdálkodóként a honi természetvédelem és az erdőgazdálkodás viszonyáról szeretnék néhány információt, gondolatot megosztani. Az erdők biológiai sokfélesége fenntartásában fontos és felmérhetetlen szerepét nem vitatva, a gazdasági szerepre felhívni a figyelmet.

Országos adatok, információk:

Az évi növedék: 13,1 millió m³.

Az évi erdőtervi fakitermelési lehetőség: 10,5 millió m³.

Az évi fakitermelés: 7–8 millió m³ (ebből 5 millió m³ véghasználat).

Urbán Pál – Fotó: Szádeczky Kornélia

Faanyag és faanyagszármazék felhasználás: 10 millió m³/év.

(A NEMZETI ERDŐPROGRAM 2006–2015. évi megvalósításának terve A Kormány 1110/2004. (X. 27.) Korm. határozatának 3. pontja alapján – 11. o. 0,7 m³/fő/év hengeresfa-egyenértéke bruttó m³-re váltva.)

Magyarország nem önellátó faanyag és faanyagszármazék tekintetében.

Az élőfa készlet folyamatosan nő. Magyarország nem termeli ki a fenntartható szinten, független állami hatóság által megtervezett, erdőtervi fakitermelési lehetőségét. Az előregedő erdők gazdasági értéke csökken.

A legfőbb okok: Rendezetlen kezelési viszonyok; Természetvédelmi korlátozások; Erdő felújítását, felújulását

akadályozó vadlétszám; Túlszabályozó erdőtvény. „Európa legszigorúbb erdőtvénye.”(VM sajtónyilatkozat címe); Az európai országokhoz képest versenyhátrányban lévő erdészeti szolgáltatók, a korlátozott munkavégzési lehetőségek minőségi munkaerőhiánnyal küzdenek.

Az elmaradt fakitermelések nemzetgazdasági hatásai: Indokoltnál több fa és faanyagszármazék import; Indokolt-hoz képest több földgáz import; Kevesebb önfenntartó munkahely; Kevesebb adóbevétel; Kisebb erdőgazdálkodási eredményből kevesebb közjóléti létesítmény tartható fenn – elsősorban az állami szektorban; Magyarország nem tudja teljesíteni a megújuló energiafelhasználás növelésére tett vállalását (Szél-, nap- és vízenergiából, mezőgazdasági biomasszából nem fog menni gazdaságosan!).

Magyarország harmadikként teljesítette az Európai Unió NATURA 2000 terület kijelölési elvárását. Vajon a többi ország – többek között az alapító országok – miért nem tüsténkednek e téren?

A NATURA 2000 és az erdőgazdálkodás viszonya

Semmilyen gazdasági hatásvizsgálat nem ismert; Az uniós gyakorlatot messze túllépik a hazai NATURA 2000 erdőterületeken alkalmazott korlátozások. – Valójában nem ajánlásokról van szó, hanem az erdőterv-rendeletekben megjelenő kötelező érvényű korlátozásokról; Állami tulajdonú NATURA 2000 területekre nincs uniós kompenzációs támogatás Magyarországon; A magánszektorban lévő NATURA 2000 erdők uniós támogatása általában nem fedezi tartósan az elmaradt hasznót, a korlátozások a tartamos erdőgazdálkodás csökkentését eredményezik.

A legrégebbi erdős nemzeti parkunk a Büki Nemzeti Park, 1977-ben alakult. Annak ellenére, hogy a hazai erdők minden négyzetmétere érintett volt gazdálkodással, természetvédeink között bőven akadnak, akik ezen erdőkből az ember által érintetlen állapotot szeretnék kialakítani.

A természetvédelmi területek kijelölésénél a gazdasági hatásvizsgálatok rendre elmaradtak; A védett területek zömére a mai napig nem készültek el a 3/2008. (II. 5.) KvVM rendelet szerinti kezelési tervek; Csak részben működik az 1996. évi LIII. Trv. 71.§ (1) szerinti támogatási rendszer; Nem megoldott az 1996. évi LIII. Trv. 71.§ (2) szerinti kártérítés; Az

állami szektorban a 2009. évi XXXVII Trv. 10.§ (4) szerint nem jár kártérítés.

Mindez szabad teret ad a természetvédelmi fantáziának. Felelősség nélkül hozhatóak jelentős gazdasági hatással járó döntések.

NATURA 2000 erdők:

	Európában	Magyarországon	
NATURA 2000 erdők aránya (%)	21% http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/management/docs/Final%20Guide%20N2000%20%20Forests%20Part%20I-II-Annexes.pdf – 26. o.	40% http://ec.europa.eu/environment/nature/natura2000/management/docs/Final%20Guide%20N2000%20%20Forests%20Part%20I-II-Annexes.pdf – 26. o.	A 40%-ból 20% nem védett! https://www.nebih.gov.hu/szakteruletek/szakteruletek/erdeszeti_igazgatosag/kozerdeku_adatok/adatok – Erdővagyon és erdőgazdálkodás Magyarországon 2015 – 1. o.

Nemzeti természetvédelem:

	Európában	Magyarországon	
Őshonos erdők aránya az összes erdőn belül (%)	87% http://www.eea.europa.eu/data-and-maps/figures/forest-area-covered-by-introduced-non-native-tree-species	57% (A NEMZETI ERDŐ-PROGRAM 2006 – 2015. évi megvalósításának terve A Kormány 1110/2004. (X. 27.) Korm. határozatának 3. pontja alapján – 7. o.)	
Természetvédelmi rendeltetésű erdők aránya az összes erdőn belül (%)	12% (http://www.foresteurope.org/documentos/protected_forests_in_europe.pdf – 2. o.)	22% (https://www.nebih.gov.hu/szakteruletek/szakteruletek/erdeszeti_igazgatosag/kozerdeku_adatok/adatok – Erdővagyon és erdőgazdálkodás Magyarországon 2015 – 1. o.)	A magyar természetvédelmi erdők 1/5-e nem őshonos fajokból áll

A védett területek növekedésével jelentősen megnőtt a gazdálkodás és a természetvédelem konfliktusának terepe. A civil és állami szférában dolgozók részleges személyi összefonódásából kiváló érdekérvényesítő erő alakult ki, aminek révén, a természetvédelem kormányokon átívelő hatalmi ággyá vált. Képviselői közül sokan a kommunikáció és érdekérvényesítés terén a politika terepére jellemző eszközöket alkalmazzák. A nagy publicitású, offenzív magatartás elsőbbsége miatt nem mindig marad energia szakmai és tényszerű megközelítésre.

Jól példázza ezt az időről időre felröppenő erdőtvény módosítási szándékre tett – természetvédelmi szervezeteiktől származó, vagy általuk politikai szereplők szájába adott – hozzászólások tényektől elrugaszkodott stílusa. Kétségtelen, hogy a „természetvédelmi érdek” általános indok roppant kényelmes tár-

gyalási pozíciót biztosít a természetvédelemnek, amire minden konkretizáló jogszabályváltozás veszélyt jelenthet.

A természetvédelem – szerepéből fakadó – offenzív magatartásával szemben a gazdálkodás csak védekezésre, utóköz-

vetésre képes. A „védelem” olyan hívó szó, amivel szemben nincs – nem lehet – sikeres ellenkommunikáció. Ha pedig ez a természet védelmére szólít fel, minden jóézésű ember mozgósítható – akár a valódi cél és a felhasznált eszköztár ismerete nélkül is. Magyarország túlválalta magát a természetvédelmi korlátozások terén, de ez tabu téma. A nemzeti közeli nomenklatúrának nem megfelelő nemzeti parki státusz létjogosultságát, vagy a tetemes idegenhonos fafajú erdő védetté nyilvánításának szükségességét nem népszerű megkérdőjelezni. Nemzeti erőforrásaink egy részének fenntartható kihasználásáról mondunk le úgy, hogy ennek kimutatására nem kerül sor. Pedig a természetvédelmi korlátozások nemzetgazdasági hatásvizsgálatainak elmaradása megfosztja a döntéshozókat a felelős döntés lehetőségétől.

Urbán Pál erdőmérnök

150 éves az OEE

Az eseménysorozat 2015. december 8-án vette kezdetét

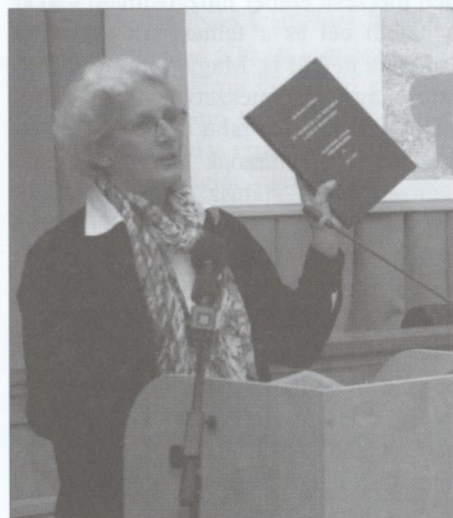
Alapításának, folyamatos fennállásának 150. évfordulóját ünnepli 2016-ban az Országos Erdészeti Egyesület. Nemzetközi viszonylatban, s a miénknél szerencsésebb történelmű országokban is megsüvegelik az ilyen magas életkort egy civil szervezet esetében.

A jubileumi év megnyitója

Az alapítás Pesten történt 1866. december 9-én, egy vasárnapi délelőttön az Országos Magyar Gazdasági Egyesület (OMGE) székházában az Üllői úton, amelyet a gróf Széchenyi István által elnevezett építési telkével azonos módon Közteleknek hívtak. A történelmi jelentőségének bizonyult alapító ülésen 43 fő vett részt és még egy királyi biztos a hatóságok részéről.

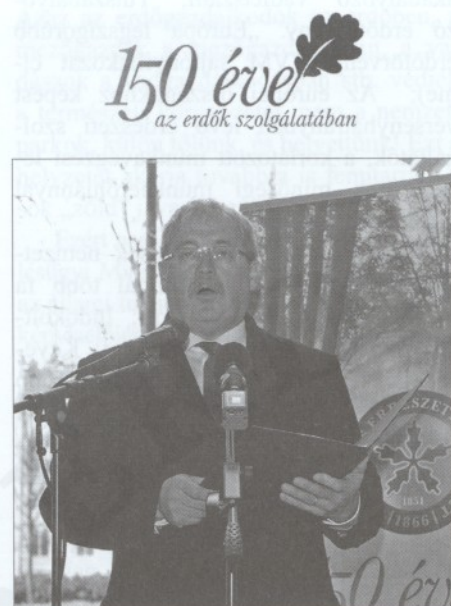
A mostani jubileumi eseménysorozat 2015. december 8-án vette kezdetét

Madas Katalin, édesapja memoár-kötetével

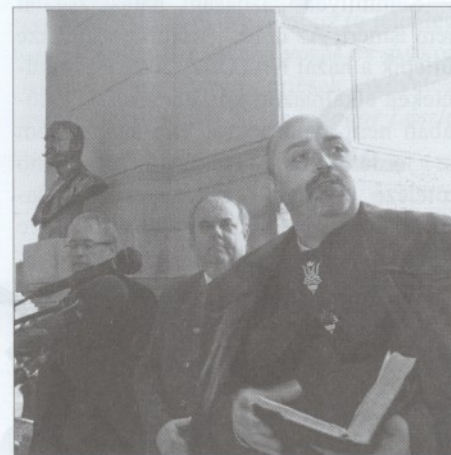
a Földművelésügyi Minisztérium Darányi-termében ünnepi küldöttgyűléssel, amelyet Zambó Péter egyesületi elnök vezetett. Megnyitó beszédet Fazekas Sándor miniszter mondott, s egyúttal átadta a Kormány üdvözlését is.

A minisztert követően dr. Oroszi Sándor DSc főmúzeológus frappánsan összeállított előadásában össze tudta foglalni az OEE másfél évszázados történetét. Ezután

Fazekas Sándor miniszter szoboravató beszéde

nográfiajának első kötetét. (Ez a mű az OEE jubileumi kiadványa.) Király Pál ny. főszerkesztő pedig felkért hozzászólóként a leleplezett szobor rejtélyességére, történetének ismeretlen foltjaira, titkaira hívta fel a figyelmet (amelyekben egyébként magának Bedőnek az életrajza is bővelkedik).

Tordai Ernő, Sepsiköröspatak unitárius lelkésze mondott áldást

Madas Anna és Madas Katalin mutatta be édesapjuk, dr. Madas András erdőmérnök memoárjának második kötetét, aki az 1945–1989 közötti korszak legkimagaslóbb egyesületi elnöke volt. Sárvári János, az egyesületi könyvtár őre viszont az első, 1866–1875 közötti elnök, buzini Keglevich Béla gróf eléggé ismeretlen életútját ismertette.

A jubileumi év következő fejleménye dr.h.c. kálnoki Bedő Albert erdőmérnök mellszobrának leleplezése volt március 21-én az Erdők Nemzetközi Napja alkalmából az FM Kossuth téri árkádjai alatt levő Agrárpanteonban. Az 1866-os alapító atyák közül Bedő jutott a közéleti hírnév és tekintély legmagasabb fokára, s „a legnagyobb magyar erdészként” tiszteli a szakma.

A szobor leleplezését Fazekas Sándor miniszter, Bitay Márton Örs államtitkár és Zambó Péter egyesületi elnök végezte, avatóbeszédet a miniszter tartott.

Az ünnepség a Darányi-teremben folytatódott, ahol a miniszter kitüntetésekkel adott át (erre az időpontra időzítve a Március 15-ei Nemzeti Ünnepp alkalmából erdészeti személyeknek adományozott kitüntetések átadását is). Ezt követően bemutatták Oroszi Sándor „A magyar erdőgazdálkodás képes története, 1867–1990” című, három kötetre tervezett képes mo-

A következő kiemelkedő esemény az OEE jubileumi vándorgyűlése lesz, amelyet részben éppen a Bedő-összefüggések miatt a nagy alapító szülő- és nyughelyén, Erdélyben, Székelyföldön bonyolítanak le június 22–25-én, tusnádfürdői bázissal. Bedő az egykori Háromszékben, Sepsiköröspatakon született 1839-ben és Budapesten hunyt el 1918-ban, de a szülőfalujához közeli Kálnokon van eltemetve édesanyja közelében. A vándorgyűlés résztvevői közül az emlékhelyek iránt érdeklődők ezeket a helységeket felkeresik.

Király Pál

Feltárult az aranykor

Megjelent A magyar erdőgazdálkodás képes története első kötete

Méltóbb módon nemigen emlékezhetett volna meg az Országos Erdészeti Egyesület (OEE) alapításának és folyamatos fennállásának 150. évfordulójáról, mint annak a három kötetre tervezett monográfiának a közreadásával, amely „A magyar erdőgazdálkodás képes története, 1867–1990” címet viseli.

Oroszi Sándor felmutatja a jubileumi kötetet

A joggal monumentálisnak nevezhető mű első kötete a dualizmus korának, vagyis az 1867-es kiegyezéstől az első világháború végéig terjedő fél évszázadnak a történetét mutatja be fényképeken és archív dokumentumok fotókópiáin, a hozzájuk tartozó ábraszövegekben és összekötő szövegben.

A 367 oldalt tartalmazó könyv mérete kb. 235×240 mm, vagyis valahol a BB könyvformátum-csoportba sorolható, csaknem négyzetes album. Erős papíra halvány szürkés-barna alaptónusú, ami a rengeteg régi, részben még üveglemezre felvett fénykép mai nyomtatásban történő visszaadására talán leginkább alkalmas és sajátos archaizáló hangulatot is ad a könyvnek. Súlyja sem semmi, 1580 g, az erős papírnak és a masszív keménytetőnek tulajdoníthatóan.

A monumentalitást természetesen nem ezek a naturális paraméterek jelentik elsősorban. Bár egy könyv esetében ezek éppen nem mellékeselek. Hanem a tartalom. Mindenekelőtt a rengeteg sosem látott, nem publikált fénykép. Továbbá okmány- és régi kiadvány kópia, amelyeket központi és helyi levéltárak, országos múzeumok és helytörténeti gyűjtemények sokaságából, sőt magángyűjteményekből is szerzett be, válogatott ki a kötet alkotója.

A pompás könyv szerzője-főszerkesztője valóban autentikus személyiség, akinél jobban ezt a munkát más nemigen tudta volna elvégezni: Dr. Oroszi Sándor okl. erdőmérnök, az MTA doktora, c. egyetemi tanár, a Magyar Mezőgazdasági Múzeum főmúzeológusa, a soproni Erdőmérnöki Karon az erdő- és az

erdészet-történeten oktatója, évtizedek óta az OEE Erdészettörténeti Szakosztály vezetője és az „Erdészettörténeti Közlemények” (Et.K.) már csaknem száz kötetet számláló sorozatának szerkesztője. Hihetetlenül termékeny szakíró, amit több évtizedes munkásságának eredményein belül bizonyít az is, hogy csak a közelmúltban fejezte be másik, ugyancsak monumentális művét: Erdély 14 kötetre rúgó erdészeti- és vadászattörténetét, s máris kirukkolt a most ismertetett hatalmas dokumentum-monográfiával.

A szerző a bevezető után 22 fejezetbe csoportosítva a korabeli magyar erdészet egész életét áttekinti. Vagyis nemcsak a gazdasági alaptevékenységet: az erdőgazdálkodás egyes ágazatait, beleértve a kapcsolódó fafeldolgozást és fakereskedelmet is. Hanem a szakoktatás és kutatás, a szociális viszonyok, a környezet- és természetvédelem, társadalmi élet dokumentumait is.

Szakmánk első, igazi, nagy aranykora tárul elénk a lapokról, 100–150 évvel korábbi élete kerül mai emberközelbe. Olyan korszak volt ez, amikor az erdőgazdálkodás igen jelentős tényezője volt a magyar gazdaságnak.

A képek sokszor szinte megdöbbentőek. Mégpedig azért, mert ráébresztik a mai szemlélőt arra, hogy milyen magas műszaki színvonalú volt a korabeli erdőgazdálkodás, milyen magasan képzett erdőmérnököket bocsátott ki a selmeci akadémia, s mit jelentett valójában magyar erdőmérnöknek lenni a Kárpát-medencében: a Kárpátokban, a Felvidéken, Erdélyben, a Száva mentén. (És persze a korabeli szakiskolákból kikerült erdésznek is.) Akik azonban nem csak csodálatos erdei vasutakat, utakat, hidakat, csúszdákat, faúszató rendszereket, kötélpályákat, fűrészüzemeket tudtak építeni, de flumei karsztot, deliblái homokpusztát, krassó-szörényi kopárokat is be tudtak erdősíteni. Az Alacsony- és Magas-Tátrában pedig üdülőtelepeket, közjóléti erdőgazdálkodást folytató erdőgondnokságokat, erdőrezervátumokat létesíteni.

Közbevetve megjegyezzük: nem hinnénk, hogy évtizedeken keresztül mondhatni minden fényképen csupán a kameraszereplésre történt felkészülésnek volna tulajdonítható, hogy az erdőtiszt, az erdőmérnök úr minden esetben fehér ingben nyakkendővel, fényes lábbelivel a lábán, kifogástalan megjelenésben látható (és többnyire puskával a bal vállán). Érdemes azt is megnézni a 285. oldalon, hogy az állami erdészek milyen ruhában dolgoznak a bártfai csemetekertben.

Oroszi Sándor maga is megemlíti, hogy nem sikerült mindenben tematikus és területi arányokat tartania az anyagban. Ne is rója fel ezt neki senki, s ne vesse fel, hogy „hát még jó lett volna ez is, meg az is, meg amaz is...”! Ne feledjük, hogy ez a kiadvány egy nagy leletmentés is! Reméljük, hogy nem járunk úgy ezzel az anyaggal is, mint régi erdészeti oklevéltárunkkal: számos fontos oklevelünk szövegét ma már csak Tagányi Károly háromkötetes műve őrzi, ezt is egyesületünknek köszönhetően.

(Sajnos, a történelem — a közmondással ellentétben — időnként megismétli önmagát.)

A háromkötetes mű megalkotásában többen is közreműködtek, nevüket érdemes megtekinteni a kolofonoldalon. A tömör, szép előszót Zambó Péter, az OEE elnöke írta. Megjelent az Erdészettörténeti Közlemények XCII. köteteként. Beszerezhető az egyesületben; ára 5800 forint.

K. P.

Egy kitűnő ember emléke

Az elmúlt évben emlékezett meg a tudományos világ – és mások is – chernelházi Chernel István (1865–1922) születésének 150. évfordulójáról, aki elsősorban az ornitológia kimagasló művelőjeként él a köztudatban. Az alkalomból két könyv is megjelent a jubilánssal kapcsolatban. Az egyik prof. dr. dr. h. c. Faragó Sándor erdőmérnök, a Nyugat-magyarországi Egyetem rektora és intézetvezető egyetemi tanára tollából. A másikat Majthényi László, a Vas Megyei Közgyűlés elnöke írta, pontosabban válogatta Chernel vadászati írásaiból, vadásznaplóiból.

Lélekkel teljesített hivatás

Ezt a címet adta Faragó professzor monumentális, kétkötetes összesen 1103 oldal terjedelmű életrajzi művének, mintegy jelezve ezzel is, hogy munkát lehet pénzért is végezni, de hivatást gyakorolni csak lélekkel lehet.

A szerzői előszóból kiderül, hogy Faragó Sándor tulajdonképpen már harminc év óta foglalkozott a témával több-kevesebb intenzitással, de 2010-ben jutott odáig, hogy komolyan hozzá is fogjon a biomonográfia tető alá hozásához.

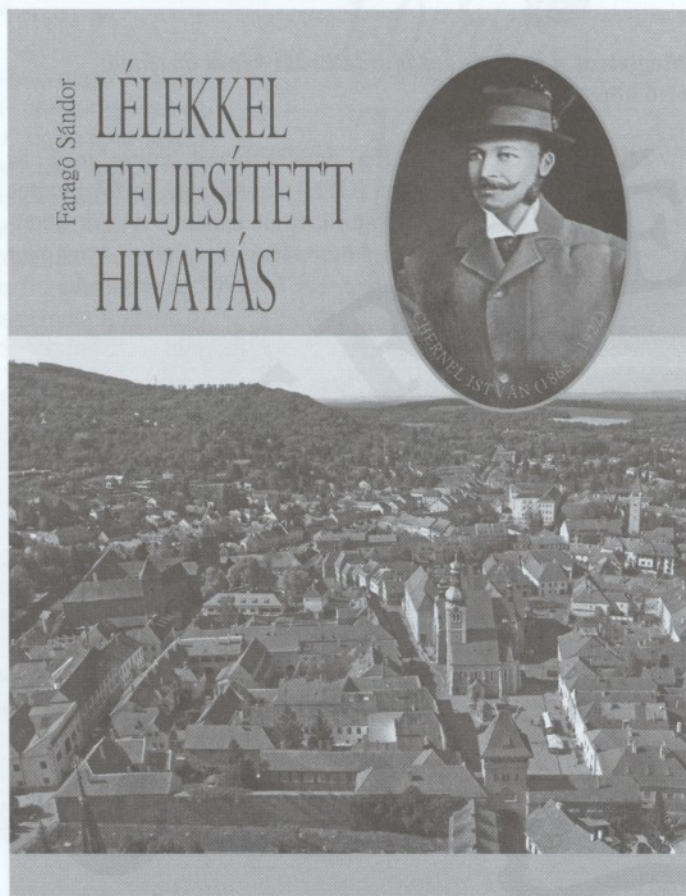
Az első kötet tulajdonképpen forrásközlés: Chernel hat kötetre rúgó naplóinak szövegű közlése, amelyeket 1914. január 1-től csaknem halála napjáig, 1922. január 29-ig vezetett. (Február 21-én hunyt el kőszegi otthonában influenzás tüdőgyulladásban, a félelmetes spanyolnáthában.)

Ezeket az értékes kéziratokat a Pannonhalmi Bencés Főapátság őrzi más levéltári hagyatékokkal együtt, s rengeteg és sokoldalú információt tartalmaznak. Faragó Sándor megszerezte a kéziratok fotókópiáját és munkatársai segítségével is bírva, áttette gépirásba. Nem volt egyszerű feladat a régi, nehezen olvasható írás áttétele, de így már elemezhetővé és publikálhatóvá vált.

A 478 nyomtatott oldalt kitevő szöveg tartalmi ismertetésére nem mélyedünk – megteszi ezt maga Faragó Sándor a második kötetben. Csupán egy tényezőt emelünk ki: a naplóvezetés fontosságát és ajánlhatóságát. A napló tulajdonképpen egy műfaj a szépirodalomban is, a tudományos életben is, a történelemírás forrásanyagának szempontjából is – ha jól vezetik. Bizonyos idő után egy információs kincsesláda telik így meg, amelynek a társadalom is, de maga a naplóíró is jó hasznát veheti, így történt ez ebben az esetben is.

Egy szellemi portré fő vonásai

A második – még az elsőnél is testesebb és tartalmilag összetettebb – kötetben a szerző elsőként a Chernel család szerteágazó történetét foglalta össze, szisztefuszti kutatómunka alapján. Mai szemmel különösen érdekes bepillantani egy száz évvel ezelőtti olyan család életébe, amely társadalmi státusát tekintve valahol a főnemesség alsó- és a középnemesség felső határán helyezkedett el. Talán nem kapunk kedvet ennek az életvitelnek a követésére, de megérezzük az évszázadokon át kikristályosodott társadalmi tradíciók összetartó erejét. S azt, hogy nyitottnak kell lennünk legalább hasonszórú embertársaink irányában és ha kell, időt, pénzt, kényelmet, figyelmet kell áldozni a kapcsolatok építésére és fenntartására. A humánus kollektívizmusból a magyar arisz-

tokrácia és rendszere követendő példát hagyott az utókorra, ezt tükrözi a Chernel István által megörökített társadalmi korrajz.

Családi életének holtig tartó sötét traumája volt 1896-ban született Miklós fiának eltűnése a galíciai fronton 1916 júniusában. Sorsának kinyomozása, az ezzel kapcsolatos remények és kétségek váltakozása rányomta bélyegét életének hátralevő öt évére.

Laikus számára is igen érdekes lehet az a fejezet, amely Chernel életének fő színterét, Kőszeg városát mutatja be a századforduló táján.

A továbbiakban Faragó Sándor azt a megoldást választotta, hogy a Naplók tömördek adatának tematikus csoportosításával kipreparálta azokat a fő vonalakat, amelyek Chernel rendkívül sokrétű munkásságát alkották, s külön-külön mutatja be az egyes területeken kifejtett munkásságát. Az első és legfontosabb természetesen az ornitológia, ahol – Hermán Ottó utódaként – korának legnagyobb tudósává küzdötte fel magát. Továbbá a vadászat, a kertészet és szőlészet, a sport. Külön fejezetet kapott Chernel badacsonyi élete, ahol szép villája volt, komolyan üzte a szőlészkezdést-borászkodást (80–90 hektoliter finom bort is megtermelt), és ahol élénk társadalmi életet élt a család. A madarak azonban mindenhol felbukkannak a Naplókban, többnyire latin megnevezésükkel.

Az igazi tudós: igazi ember

Faragó Sándor monográfiájából kitűnik, hogy bármennyire is betöltötte Chernel István gondolatvilágát az ornitológia mű-

velése, a Madártani Központ vezetése, az „Aquila” szerkesztése, mégsem vált tudományos szakbarbárrá. Élénk szelleme, kiváló megfigyelő és elemző képessége, magas intellektusa nyitott volt az élet minden jelensége irányába és foglalkoztatta a történelem, a politika, a színház, a zene, a mozi, a sport is.

Jellemző erre a szellemi összetettségre, hogy a „lábszánkózás”, vagyis a sísport hazai meghonosítójának őt tartják (amivel egy norvégiai kutatóútja során került kapcsolatba). A labdarúgást nem szerette, mert durvának tartotta. Viszont

érdekelte a repülés, 1914-től rendes tagja volt az aeroszövetségnek, Miklós fia pedig repülőmodellezett.

Naplófeljegyzései tanúsítják, hogy rengeteget olvasott, gazdag könyvtára is volt. A zene pedig a család életének mindennapi része volt. Ő maga citerázott, sőt zenedarabokat is írt citerára.

Megemlítendő még a nagy műből a 11. főfejezet, amely a „Hírek, érdekességek a Naplókban” címet viseli. Erdészember ezek között elsőként valószínűleg a természeti jelenségek, anomáliák megörökítését fogja keresni.

A tízezernyi kis adatmozaik kövecskéből kirakható szellemi portréból Fargó prof. arra a következtetésre jut, hogy Chernel István – bár nem élt hosszú életet – egy fennkölt, egyenes, tiszta jellemű és harmonikus egyéniség volt,

A fotóillusztrációkat is tartalmazó kétkötetes monográfiát a Nyugat-magyarországi Egyetem Kiadója jelentette meg a Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt., valamint a Szombathelyi Erdészeti Zrt., továbbá a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával.

K.P.

A Kossuth téri agrárpalota

Vannak építmények a világon, s így hazánkban is, amelyek múltjuk és építészeti színvonaluk révén napjainkra már jelképpé váltak. Pompás Országházunk, amely a világ negyedik legnagyobb parlamentje, hazánk egyik legfontosabb, legközismertebb szimbólumává vált anélkül is, hogy törvény iktatta volna nemzeti jelképeink sorába. A Mátyás-templom, vagyis a Nagyboldogasszonyról elnevezett Budavári Koronázási Főtemplom is azonnal Budapestet idézi emlékezetbe, a Halászbástyával együtt.

Az Országházzal szemben, a Kossuth tér délkeleti oldalán álló, úgyszintén hatalmas épülettömb, a Földművelésügyi Minisztérium pedig a magyar agráriumot.

Alig ismert történet

A nagy különbség az, hogy amíg a bevezetésben említetteknek és még több más középületünknek nehezen számba vehető, bőséges ismertető irodalma van, addig az FM-nek alig és ez a kevés sem forog közkézen.

Méltánytalanul! Mert az épület méltóságteljes, szép megjelenése, fontossága, a Kossuth tér turisztikai-idegenforgalmi látogatottsága okán ennél sokkal többet érdemelt volna. S mondhatjuk, közérdek, hogy a bel- és külföldi érdeklődő közönség bővebb, érdemibb információhoz jusson azzal a hellyel kapcsolatban, ahonnan a mezőgazdaságot az államigazgatás felső szintjén már csaknem 130 év óta irányítják. A laikus járókelő csupán annyit tudhatott meg a palotáról a főbejárat melletti kis kőtábláról, hogy 1885–87-ben épült Bukovics Gyula tervei szerint.

Jellemző volt erre az általános tájékoztatatlanságra, hogy amikor 1970-ben számomra is munkahellyé vált az épület a következő negyedszázadra, még azt hallottam az akkori „öregektől”, hogy a ház eredetileg laktanyának épült.

Ez az abszurd kacsza azért röpködhetett, mert Bukovics Gyula valóban hadmérnöki szakképzettséggel rendelkezett, 1866-ban azonban kilépett a K.u.K hadseregből. S az is igaz, hogy az FM építése idején a szomszédban, keleti irányban még ott állt a hírhedt Újépület, a Neugebaude, amely valóban egy óriási laktanya volt, s amelyet „magyar Bastille”-nak is neveztek.

A Kossuth téri agrárpalota

Szép könyv egy szép épületről

A vázolt áldatlan, hiányos tájékoztatási helyzeten hatalmasat változtat az a 108 oldalas, pompás kivitelű, olvasmányos, érdekes, szép könyv, amelyet a külső címdalán Bényei Balázs és Zétényi Zoltán jegyzett, mint alkotó. Címe: „A Kossuth téri agrárpalota”; s ha jól tudjuk, ez az első nyomtatásban megjelent önálló ismertető könyv a Kossuth Lajos tér 11. szám alatt álló épületről.

A könyvnek már a külső színes védőborítója is pompás: egy nagyszerű fotográfiai alkotás az épületről nyugati irányból, amely magába foglalja az egész Kossuth téri homlokzatot és az épület Alkotmány utcai oldalát is. Ugyanez látható magán a kemény táblás kötésen is, átfutó cím- és hátoldali képként.

A biztató, szép külsőhöz méltó a belső folytatás. A magas fajsúlyú, szép fehér papírra nyomtatott, zömében színes ábra, fénykép az épület belsejének különböző részleteit mutatja be.

S olyan szépségeit segít meglátni, amelyek mellett egyébként a sok évi megszokás okán hajlamosak vagyunk közömbösen elismenni: pompás oszlopsorokat, a hazai vörös mészkőből készült bábos korlátos, méltóságteljes széles lépcsőházakat, stukkódíszeket.

Bejuttatnak olyan helyiségekbe is, ahová köznap i ügyfélként nemigen jutnánk be: vezetői tárgyalókba, a különleges vendégek kiszolgálására hivatott VIP étterembe.

A fényképek alapján ötlük szembe — amire a szöveg is felhívja a figyelmet —, hogy milyen nagyszerű és szép építészeti megoldás a homlokzati épületrészben az első emelettől az épület tetejéig felnyíló, padlószintjében örökzöld növényzettel dúsan megrakott és szép emlékművekkel ugyancsak méltóságteljes hangulatúvá tett belső világítóudvar. Ezzel átellenben, az üvegezett falú körfolyosó túlsó oldalán pedig ott van a három belső udvar.

E két térelemnek köszönhetően a hatalmas épülettömb belül is kiváló megvilágítású, barátságos hangulatú.

Történelemmel átitatott falak

Tartalmát tekintve a könyv dr. Fazekas Sándor miniszter köszöntőjét követően hat fejezetre oszlik.

Valamennyi anyagrész közös jellemzője, hogy a jelen leírása szervesen összefonódik a történetiséggel. Így az épület története dióhéjban a magyar agrárium története kb. az 1867-es kiegyezéstől az 1989-es rendszerváltásig, sőt egyes vonatkozásokban még előbb is és tovább is. Mindez igen élvezetes, olvasmányos stílusban megírva. A szerzők elsőként az építész, Bukovics Gyula munkásságát ismertetik 1897-ben Bécsbe történt távozásáig, ahol 1914-ben halt meg, valamint a minisztérium építésének időrendjét és költségeit. Majd virtuális sétára invitálják az olvasót a pincétől a padlásig és tetőtérig, emeletről emeletre, olykor szobáról szobára.

Újabb értékes fejezet következik ezután: a mezőgazdasági igazgatásszervezés története, történelmi korszakokként tagolva, a legismertebb miniszterek mini-életrajzával, többük esetében portréfotóval, szintén a rendszerváltásig. Sorrendben az utolsó, Váncsa Jenő éppen most januárban halt meg 86 éves korában.

Számos intézménynek otthont adott

Az emeletenkénti séta is rengeteg történelmi információt tartalmaz, nem csak azt tudhatja meg az olvasó, hogy a kezdetekkor a Földművelés-, Ipar- és Kereskedelemügyi Minisztérium volt itt elhelyezve, hanem egy ideig itt működött az Igazságügyi Minisztérium is. Továbbá olyan rangos hivatalok, mint az Országos Statisztikai Hivatal, a M. Kir. Földtani Intézet. De volt itt Országos Földmérési és Térképészeti Hivatal, bányakapitányság, telekkönyvi hivatal, vízügyi intézmények, központi mintapincészet és kocsma, lőtér, lakások, műhelyek, óvóhely stb. Sajnos — mert már múlt időben — voltak könyvtárak is.

Az erdészeti osztályok hajdan a második emeleten működtek. Az 1954–1967 között önálló főhatóságként működött Országos Erdészeti Főigazgatóság személyzete a negyedik és ötödik emeleti irodahelyiségekben dolgozott.

Díszítmények kívül-belül

A minisztérium vezetői minden időben súlyt helyeztek arra, hogy az építészeti elemeken túlmenően műtárgyak: szobrok, festmények, kerámiák stb. elhelyezésével is megadják a módját az intézmény presztízsének, főleg a közösségi helyiségekben, valamint a vezetői dolgozószobákban.

1977-ben kezdték meg a déli oldal árkádjai alatt a pompás agrárpanteon kialakítását. Ma már szebbnél szebb szobrokban, domborművekben, díszes emléktáblákban gyönyörködhet az arra járó.

A könyvből azonban megtudhatjuk, hogy az 1880-as évek végén itt még zablagyűrűk voltak a falba beerősítve, hogy — autó híján — a lóháton érkezők paripájukat ki tudják kötni addig, amíg ügyüket elintézik a minisztériumban. Eddig csak egyetlen erdész: Wagner Károly szobra árválkodott 1979 óta az évről évre gyarapodó panteonban. Amikorra eme kis recenzióknak nyomtatásban megjelenik, akkorra már ott áll dr.h.c. kálnoki Bedő Albert egykori országos főerdőmester szép mellszobra is, aki valaha ebben a házban a minisztérium államtitkáráként dolgozott. S talán 2017-ben bekerül a panteonba Kaán Károly erdőmérnök mellszobra is, aki szintén földművelésügyi államtitkárként fejezte be köztisztviselői pályafutását 1925 végén.

A befejező fejezetet három rövid alfejezet képezi. Az egyik az építészeti szakkifejezések rövid magyarázata, és nagyon hasznos annak, akinek nem mindennapi kenyeze ez a mesterség. A másik a felhasznált irodalom jegyzéke. Ebből kitűnik, hogy mily széles körű forráskutatásra volt szükség a könyv megalkotásához. A harmadik az ábrák jegyzéke. Ebből az tűnik ki, hogy a fényképeket egy kivétellel Földi Tamás készítette, vagy pedig különböző forrásokból emelték át a könyvbe. Az a bizonyos egy kivétel viszont nagyon fontos, mert az agrárpalota mai képe, és Zétényi Zoltán erdőmérnök kollégánk készítette.

Nem folytatjuk tovább a szép album tartalmának, érdekeségeinek részletezését — látni és olvasni kell!

Csapatmunka eredménye

A Földművelésügyi Minisztérium által kiadott kötet megalkotásában a kolofonoldalon feltüntetettek szerint többen is közreműködtek. Közülük, most csak a műszaki szerkesztést és nyomdai előkészítést végző PR Lénia Bt.-t, valamint a Premier Nyomdat emeljük ki.

A nem gyakori, kb. AN/20 (202 × 226 mm) formátum laza, ötletes, jól áttekinthető tördelést tett lehetővé. A betűk szépek és jól olvashatók, a tipografálás jól szolgálja a szöveg tagolását. A helyenként alnyomatként alkalmazott halványlila tónusok nem zavarják az olvashatóságot, de tovább élénkítik a könyvet és szintén segítik a mondanivaló tagolását. A fényképfelvételek ügyes képszerkesztése szinte tovább szépíti a valóságot. Amint már említettük, az egész könyv habitusa, összbenyomása nagyon szép.

Összefoglalásként bizvást ajánlhatjuk T. Olvasóinknak a könyv beszerzését, mert maradandó értékhez jutnak. Még akkor is, ha számot vetünk azzal, hogy az életben csak egy állandóság van: a szakadatlan változás, ami ezt a művet sem kerüli el, a 96–97. oldalon a miniszter mellett portréfotóval bemutatott hét államtitkár közül már csak kettő van funkcióban.

K. P.

Nemzetközi sportnapok Egerben

Augusztus 26–28. között tartja az EFDSZ a 2016. évi XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapokat. Az egri vendéglátók nevében Ivádi László alelnök ismertette az előkészületek állását. Elmondta, hogy június 17-éig lehetett jelentkezni. Péntek délután a lövészettel kezdődnek a szakmai játékok. Aznap még négy sportág küzdelmeire kerül sor, majd a többi 11 sportág versenyait szombaton bonyolítják le. Sajnálattal említette, hogy a helyi versenysportolók edzései miatt nincs lehetőség úszóverse-

nyekre. Egy sportág – a bowling – kivételével minden versenyt egy helyen bonyolítanak le.

Szádeczky Kornélia sajtóreferens hoztette, a szállás és a versenyek az egri vár fölött az Esterházy Főiskola Leányka úti campusán lesznek.

Új, különleges versenyszám lesz a női és férfi vegyes csapatok számára kiírt hordógurítás.

A jelentkezés most közelíti meg a 300 főt. A résztvevőknek lehetőségük lesz az egri vár kedvezményes megtekintésére.

Fritsch Ottó, a sportnapok ötletgazdája

Az ifjú már tizenéves korában elhatározta, hogy sportolni fog. Falusi gyerekként mezőgazdasági pályára készült, végül az erdészethöz kötött ki. Az ő „nagy sportágválasztásáról” elmondta, hogy számos véletlen játszott közre ebben. A középiskolában első osztályú kézilabdásként indult, de mivel jó állóképességű és rugalmas fiatal volt, bevezették az atlétikai versenyen magasugrásba. A legalacsonyabb szinten elkezdte – ahogy fogalmazott, közröhej volt a 125 cm –, de mint később kiderült az nevet, aki a végén nevet, mert megnyerte a versenyt. Egy Bambi volt a jutalma. Meg az a hírnév, ami alapján meghívták az Építők atlétikai szakosztályába magasugrónak. A középiskolában viszont 5000 és 10 000 méteres síkfutásban, sőt tízpróbában is elindították, jó eredménnyel. Később pedig 3000 akadályon neveztek. Végül a 400 gát lett az igazi száma. Országos szintű eredményeket ért el, a hadsereg bajnokságon harmadik lett, lengyelországi, német és bulgáriai szakmai versenyeken képviselte a magyar színeket. Az ugyanakkor itthon tartott országos bajnokságon ötödik lett volna azzal az eredménnyel. Pályafutásának az vetett véget, hogy egy kitérőként bevállalt 200-as versenyen izomszakadást szenvedett.

Időközben megalakult a MEDOSZ, a Mezőgazdasági, Erdészeti és Vízügyi dolgozók Szakszervezete, s ebben a csapatban folytatta a sportolást és szerzett dicsőséget a szakmának, magának pedig szépen csillogó érmeeket Fritsch Ottó.

Fritsch Ottó, erdőmérnök

A szakmában alulról kezdte, a teljes ranglétrát végigjárta a bognárműhelytől a fakitermelőn át a csemetekerti munkásig. Ezután szerezte meg a technikus, majd az erdőmérnöki oklevelet.

Az erdőrendezőiségnél 1969-ben megválasztották szakszervezeti titkárnak, majd később a szervezet magasabb testületébe is. 1989 után a szakszervezetekben is jelentős változások játszódtak le. Ő is az önállósodás mellett tette le a voksát. Így alakították meg az EFDSZ-t. Arra gondolt, hogy az új szakszervezetnek is ki kell alakítania a maga sportéletét. Egy országos vezetői értekezleten vetette föl a sportmozgalom beindítását – írásos előterjesztésben, amely doku-

mentum ma is a birtokában van –, s a fogadtatás kedvező volt. Herczeg Miklós akkori főtitkár vette kézbe a szervezést, és úgy határoztak, hogy országos versenyt kell szervezni. Csakhogy ehhez a szakszervezetnek nem voltak meg a forrásai. A főtitkár az egri erdőgazdasággal egyezett meg az első verseny szervezésében. Le is bonyolították nagy sikerrel, és ezt követően évről évre, minden nyáron megrendezték az Erdészeti és Faipari Szakszervezeti Sportnapokat.

Ez úton is köszönettel tartozunk a rendező erdőgazdaságoknak – tette hozzá Fritsch Ottó. – Reméljük származott ezekből nem kevés PR-hozadékuk is.

Az ötletgazda elmondta, érezhetően nem kis meghatódottsággal hangjában, mekkora örömet jelent számára az, hogy évről évre milyen sokan tekintik fontosnak a sportnapokon való részvételt. Hoztette, időközben kiderült, hogy ennek nem csupán sportértéke van, hanem a közösség összekovácsolásában is jelentős szerepet tölt be.

Fritsch Ottó még egy „pályán” bekezdte a halhatatlanok közé, hisz modellként állt a Népstadion kertben látható atlétikai szoborcsoporthoz. A testnevelő tanára tanította azt a szobrászt, László Pétert, aki megbízást kapott erre a feladatra. Így esett a választás rá. Később életre szóló barátság szövődött közöttük. Amint az egykori modell elmondta, a staféta szerep nagyon nehéz volt, mert a futómozdulatot nem lehet hosszan tartóan imitálni. (zé)

A SEFAG a somogyi erdőkhöz

Van egy mondás, miszerint: „Nem az erdő van Somogyban, hanem Somogy van az erdőben”. Egyesek szerint ez a somogyi erdőket kezelő SEFAG Zrt. jelmondata.

Az tény, hogy a társaság Somogy erdeinek mintegy felén, 80 ezer hektár állami tulajdonú erdőterületen gazdálkodik.

„A különféle adottságoknak megfelelően, változatos erdőállományok adják gazdálkodásunk alapjait. Belső-Somogy homoki tölgyesei, égeresei, Külső-Somogy cseresei, vagy a már hegyvidéki viszonyokat idéző Zselic kocsányos tölgyes-, ezüsthársas bükkősei hatalmas értéket képviselnek – olvasható a társaság honlapján, Barkóczy István vezérigazgató beköszöntőjében. – Megtartásuk – miközben biztosítjuk a társadalom igényelte faanyagot – csak szakszerű munkával, a tartamosság, a

fenntartható fejlődés szempontjait figyelembe véve lehetséges. Ehhez kellő biztosítékot nyújt erdészeink évszázados szakmai törvényekre, tapasztalatokra alapozott munkája.

A mi szakmánk speciális, hisz azzal is gazdálkodunk, amit eleink hoztak létre. Köszönet illeti mindazokat, akik a somogyi erdőkhöz, a somogyi erdőkért dolgoztak, mivel mai eredményeink a múltban a vállalatunknál dolgozók munkájának, és természetesen mai kollektívánknak is köszönhetőek.”

A fentiekről faggattuk Major László erdőmérnököt, az EFDSZ helyi titkárát, Barkóczy István erdőmérnököt, a társaság vezérigazgatóját, és a céghez tartozó Csurgói Faipari Gyár igazgatóját, Keszericze Jenő faipari mérnököt.

Érték, ami Somogyban van

Major László szakszervezeti titkárral értékeltünk

ErFa Híradó – Aligha árt, ha egy vezető – különösen, ha választott – „otthon van”, azaz ismeri az adott területet, illetve az ott dolgozó embereket. És persze viszont, ha őt is jól ismerik.

Major László – Hát, ha így van, én alighanem megfelelek ezeknek a szempontoknak.

ErFa Híradó – A szakszervezeti vezetőket választják. Még hozzá már nem a régi, „irányított” módon, a párt, a KISZ javaslatára, a gazdasági vezetés egyetértésével...

M.L. – Ezt ma már nem is értik az emberek. Megváltozott a világ és benne a szakszervezet is... Akkor, ha erős nem is, nagy, azaz nagy létszámú volt a szakszervezet. Meg persze a cég is... Sőt – szemben a mai helyzettel –, talán, tülekedés is volt a függetlenített tisztség betöltéséért.

ErFa Híradó – Ezt is csak egy olyan ember mondhatja, aki nem ma kezdte...

M.L. – Valóban, ahogy kis túlzással mondani szoktam, vezérigazgatón kívül majdnem minden voltam itt. 1975-ben Nagybjomban erdész-gyakornokként kezdtem, mert „hely hiányában” nem vettek fel az egyetemre. Ez egy év múlva sikerült. Azaz előbb, jött a katonaság, majd az öt év egyetem. Ezt követően, 1986. augusztus 16. óta vagyok a cégnél. A zselici erdészethoz erdőmérnök-gyakornok, majd ugyanott ágazatvezető, később főmérnök, még később, igazgató voltam. Ezt követően fél évre kikerültem ügyvezetőnek a Mag-Csemete Kft.-hez. Aztán vissza a SEFAG központba erdőművelési osztályvezetőnek, de párhuzamosan maradt a Mag-Csemete is. Majd jött egy újabb

Megváltozott a világ és benne a szakszervezet is...

átszervezés, ami után vezérigazgatói tanácsadó lettem, és mindent csináltam, amit rám osztottak. Ekkortájt, 2008-ban jött be a képbe a szakszervezet is...

ErFa Híradó – Ami ugyancsak mozgásban lehetett, hiszen a 2000 körüli dolgozói létszámból maradt 450.

M.L. – És ugye 90 százalék feletti szervezettség, üdültetés, segélyezés, jutalmak... De, amint most, akkor is a kollektív szerződés volt, vagy lett volna a fontos. Érdemes lenne összehasonlítani a mostanival. Akkor is, ha a régi sokkal részletesebben írta körül például a szabadságokat, a jutalomszabadságtól, a tanulmányiig, az átvihetőtől, az egyben kiadandóig. Vagy a nyugdíjasok „járó” és „adható” juttatásai, amik ha vannak is ma, csak keretként határozták meg.

ErFa Híradó – És melyik a formálisabb?

M.L. – Ez nem kérdés. Nekem akkor nem volt funkció, így rálátásom sem a részletekre, de valahogy úgy tűnik: volt szakszervezet, mert lenni kellett, volt kollektív szerződés, mert lenni kellett, de nem ezeken múlt mi járt, jutott...

ErFa Híradó – Közben megszámláltam az 1969-es kollektív szerződés oldalait: 89. És példásan részletes. Van benne például normatáblázat, munkügyi viták szabályozása, fegyelmi és anyagi felelősség, természetbeni-, kulturális-, szociális juttatások szabályozásáról szó. A mostani meg 30 oldal. Ez több, vagy kevesebb, ha a tartalmat nézzük?

M.L. – Nagyjából ugyanaz. De tegyük hozzá, hosszabb távon, akkor is, most is a cég teherbíró képességétől függ, hogy mire telik, mire nem.

ErFa Híradó – No meg azt is: nem sokat tehet a szakszervezet ha „járni, jár, de nem jut”, vagy nem akarnak adni...

M.L. – Most annyiban tényleg bonyolultabb a helyzet, hogy hivatalosan a vállalatvezetéssel szerződünk, de valójában a feltételeket nem itt, hanem távol, a tulajdonosi körben szabják meg a vezérigazgatónak is. A szociális érzékenység – ami most is megvan – persze másként néz ki 2000 dolgozó és ötödannyi esetében.

Önkritikusan említhetem persze, hogy miközben az erdő, az erdőben, illetve körülötte dolgozók helyzete inkább hasonlít, mint különbözik, nincs, vagy nem hatékony az együttműködés. Együtt is kevesen vagyunk, de külön-külön tényleg nullához

konvergál az érdekérvényesítő képesség. Az erdészek amúgy sem vasutasok, vagy pedagógusok, hogy sztrájkkal próbálkozzanak. Egyszerűen elvesznének az erdőben...

ErFa Híradó – Tehát marad a jóindulatra apellálás...

M.L. – Mondhatnánk másként is, de lényegében ez van. Akkor is, ha nem kell szüntelenül jóindulatért esedezni, mert a másik oldalon is látják, hogy például Csurgón a béreket, illetve a bér-teljesítmény rendszert rendezni kellett.

ErFa Híradó – Napjainkban a kollektív szerződés nagy harc eredménye?

M.L. – Azért ezt nem mondanám. Inkább fontos, hogy egyáltalán legyen, illetve hogy az ehhez szükséges alapfeltételek legyenek meg szakszervezeti oldalról. Elsősorban is, hogy legyen szakszervezet. Mert sajnos – igaz, hogy nem nálunk – ma már ez nehezen megugorható feltétel. Nálunk – vállalati szinten – 40 százalékos a szervezettség.

ErFa Híradó – Kerülgetjük itt az alapkérdést: mi a szakszervezet dolga, kötelessége vagy lehetősége?

M.L. – Kötelessége és lehetősége, hogy a kollektív szerződést megkösse, életben tartsa. Ez persze tűnhet leegyszerűsítésnek, de igaz. Mint ahogy az is, hogy a dolgozói többlettárgyak mindenkori a munkáltató eredményeitől, lehetőségeitől függenek. Másodlagos, hogy ezek egy részét most káféterának hívják.

ErFa Híradó – Egyáltalán, hogyan épül fel Önöknél a szakszervezet?

M.L. – Minden munkahelyen van alapszervezet, az új alapszabály szerint működő elnökkel, titkárral, képvislettel a szakszervezeti tanácsban.

ErFa Híradó – És így együttesen, mi a státusza?

M.L. – Teljes jogú státusza van. Ennek az a jelentősége, hogy amikor sorra épült le a cégeknél a létszám és a tagság, a SEFAG-nál viszonylag nagy létszámmal maradtunk és nem mondtunk le az önállóságunkról, illetve a jogainkról. Ez például azzal is járt, hogy ezelőtt három évvel még közvetlen anyagi támogatást is kaptunk a cégtől. Ez sajnos azóta nem lehetséges. Mint ahogy az sincs már, hogy tulajdonképpen „átruházott” jogokat gyakorolt a szakszervezet, azaz munkát vett át a cégtől, például az üdültetés szervezésével, a juttatások elosztásával.

ErFa Híradó – Ez egybeesett a nagy vállalati és szakszervezeti átalakulásokkal, az egységes MEDOSZ-ból való kiszakadással?

M.L. – Igen, 1993-ban alakult meg az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete, vagyis amihez ma is tartozunk 20 másik szervezettel együtt. Az más, esetleg vitakérdés lehet, hogy lényegében ágazati szervezet vagyunk, de így is kevesen. No és ehhez vegyük hozzá, hogy más súlyt ad az ügynek a mi 1800-2000-es tagságunk, mint mondjuk az ugyanennyi mozdonyvezető összefogása...

ErFa Híradó – Ilyen keretek között az utóbbi időben milyen vitát vívott meg

sikeresen a szintén korlátozott vállalatvezetéssel szemben? Egyáltalán van ütközés?

M.L. – Lehetőség, illetve annak kihasználása van. Például ilyen volt a hűségjutalom ügye. Miért csak tíz év után járjon másfél havi bérjutalom? Öt év után is legyen! És akkor az a döntés született, hogy egy havi jövedelem jár pluszban öt év után. De nem volt kis feladat az illetményfajuttatás rendezése sem.

ErFa Híradó – Ez valóban fontos kérdés?

M.L. – Hogyne! Ha forintostítjuk a 6 m³ illetményfajuttatást, az 100 ezer körüli összeget jelent egy dolgozóra nézve. Amiben benne van a házhöz szállítás is, ami – mondhatjuk –, jóindulat kérdése. Ehhez vegyük hozzá, hogy a központi jövedelemszabályozás nem éppen ez irányba ösztönöz...

ErFa Híradó – Az fel se merül ilyenkor, hogy fogjunk össze Zalától a Nyírségig?

M.L. – Erre szolgálna az ágazati kollektív szerződés, ami nincs! És van ugye olyan cég is, ahol szintén nincs kollektív szerződés. Mert – tegyük hozzá –, akkor sem történik semmi. Ilyen körülmények között érték, hogy Somogyban van, ami van. Az sem zárható ki, hogy lehet, másutt többet értek el. De az sem, hogy bennünket irigyelnek. Többek között azért is, hogy tavaly és idén összességében bérfelzárkóztatás címen 24 százalékos emelésre kapott lehetőséget a SEFAG. Tegyük azonban hozzá, hogy még mindig le vagyunk maradva.

(N.L.)

Az egyik legsikeresebb év után...

Mérleget vontunk Barkóczi István vezérigazgatóval

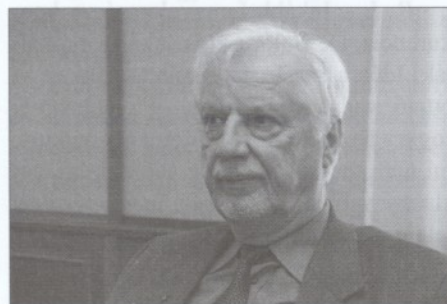
ErFa Híradó – A 2015-ös év a SEFAG történetében dicsőséges évnél számít. Egyet ért ezzel?

Barkóczi István – Ha röviden kell válaszolni, akkor azt mondhatom: én is így gondolom. A tavalyi év a SEFAG életében valóban kiemelkedő volt, és nem csupán a vándorgyűlés miatt. A 2015. év a gazdálkodás vonatkozásában és a vállalat fejlődése szempontjából is az egyik legsikeresebb éve volt a SEFAG ZRT-nek. Egyik oldalról rendkívül nagy terhet rótt a munkatársaimra, hogy ideiglenes munkahelyen dolgoztunk az év első felében. A vándorgyűlés a cég PR-ja szempontjából az egyik legkiemelkedőbb esemény. Bízom benne, hogy meg tudtuk mutatni, hogy kik vagyunk, mit csinálunk, milyen a hozzáállásunk

a szakmához, milyen lelkesedéssel végezzük az erdőgazdálkodási tevékenységeket. Másik oldalról is rendkívül nehéz volt a tavalyi év, hiszen 1 milliárd 400 millió forint feletti beruházást fejeztünk be. Ezek között volt a Desedai Kalanderdő, a Kéktúra 108 km-es szakasza, a Zselici Csillagvizsgáló, és végül az új székház átadása.

ErFa H. – A SEFAG dicsőségén túl a megyére és Kaposvárra is jutott a reflektorfényből, hisz’ miniszterelnök-helyettes, miniszter és államtitkár adta egymásnak a kilincset a SEFAG-nál...

B.I. – Ez egyértelműen a szakmának is szólt, nem csupán Somogyban és a SEFAG-nak. Bízom benne, hogy a tulajdonos részéről ez a megbecsülés hosszú távon is megmarad.

Barkóczi István erdőmérnök, vezérigazgató

ErFa H. – Mit kellene még erre a céges dicsóségtáblára fölírti?

B.I. – Nagyon fontos volt az, hogy a tulajdonos hozzájárulásával a bérfelzárkóztatás első részét is végrehajtottuk tavaly. Ebben az évben pedig megvalósítottuk a második szakaszt is.

ErFa H. – Kitüntetések tekintetében is gazdag volt az elmúlt év... Bedő-díj, Pro Silva emléklapok a vezérigazgatóknak, Kovács László vezérigazgató-helyettesnek Magyar Érdemrend....

B. I. – Igen, a társadalmi elismerések terén is gazdag volt az elmúlt időszak. Ezeken túl Gordán Gábor erdészvezető kollégám miniszteri elismerő oklevelet kapott. Kovács László gazdasági-vezérigazgató helyettes szinte emberfeletti munkát végzett az elmúlt időszakban. Külön öröm számomra az ő kitüntetése.

ErFa H. – Varga Gyula pedig bekerült az OMVK elnökségébe.

B. I. – Valóban, ez is szakmai elismerés.

ErFa H. – Volt néhány külföldi „fölpés” is.

B. I. – Voltunk Dortmundban a „Jagd und Hund” vadászati kiállításon, ami azért fontos számunkra, mert még mindig a német nyelvterületről érkezik hozzánk a legtöbb vadászvendég. Ez a vásár jó alkalom arra, hogy találkozhassunk azokkal a törzsvendégekkel, akik évek óta igénybe veszik a szolgáltatásainkat, továbbá az aktuális igényeiket is rögzítjük. Ilyenkor elhangzanak kritikai megjegyzések is, amelyeket a cégvezetés hasznosíthat. Jártunk még a Grüne Wochén Berlinben, valamint egy tanulmányúton Brünmben.

ErFa H. – Úgy hírlik, hogy csökken a német vadászok száma. A SEFAG-nál is ez a tendencia?

B. I. – Még mindig meghatározó az osztrák és a német vadászok érdeklődése. De növekszik a szlovák vendégek száma, és megjelentek az amerikai vadászok is.

ErFa H. – Érezhető a román vagy az orosz konkurencia?

B. I. – Inkább Lengyelország a konkurencia. De Beloruszt is sokan kipróbálják. Idén a sertéspestis miatt csökken az ottani vadászatok száma. Ez élénkíteni fogja a hazai keresletet. Románia unikum, mi nem tudunk medvére vadásztatni, ám alacsonyabb a vadsűrűség, úgy hogy nem jelent igazi konkurenciát.

ErFa H. – Elcsúsztak a KEHI-vizsgálat és az ÁSZ jelentések hullámai?

B. I. – Az ÁSZ által megfogalmazott észrevételek alapján cégünk megtette azokat az intézkedéseket, melyeket elvártak. A jelentésben megfogalmazottak nagy részét azonban magasabb szinten kellett orvosolni. Megkötésre kerültek a végleges vagyonkezelési szerződések, de válasz még nincs az erdőérték alapú mérleg szerinti vagyon-nyilvántartásra. Ezt egyéb-

Desedai avatáson

ként eddig Európában sehol nem sikerült megoldani. A KEHI vizsgálata még zajlik.

ErFa H. – Tekintsük át a nagyobb gazdálkodási területeket! Az erdőgazdálkodásban a károk felől közelítsünk: illegális fakitermelés, falopás okoz-e gondot errefelé?

B. I. – Hála Istennek nálunk nem jelentős az ilyen jellegű vagyoni kár. Összértékben – az orvvadászattal együtt – évente 10–15 milliót tesz ki. Jól szervezett a figyelőszolgálatunk, a kerületvezető erdészek jó gazdái a területeiknek. Ahol sok a gond, ott a cég megadja a rendőri vagy más segítséget.

ErFa H. – Más károk is érték a céget.

B. I. – Az év rosszul kezdődött. Január 4-ikén ónos eső sújtotta Dél-Somogy térségét, ami a havat ráfagyasztotta az ágakra. Emiatt 170 hektáron hótörés káruk keletkezett, erdőfelújítási kötelezettséggel. Fiatal és középkorú állományok törtek össze. Természetesen ezeket az állományokat is feldolgozzuk, de az értékhihozatal nagyon alacsony, nem fedezi a felújítási költségeket. Két év alatt fogjuk ezeket a károkat felszámolni, elég jól állunk a munkálatokkal.

ErFa H. – A kárfelszámolásra kaptak támogatást?

B. I. – 60 millió forintot kaptunk, a káruk felszámolási költségei mintegy 140 milliót tesznek ki. A közelmúltban jelentős fagykáraink is voltak a folyamatban lévő erdősítéseknel illetve az első kivitelnél.

ErFa H. – Tölgy?

B. I. – Igen. A tölgnél lesz magasabb pótlási igény, jelentős a kár. A Dráva-síkon mínusz nyolc fok volt.

ErFa H. – A rovarkár...

B. I. – Jelentős és folyamatos a pajor által okozott kár. Kevesen tudják, hogy Somogy 33 százaléka homokvidék.

ErFa H. – Ezt a meleg talajt kimondottan szereti a cserebogár pajor.

B. I. – Igen, és ez évente mintegy 150–200 millió forint többletköltséget jelent.

ErFa H. – A kémiai védekezés pedig nincs megoldva...

B. I. – Egyáltalán nincs, mert a hatékony vegyszereket betiltották. Egyébként pedig természetvédelmi szempontból érzékeny területen dolgozunk.

ErFa H. – A SEFAG tölgy nagyhatalomnak számít. Hogy egyeztethető össze a tulajdonos elvárása, hogy első helyen a hazai felhasználókat, társcegeket kell ellátni alapanyaggal, illetve a piaci keresletből adódó árajánlatok?

B. I. – A rönk választékban van értékesítési sorrend. Ennek lényege, hogy először a saját faiparunkat kell alapanyaggal ellátni. Ami ezen felül rendelkezésre áll, annál minden hazai vevőnek esélyt adunk: liciten értékesítjük a rönköket.

ErFa H. – Hol és hogy zajlik egy ilyen licit?

B. I. – Időjárás biztos út mellett szoktuk kiteríteni azt a partit, amit a licitre kínálunk. Ez lehet 50–150 m³-nyi mennyiségű rönk is. Az anyag úgy van kiterítve, hogy minden egyes törzset külön-külön megvizsgálhat a vevő. Ennek alapján kalkulálja az árat, amennyit megér neki az a kérdéses rönk. Ezeket a liciteket nyíltan hirdetjük meg, amelyeken részt vehetnek a társz gazdaságok és magáncégek is. A határidőig leadott ajánlatokat zárt borítékban nyújtják be, majd ezeket később egy

bizottság nyit föl, s ezután hivatalosan értesítik a vevőket az eredményről.

ErFa H. – Ez a kultúra a hagyományokra támaszkodott, hisz’ régen így zajlott a fakeskedelem...

B. I. – Ezt újra ki kellett találnunk. Jogilag, erkölcsileg egy új, zárt rendszert hoztunk létre.

ErFa H. – Visszatérve a PR-ra, ez az aktus olyan része a fakitermelési-értékesítési folyamatnak, ami nem kelt visszatetszést, nem riasztó, sőt az eredményességet mutatja be.

B. I. – Nekem meggyőződésem, a sajtotban „helyre kell tenni” azt, hogy a védett természeti területeken betartunk minden előírást, és azokat a természeti értékeket azért lehetett levédeni, mert mi, erdészek jól végeztük a munkánkat. Erdeink 55 százaléka – a Natura területekkel együtt – védelem alatt áll. Nem szabad megfedkezni arról, hogy az erdészeti társaságok – szemben a költségvetésből gazdálkodó természetvédelemmel – maguk teremtik elő azokat a javakat, amivel a hosszú távú működésüket biztosítják, finanszírozzák a közjóléti kiadásokat, társadalmi rendezvényeket, és nem utolsósorban, eltartják az erdőben dolgozó munkaerőt. Nem jó, hogy mi mindig az alkalmazotti létszámról beszélünk, holott a foglalkoztatottakhoz tartozik a vállalkozóknak a köre is, akik a SEFAG-tól jutnak munkajövedelemhez. A megyében a SEFAG szezontól függően 2000–2200 embernek biztosít megélhetést. A PR-unksba be kellene építeni azt, hogy ma a magyar vidéken nincs az agrárágazatban az erdészeti társaságoknál szervezettebb nagyfoglalkoztató. A gazdasági célú erdő ugyan olyan, mint a kukorica- vagy búzatermesztés, csak sokkal hosszabb tenyészidejű. A társadalomnak fel kell ismernie végre, hogy ezek az erdők teremtik meg a gazdasági alapját mindannak a foglalkoztatási lehetőségnek, amiről szó volt. Arról nem is beszélve, hogy mi nem csak erdőgazdálkodást folytatunk, hanem az elsődleges és a másodlagos faipar, sőt az építőipar egy része is hozzánk kapcsolódik – többek között a lakások parkettája, fal- és padlóburkolata, a nyílászárók. A társadalom nem várhatja el, hogy minden szál rönköt külföldről hozzunk be. Ma ezt a sajtó nem veszi tudomásul, a mi PR-unks pedig rossz irányú, mert ezt nem hangsúlyozza. Ez a szemlélet visszavezethető a korábbi liberális szemléletre, amikor a természetvédők villoghattak az elektronikus és a nyomtatott sajtóban, mi pedig azon gonoszoknak

voltunk beállítva, akik kivágják a fákat, és tönkretesszük a nünúke életterét. Sajnos ez 2010 után sem változott. Még mindig védekező pozícióba kényszerülünk, ahelyett, hogy offenzívák lennénk.

Nekem az a bajom a sajtóval, hogy csak a látványos rendezvények, avatások, közjóléti átadások vonzóak számukra. Mindennek a gazdasági alapját megteremtő folyamatot nem mutatja be, nem segíti a nyilvánosság tájékoztatását, hogy végső soron megértsék a gazdálkodásunk jelentőségét.

Igyekszünk konszenzusra törekedni

Arról sem beszél senki, hogy Európa legszigorúbb erdőtörvénye alapján végezzük a munkánkat, számos fölösleges költöttséggel. Ennek ellenére egy olyan bővített újratermelést hajtunk végre, ami a világon is egyedülálló. Nő az őshonos és értékes állományok – a tölgyesek – aránya, és erről senki sem beszél. Ahogy arról sem, hogy rendkívüli egészségügyi gondok vannak az állományainkkal. A WWF a közelmúltban telekürtölte a világot azzal, hogy nincsenek 120 éves állományaink. Hát azért, mert kidőlnek. El kell jönni Nagybajomba, ahol van 140 hektár összefüggő 120–140 éves kocsányos tölgyesünk, és egytől egyik csúcsháradtak.

ErFa H. – A cég eredményességében a faipari üzem mekkora súlyt képvisel?

B. I. – A rendszerváltozás idején az erdőgazdaságok eltérő stratégiákat választottak a faiparral kapcsolatban. Mi célként azt fogalmaztuk meg, hogy a megmaradt faiparunkat megpróbáljuk életben tartani. Ez nagyon komoly erőforrásokat igényelt az elmúlt időszakban. Át kellett alakítani a termékszerkezetet. Hála Istennek ez si-

keresen végbement, így tavaly meg idén is nyereséges Csurgó. Ez egyrészt a gazdasági válság végét jelzi, másrészt a cég stratégiájának helyességét. Az sem mellékes, hogy mintegy 140 embernek biztosít munkát ott, ahol az önkormányzaton kívül nincs más munkaadó.

ErFa H. – Milyen várakozások vannak az erdőtörvény-módosítással kapcsolatban?

B. I. – A jelenlegi erdőtörvény olyan bürokratikusra sikeredett, amellyel az erdészeti szolgálat sem tud megbirkózni, és a gazdálkodókra is rendkívüli felesleges terheket ró.

ErFa H. – Mire gondol?

B. I. – Számos olyan korlátot állított fel a termelésben, amely felborította azt a munkarendet, aminek mentén a stratégiánkat kialakítottuk. Ezzel a cégeknek a faanyaghoz való hozzáférési lehetőségeit akadályozták. Nem beszélve arról, hogy a természetességi kategóriák teljesen meszterkéltek. Úgy gondolom, hogy eddig is természetvédelmi szemlélet mentén folytattuk a bővített újratermelést az erdőfelújítások során. Azt várom, hogy ezek a bürokratikus terhek csökkenjenek, és gazdálkodóbaráttá váljon az erdőtörvény. Továbbá a vidéki megélhetést segítse.

ErFa H. – Részt vettek az erdőtörvény koncepciójának kidolgozásában?

B. I. – Igen. A kormány részéről annak is jelentősége van, hogy elsősorban a gazdálkodókat vonták be ebbe a munkába, majd a hatósággal véleményeztették. Nem pedig fordítva. Úgy gondolom, hogy csak kedvező előrelépés következhet e téren.

ErFa H. – Sokan azt az álláspontot képviselik, hogy a cégek a szakszervezet nélkül is nagyon jól megvannak. Milyen az együttélés a szakszervezettel a SEFAG-nál?

B. I. – Úgy ítélem meg, hogy interaktív és normális. Az én vezetői érdekeim nem ellentétesek a dolgozóim érdekeivel. Elég jól tudunk kommunikálni, és nincsenek olyan feszültségpontok, amelyekről ne tudnánk beszélni. Igyekszem részt venni a szakszervezeti küldöttgyűléseken, és szeretem első kézből tájékoztatni a küldötteket a cég történéseiről. Ez nagyon fontos alkalom arra, hogy megértessem azt, mi, miért történik a társaságnál. Ugyanakkor lehetőséget biztosít arra, hogy elfogadtassam azokkal, akik a vezetői döntések végrehajtásában részt vesznek. Ezekon a fórumokon a kérdésekből is fontos visszajelzéseket is kapok. Tehát számomra fontos a szakszervezet működése, mert

olyan emberek vesznek részt benne, akiknek van véleményük.

ErFa H. – Kétféle visszajelzés lehetséges, vagy kritizálnak és ellentmondanak, vagy javaslatot tesznek és támogatnak. Milyen példa volt olyan esetre, amikor ellentmondott a szakszervezet?

B. I. – Igyekszünk konszenzusra törekedni, és nincs olyan dolog, amit ne tudnánk megbeszélni, és kölcsönösen igyekszünk elfogadni egymás véleményét. Tehát nincsenek „háborúk”, amik fölborítanák a munkabékét.

ErFa H. – Az esetleges viták a bérezési és szociális kérdésekre szorítkoznak vagy más – mondjuk – szakmai, fejlesztési, műszaki, szervezési területet is érintenek?

B. I. – Nem jellemző. Nyitott a vállalatirányítás, a döntéseink is eléggé átláthatóak, ismert, hogy „merre megyünk”. A döntések előtt mindig meghallgatom az illetékes kollégák véleményét, és talán ezért is keletkezik kevesebb feszültség e téren. Korábban Csurgón voltak feszültségek a bérhelyzet miatt, de igyekszünk a korrekció során ezeket a problémákat is orvosolni. Azért is veszek részt ezeken a szakszervezeti gyűléseken, hogy halljam hol és milyen természetű feszültségek vannak.

ErFa H. – Milyen visszajelzéseket kaptott a bérfelzárkózás után?

B. I. – Kedvezőeket.

ErFa H. – A bérkérdés mindig okoz konfliktust, nehéz igazságot tenni. Volt-e vagy várható ilyen jellegű vita?

B. I. – Egy területen minden bizonnyal várható. Csurgón szeretném elérni, hogy az időbéres munkák aránya csökkenjen, és akik többet teljesítenek, azok jelentő-

sen többet keressenek. Az első lépések már megtörténtek, de ezzel még nem vagyok elégedett, szeretném következetesen tovább folytatni ezt. Ennek az is a jelentősége, hogy nagy a munkaerő elvándorlás a megyéből. Szeretném, ha Csurgón a kulcsembereket meg tudnánk tartani.

ErFa H. – Az alapbéren kívüli juttatások rendszere miként alakul a cégnél?

B. I. – Például a kafetéria.

ErFa H. – E téren a szakszervezetnek milyen jogosítványai vannak?

B. I. – Mi azt a rendszert vezettük be, hogy nem a szakszervezetnek, hanem az egyéneknek van lehetőségük eldönteni, hogy miből mennyit kérnek. A rendelkezésre álló 12–18 ezer forintos kerettel mindenki úgy gazdálkodik, ahogy neki kedvező. Ezen felül van még az iskolakezdési támogatás, bérlet, jogsegélyszolgálat, továbbképzési támogatás, munkaruha, illetményfa, hűségjutalom, segélyezési rendszer. Kamatmentes hitelt is nyújtunk azoknak, akik építkeznek vagy lakást újítanak föl. Segítettünk azoknak is, akik devizahitel-károsultak.

A cég működése szempontjából a dolgozói közérzet nagyon fontos. Akkor lehet fegyelmet és elkötelezettséget elvárni a dolgozótól, ha megadjuk azt a gondoskodást, amiből érzi, hogy fontos a vállalat számára. Ezt én nagyon komolyan gondolom, mert csak így működőképes igazán egy vállalat. Állami vállalatként nekünk nem csak a profit fontos, hanem a foglalkoztatottak megelégedettsége is. Ebben a körben lényeges a szociális gondoskodás is.

ErFa H. – A kollektív szerződés hogy áll össze?

B. I. – Konszenzus alapján. A váza már elég régen összeállt, és folyamatosan aktualizáljuk a jogszabály módosítások szerint.

ErFa H. – Mit jelent a „Segítség a bajban Alapítvány”?

B. I. – A cégvezetés még a '90-es évek elején hozta létre, azok számára, akik valamilyen „katasztrófa” helyzetbe (baleset, hirtelen halál) kerülnek, és céges keretek között nem lehet segíteni. Ezt az 1 százalékok és a bálunk bevétele finanszírozza.

ErFa H. – Az „Eszélyegyenlőség biztosítása” miként valósul meg a társaságnál?

B. I. – Ezek rehabilitációs státusokat jelentenek a cégnél. Éltünk a kormányzat nyújtotta lehetőséggel.

ErFa H. – A munkakörnyezet fejlesztése hogy valósul meg a SEFAG-nál?

B. I. – A központi székházon kívül az erdészeteink is elfogadható esztétikai és kommunális színvonalon működnek. Van lehetőség a cégnél rekreációs szolgáltatás igénybevételeire is. A kedélyjavító rendezvények közé tartozik többek között a bálunk és a főzőfeszítvál, valamint a tanulmányút. A társaság a vezetők számára több napos vezetői tréninget is szervez, amelyet pszichológus vezet.

ErFa H. – A legközelebbi avatás pedig itt lesz a „szomszédban”...

B. I. – Igen, megtörtént a boríték bontás – azaz a kivitelezésre indított beszerzési eljárás lezárult, és szeretnénk az átalakításokat december végére befejezni, és fölavatni az Erdők Házát.

(zétényi)

Babakocsi, koporsó és parketta

Keszericz Jenő, a SEFAG ZRT Csurgói Faipari Gyárának igazgatója

ErFa Híradó – Mikor indult a fafeldolgozás Csurgón?

Keszericz Jenő – A fafeldolgozás csírái már a múlt század tízes éveiben megjelentek. A textiliparhoz kapcsolódott az orsók, a vetélőtömbök iránti igény. Már a 30-as években exportáltak Németországba és Svájcba parkettfrizt. A II. Világháborúban hadiüzem volt, a bunkerek és más építmények faanyagát, valamint koporsót gyártottak.

1950-ben alakult meg a Csurgói Faipari Vállalat 150 fővel. Azóta már a „bölcsőtől a koporsóig” szinte mindent

gyártott az üzem. A „bölcsőn” jelen esetben babakocsi értendő. A gyár fő jellemzője a fűrészparka és a parkettagyártás volt, ami napjainkig megmaradt. Közben nyílászárókat, rétegelt-ragasztott tartókat is gyártottunk, többek között számos Makovecz tervezte épülethez. Készültek itt ragasztott szegezett akác-tartók és rétegelt ragasztott cser-akác váltótálpfák is.

ErFa Híradó – Miért a múlt idő?

K.J. – Változtak az idők, a rendszerváltás után az építőiparban (is) volt egy jelentős visszaesés.

ErFa Híradó – Az üzem az egyik legnagyobb foglalkoztató Csurgón?

K.J. – Tulajdonképpen mi vagyunk, de az önkormányzat a közfoglalkoztatottakkal együtt több „munkavállalót” foglalkoztat a hivatalban, az intézményeiben, az óvodában.

ErFa Híradó – Hogy jutottak el napjainkig?

K. J. – Volt egy részprivatizáció a rendszerváltást követően, el kellett adnunk egy hektárt a 18-ból. Akkoriban gyáregységként működtünk. 1994-ben önállósultunk, megalakult a Csurgói Fa-

ipari Kft., majd 2012-ben ismét beolvadtunk a SEFAG-ba.

ErFa Híradó – Merre látszik a kitörés iránya, van-e lehetőség innovációra?

K. J. – Volt egy időszak, amikor úgy gondoltuk, hogy a késztermék-gyártásé, a parkettagyártásé a jövő. Voltak sikermékeink, például a csaphornyos parketta, a lamella parketta. Ez utóbbi Spanyolországban vált fogalommal. De beütött a válság itthon és külföldön is, majd új termékek jelentek meg, aminek a gyártásához új technológia kellett volna. A cégvezetés úgy döntött, nekünk az a feladatunk, hogy az erdeinkből kikerülő faanyag egy jelentős hányadát feldolgozzuk. Csak a magas minőségű – és árfekvésű – alapanyagok kerülnek értékesítésre. Tehát megmaradt a hagyományos fűrészüzem és mellette parketta- és egyéb alkatrészeket gyártunk. Például a többretegű parkettát előállítóknak fedőréteg lamellát, ill. egy nagynevű cég részére ceruzalapok. Késztermékként csaphornyos és lamella parkettát továbbra is készítünk.

ErFa Híradó – Évente mekkora mennyiségű fát dolgoznak föl?

K. J. – 28–30 ezer köbméter. A döntő része tölgy illetve hárs. Ez utóbbi a ceruzalapka alapanyaga.

ErFa Híradó – Mennyit jelent ez árbevételben?

K. J. – Mintegy 1,6 milliárd forintot.

ErFa Híradó – Eredmény szempontjából?

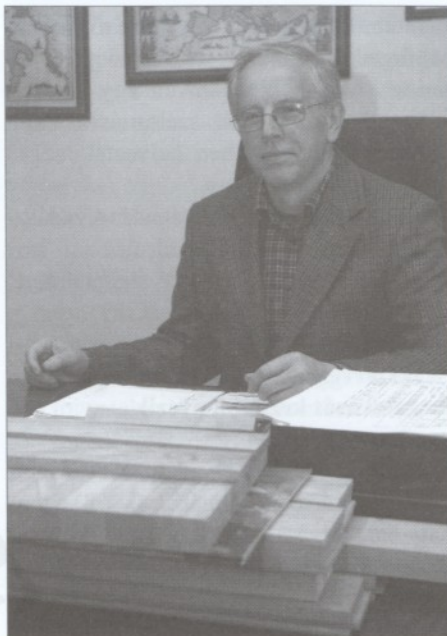
K. J. – Az utóbbi két évben már eredményes a gyár.

ErFa Híradó – A jövőben is marad ez a termékstruktúra?

K. J. – A közeljövőben igen. Az utóbbi időben megvalósult beruházásaink a fűrészipart erősítették. 2012-ben egy szélesség- és hosszoptimalizáló sort, 2013-ban egy kérgező berendezést építettünk be. Idén átépítünk egy fűrészcsarnokot és az egyik alapgépinket lecseréljük.

ErFa Híradó – A cégen belül szeretik a csurgói gyárat?

K. J. – (Nagy sóhajtas.) Szerintem ma már egyre inkább elfogadnak bennünket. Bár jól ismerjük egymást Sopronból, mindig akad kolléga, aki sérelmezi, hogy az erdei utak építése, felújítása vagy egyéb fejlesztés rovására megint a gyárban történik valamilyen beruházás. Az erdészetek eredményessége szemszögből ma már szinte mindegy – a piaci árakhoz egyre inkább kötődő elszámolás technikának köszönhetően – hogy a gyárba szállítják be, vagy valaki más veszi meg a fájukat.

Keszler Jenő faipari mérnök, gyárigazgató

ErFa Híradó – Ha a gyár nem lenne, 147 munkanélkülivel többet számlálnának Csurgón. Ez szempont?

K. J. – Pontosan. De azért ma már egyre inkább az eredményesség az elsődleges szempont.

ErFa Híradó – Mi hozza ide és mi tartja itt a dolgozókat?

K. J. – Elsősorban a biztonság. Ez főként a 40–60 év közöttiekre igaz. Bennük alacsonyabb a késztetés, hogy elmenjenek. A fiatalabbak könnyebben mozdulnak. Tehát nem kizárólag a pénz. Bár a SEFAG indított egy bérfelzárkóztatási programot, amelynek a második lépcsőjénél vagyunk. Ezek egyenként 10 százalék körüli béremelést jelentettek. Most térünk át egy teljesítményorientált bérezési rendszerre.

ErFa Híradó – Amikor ide került, annak idején milyen volt, miből állt a szakszervezeti mozgalom?

K. J. – 1985-ben volt egy gyáregységi szakszervezet, független titkárral, – pontosabban „munkamódszer átadó” státuszban állt – „bizalmiakkal”.

ErFa Híradó – Akkor még működött az üzemi négyyszög, ami a rendszerváltáskor a szakszervezetre szűkölt. Akkor a szakszervezetet is újjá kellett építeni?

K. J. – Igen. Itt is két szakszervezet alakult, a régi MEDOSZ és a Munkástanácsok. Jelenleg pedig az EFDSZ és az utóbbi. Csökkent a munkavállalói és a taglétszám is. Megpróbálkoztak az egyesítéssel, de nem sikerült. Akkoriban sokan kiléptek, mert a szakszervezet nem tudta kiharcolni az erdőkből a 20 arany korona

részesedést, mint ahogy a mezőgazdaságban dolgozók esetében annak idején ez megtörtént.

ErFa Híradó – Most milyen helyzetben van(nak) a szakszervezet(ek)?

K. J. – A magánvéleményemet mondom: nehéz helyzetben vannak, mert ez nem egy stratégiai iparág, ahol meg lennének a nyomásgyakorlás feltételei. Semmi nem történik, ha mondjuk sztrájkot hirdetnek.

ErFa Híradó – A szociológia erre mondja azt, hogy konfliktusképtelenek. Akárcsak az állami alkalmazásban dolgozó erdészek. Milyen formában zajlik a szakszervezet és a gazdasági vezetés közötti egyeztetés?

K. J. – Amire összpontosul a szakszervezet lehetősége, az a szociális kérdéskör, az éves béremelés, a kafetéria. A gond az, hogy a szakszervezetnek nem is a cégvezetéssel, hanem a tulajdonosi jogokat gyakorlóval kellene konfrontálódnia.

ErFa Híradó – A gyár eredményességének van összefüggése a bérekkel?

K. J. – Eddig nem volt. Azt vallo, hogy aki ide jön dolgozni, az a munkája után járó tisztességes bért keressen. Ezt akkor lehet megvalósítani, ha a folyamat minden egyes eleme a helyén van. Tehát a munkahelyen dolgozom, és nem csevegek, cigizek, nem úgy mozgok, mint a lassított felvétel. Ehhez a legösztönzőbb mód a teljesítménybér. Sajnos a mi iparágunkban csak korlátozottan tudunk tisztán teljesítménybért alkalmazni. Nem csupán a dolgozó hozzáállásán múlik a teljesítménye. Nagyon heterogének a feltételek, a fa minősége, a termékszerkezet. Mindez nagyon torzíja a műszakok teljesítményét. A munkakörök egy részében ezért az adott hónapban elért árbevételhez és a termelt össz volumenhez kapcsolt mozgóbért vezettünk be. Vannak olyan területek is (karbantartó, portás), amelyeknél még nehezebb objektív, mérhető elvárásokat megfogalmazni. Májusban vezettük be ezt a rendszert, attól kezdve van bizonyos lehetőségem a differenciálásra, ösztönzésre.

ErFa Híradó – E téren a szakszervezetnek van beleszólási lehetősége?

K. J. – Meghallgatom a véleményeket. Nem egyszerű megtalálni az állami struktúrában a szakszervezet szerepét. Szerintem nem a közösségi tulajdonú munkahelyeken, hanem ott vannak gondok, ahol szabad versenyes „vad” kapitalizmus működik.

(N.L.–Z.Z.)

Elhunyt dr. Rácz Antal (1928–2016)

*„Ha ember távozik a földről, Helyébe
nyomban más hatol, S az esti nap mikor
lenyugszik, Együttal fölkel valahol”*

Budapesten rövidebb betegeskedés után életének 89. évében elhunyt dr. Rácz Antal okl. erdőmérnök, a mezőgazdasági (erdészeti) tudományok kandidátusa, c. egyetemi tanár, ny. min. főosztályvezető, nemzetközi hírnévnek örvendő vadászati szakember, Afrika-vadász és szakíró.

Szakmai-társadalmi búcsúztatására a Pilisi Parkerdő Zrt. Budakeszi Erdészeténél, a Magyar Vadászok Szoborparkjában portréfotójával együtt kihelyezett hamvdrénél került sor.

Az ünnepélyes, ugyanakkor bensőséges, kollegiális hangulatú végtisztességadás szakmai közéleti eseménnyé emelkedett, oly sok régebbi és fiatalabb szakmabeli vett részt rajta. Sőt szakmán kívülről is személyiségek is, akiket még közvetlen kapcsolat fűzött az elhunythoz a vadászat révén. A rendezvény levezetője Marok Tamás televíziós munkatárs volt.

Az ünnepség kezdetét az Országos Magyar Vadászkamara Vadászokért Együttműködésének szignálja jelezte.

Elsőként Pintér István erdőmérnök, az elhunyt egykori minisztériumi munkatársa részletesen ismertette dr. Rácz Antal életútját és méltatta munkásságát. Őt követően szintén egy másik régi munkatárs, Palkovics György „Utazunk” című saját versével búcsúzott egykori főnökétől. A Donát Völgye Vadásztársaság (Tolna megye) tagjainak végső üdvözlését pedig Ménesi János tolmácsolta.

Végül Filyó Kristóf atya, Budakeszi város római katolikus esperes-plébánosa mondott beszédet, felidézve az Újtesta-

mentumból az atyjához visszatérő és viszszafozdásra találó fiúról szóló példabeszédet. Az elhunyt hamvait egy későbbi időpontban az egyház szertartása szerint a budakeszi temetőben helyezték végső nyugalomra urnasírban.

A szakmai végtisztességadás a vadászok búcsúszignáljával zárult.

K. P.

Vasárnapi pihenőnap – Szakszervezetek a konzultációs fórum összehívását kezdeményezik

A Versenyszféra és a Kormány Állandó Konzultációs Fórumának (VKF) azonnali összehívását kezdeményezi Magyar Szakszervezeti Szövetség (MASZSZ) a vasárnapi boltzár feloldása után kialakult helyzet rendezése érdekében – közölte a szövetség április 12-én az MTI-vel.

A MASZSZ a VKF összehívását a Kereskedelmi Alkalmazottak Szakszervezetével (KASZ) egyetértésben kezdeményezi – tették hozzá.

A biztonságos, a színvonalas lakossági ellátás és a munkavállalók érdekében a MASZSZ szerint elengedhetetlen a vasárnapi munkavégzéssel kapcsolatos pótlékok rendezése, a munkaerő beosztásra vonatkozó szabályok egyeztetése.

A KASZ kezdeményezi, hogy a kormány haladéktalanul hívja össze a szakma képviselőit, mert a jelenlegi dolgozói létszámmal, pótlékokkal, illetve munkaidő beosztási szabályokkal nem megvalósítható a vasárnapi nyitva tartás.

A KASZ követeli, hogy a jelenlegi 50 százalékos helyett 100 százalékos legyen a vasárnapi bérpótlék, és a munkáltatóknál ellenőrizték ennek kifizetését, a munkáltatók adják meg a választási lehetőséget a munkavállalóknak, hogy akarnak-e vasárnap dolgozni. A kitűzött célok megvalósítása érdekében demonstrációt is szerveznek.

Az Országgyűlés kedden vonta vissza a boltok vasárnapi zárva tartását előíró szabályozást és módosította a jelenleg hatályos munka törvénykönyvét, mindenféle egyeztetés nélkül – írta közleményében a MASZSZ.

Ennek kapcsán arra is felhívták a figyelmet, hogy a kereskedelemben dolgozók jelenlegi létszámával, a vasárnapokra érvényes 50 százalékos pótlékok, illetve a munkaidő beosztási szabályokkal csak a dolgozók jelentős hátrányára valósítható meg a vasárnapi nyitva tartás – tették hozzá.

Liga: a NAV ellenőrzése vélhetően egy folyamatban lévő nyomozással kapcsolatos

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal (NAV) ellenőrzése vélhetően egy korábban ismeretlen tettes ellen kezdeményezett és folyamatban lévő nyomozással kapcsolatos – közölte a Liga Szakszervezetek (Liga) május 18-án az MTI-vel.

A Blikk.hu honlap írta meg, hogy az adóhatóság munkatársai megjelentek szerdán a Liga székházánál és iratokat foglaltak le. A Liga szakszervezetek 1,5 milliárd forint értékű európai uniós támogatást kaptak, a lap úgy tudja, ennek kapcsán tett valaki feljelentést gyanús pénzmozgások miatt. Információik szerint költségvetési csalás miatt indult eljárás az ügyben – olvasható a honlapon.

A Liga közleményében kiemelte: a szakszervezet segítette az adóhatóság munkáját és a jövőben is a hatóság rendelkezésére áll.

A szakszervezet hangsúlyozta: az általa, mint kedvezményezett által végrehajtott TÁMOP 2.5.3. A és TÁMOP 2.5.3. C projekteket az elmúlt időszakban folyamatosan ellenőrizték.

A projekteket tavaly ősszel a Miniszterelnökség, valamint az Emberi Erőforrások Minisztériuma (Emmi) ellenőrizte. Az idén záró helyszíni ellenőrzést tartott az Emmi, ez utóbbi vizsgálat a „C” projektnél mindent rendben talált. Az „A” projektek többségének záró helyszíni ellenőrzése is megtörtént – olvasható a Liga közleményében.

Kartellgyanú az alacsony háromszéki bérek miatt

„Nem kizárt, hogy hallgatólágos meg egyezés van a háromszéki munkáltatók között, akik a munkaerőhiány ellenére mégsem emelik a béreket” – írta a május 17-ei sepsiszentgyörgyi sajtótájékoztató után a Krónika.

A Kovászna Megyei Munkaerő-elhelyező Ügynökség igazgatója kérdésünkre

kifejtette, az alkalmazók többsége minimálbért fizet, s bár azt mondják, nem tudnak nagyobb fizetést adni, „valószínűleg nem is akarnak”.

A munkaügyi szakértő szerint a szomszédos megyékben is alacsonyok a fizetések, így nincs verseny, és ezért nem érdekük a vállalkozóknak, hogy emeljék a béreket. „Sokan ingáznak Brassó megyébe, de ők is panaszkodnak, hogy kevés pénzt kapnak, sőt még az utazás költségeit is zsebből fizetik. Ez egy gazdasági játszma: a munkaadók figyelik egymást, a szomszédos megyéket, és senki nem akar úttörő lenni a fizetésemelésben” – fogalmazta meg az igazgató.

Kelemen Tibor egyúttal hangsúlyozta, hogy már nincsenek pontos adataik a megyei átlagberről, mert egy ideje azt nem jelentik az ügynökségnek a cégek, de meglátása szerint annak összege nem növekedett jelentősen. Másrészt egyre több esetben csak meghatározott időre alkalmaznak, nagy a fluktuáció, az újonnan alkalmazottak pedig beérik az alacsonyabb fizetéssel, ám egy idő után, ha nem kapnak több pénzt, felmondanak.

Az igazgató ugyanakkor elmondta, tudomására jutott, hogy a Holzindustrie Schweighofer rétyi gyárában is nagy a fluktuáció, a jelenleg mintegy 400 alkalmazottat foglalkoztató fűrészüzemnél gyakran mondanak fel az alkalmazottak, és keresnek helyükre újakat. Általában a sok kifizetetlen túlórára panaszkodnak, valamint arra, hogy a bérezés nincs arányban az elvárt munkamennyiséggel, de kollektív munkaszerződés és szakszervezet hiányában nem tudják képviselni az alkalmazottak érdekeit.

Kelemen Tibor kedden arról is beszámolt, hogy Kovászna megyében egyébként történelmi mélypontot ért el a munkanélküliségi mutató, 1992 óta még soha nem volt ennyire alacsony a munkanélküliség, elérte a 4,81 százalékot. Az igazgató szerint ez két szempontból is gondot jelent: „egyrészt a potenciális befektetők nem találnak már alkalmazható munkanélküliségi adatokat, másrészt ilyen adatok mellett nem lehet lehívni a foglalkoztatás növelésére előirányzott európai uniós pénzeket”.

A nyilvántartásban szereplő munkanélküliek közül különben csak 568-an kapnak munkanélküli támogatást, a többi 3920 személy tartósan munkanélküli, szociális segélyből él. Az utóbbiak a szakember tapasztalatai szerint általában nem is akarnak munkát vállalni, mert ha a családból már egy fő dolgozik, akkor el-

vesztik a szociális támogatást. Kelemen Tibor éppen ezért úgy véli, törvénymódosításra lenne szükség, szigorítani kellene a szociális segély odaítélésének feltételeit, különben semmi nem ösztönzi ezeket az embereket a munkavállalásra.

A keddi sajtótájékoztatón elhangzott továbbá, hogy jövő hónapban újabb „minibörzét” szerveznek, a sepsiszentgyörgyi Olt textilgyár és a kökösi kisállat-koporsókat gyártó cég keres húsz-húsz munkást. A kökösi cég az átlaggal ellentétben fogyatékkal élőket és romákat is szívesen foglalkoztat, ezért bíznak benne, hogy sikerrel közvetítenek munkanélkülieket – emelte ki Kelemen Tibor. **Bíró Blanka**

Feléledt a magyar munkavállalói rész tulajdonosi program

A Deloitte felmérése szerint részvényalapú juttatásokkal növelhető a munkavállalók motiváltsága és a vállalat iránti elkötelezettsége, valamint csökkenthető a munkaerő elvándorlásának mértéke – hívta fel a figyelmet a Deloitte Zrt. tanácsadó cég május 18-ai közleményében.

Ebben kiemelik, hogy a nemzetközi és a magyar trendek megegyeznek: a vállalatok vagy a felsővezetőknek, vagy pedig a cég összes dolgozójának, illetve a munkatársak jelentős részének kínálnak fel részvényeket, vagy részvényvásárlási opciós lehetőséget. A programban résztvevők jellemzően ingyen, de legalábbis jelentős kedvezményekkel juthatnak hozzá részvények vételi jogához, melynek eredményeként tulajdonosok lehetnek a magyar társaságban, vagy a nemzetközi anyavállalatban.

„Az is vonzóvá teszi a programot, hogy kedvező adókövetkezmények mellett nyújtható a juttatás. Nettó vagyoni érték-re vetítve az adóteher drasztikusan, akár 93,23 százalékról 17,65 százalékra csökkenhet – közölték.

A magyar jogszabályi környezet is egyre vonzóbbá teszi az ilyen juttatási programokat. Lehetőség van arra, hogy adót ne a részvény megszerzésekor, hanem bizonyos feltételek esetén csak az értékesítéskor kelljen megfizetni.

A Deloitte felmérésében résztvevő 177 nagyvállalat csaknem 90 százaléka továbbra is úgy gondolja, hogy jól döntött a program bevezetésével. A részvények tartási időszaka, amelynek lejártá után a munkavállalók szabadon rendelkezhetnek a részvényekkel, külföldön és Magyarországon is egyaránt átlagosan 3 év.

A SZEZ a kormány által benyújtott cafeteria-javaslat visszavonását követeli

A Szakszervezetek Együttműködési Fóruma (SZEZ) a kormány által benyújtott cafeteria-javaslat visszavonását követeli, mert álláspontja szerint a kormány ezzel ismét háttérbe szorítaná a közszolgálati munkavállalókat – közölték június 6-án az MTI-vel.

A SZEZ a közleményében rámutat: a tervezet a versenyszféra munkavállalóinál 450 ezer, a közszolgálati dolgozóknál viszont csupán 200 ezer forintban állapította meg éves szinten a béren kívüli juttatások felső határát. A kormány múlt héten csütörtökön benyújtott javaslata szerint az alkalmazottak kedvezményes adózás mellett évente 100 ezer forintot kaphatnának készpénzben, ezen felül a közsféra alkalmazottjainak 100 ezer forintot, a magánszféra dolgozóinak 350 ezer forintot utalhatna SZÉP-kártyára a munkáltató – ismertetik.

A szakszervezet követeli a munkavállalók két csoportja közötti megkülönböztetés megszüntetését, valamint, hogy a kormány minden közszolgálati dolgozónak teremtsen meg a 450 ezer forintos béren kívüli juttatás lehetőségét.

A SZEZ emellett kérte az Országos Közfoglalkoztatási Érdekegyeztető Tanács (OKÉT) plenáris ülésének azonnali összehívását, hogy a felek még a parlamenti döntés előtt az OKÉT keretében egyeztessenek a cafeteria kérdéséről. A tárgyaláson számítanak Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter személyes részvételére is – jegyezték meg.

A SZEZ álláspontja szerint a készpénzben kifizetett évi 100 ezer forint nem változtat majd a munkavállalók rendkívül alacsony bérén, csak ürtügyet szolgáltat a valódi béremelés elodázására. Ugyanakkor a SZÉP-kártyára utalandó évi 100 ezer forint sem teszi majd lehetővé az egész évre kiterjedő rekreációt, a családi üdülést vagy az öngondoskodást.

Az öngondoskodás érthetetlen módon teljesen kimaradt a kormány bérén kívüli juttatásokról szóló tervezetéből – hívja fel a figyelmet a SZEZ közleményében.

A szakszervezet jelezte, hogy a közintézmények nagy többsége még az évi 200 ezer forintos juttatást sem tudja folyósítani.

A cafeteria szabályok közszolgálati dolgozókat érintő javaslata tönkreteszi a bérén kívüli juttatások eddig kialakult rendszerét, értékeit, és nem adja meg a szükséges béremelést sem – hangsúlyozza a SZEZ.

Családi nap a Zalaerdőnél

Fotó: Kapin Péter

A Zalaerdő Zrt. szakszervezeti kezdeményezésre hét évvel ezelőtt teremtette meg a családi nap hagyományát. A rendezvényekre ebben a sorrendben került sor: 2010. Bánokszentgyörgyi Erdészet. Helyszín: Szentpéterföldei Vadászház és környéke; 2011. Letenyei Erdészet. Helyszín: Kistolmácsi-tó és környéke; 2012. Nagykanizsai Erdészet. Helyszín: Csónakázó-tó és környéke; 2013. Lenti Erdészet. Helyszín: Csicsergő Szabadidőközpont, Nova; 2014. Zalaegerszegi Erdészet. Helyszín: Sohollári-völgy; 2015. Zalaerdő Zrt. Központ. Helyszín: Csónakázó-tó és környéke; 2016. Bánokszentgyörgyi Erdészet. Helyszín: Szentpéterföldei Vadászház és környéke.

A rendezvény több célt is szolgál: egyrészt lehetőséget biztosít az ismerkedésre, hiszen a megye távoli pontjain dolgozók gyakran csak névről ismerik egymást, másrészt pedig remek alkalom a kikapcsolódásra.

A Zalaerdő Zrt. nagy hangsúlyt fektet a közösségi programok megvalósítására, a közösen átélt élmények és pillanatok szint és derűt visznek cégünk életébe, energiával töltik fel dolgozóinkat, akik egy-egy ilyen összejövetelen közelebb kerülnek egymáshoz. Alkalom nyílik arra is, hogy megismerjék egymást a munkán kívüli életben. A rendezvény a Zalaerdő Zrt. valamennyi dolgozójának és családtagjának szól, kicsiknek és nagyoknak egyaránt.

A programokat minden évben a helyszíni lehetőségek figyelembe vételével alakítjuk ki. Idén egyebek mellett erdei vasutas utazás, horgászverseny, lovaglás, lovas kocsikázás, solymászbemutató, céllövészet, íjászat, sakk, tanösvény több állomással, kézműves foglalkozás, fotókiállítás, gyermekrajzpályázat, erdei gyalogtúra, madárgyűrés, főzőversenyek

szerepeltek a palettán. Érdekes színfoltja volt a programnak a zöld játszótér, ahol természetes alapanyagokat felhasználva készíthettek egyedi ajándéktárgyakat a résztvevők.

A különböző állomásokon a feladatok jó megoldásáért a gyerekek jutalomban részesültek. A tartalmas programkínálat és festői helyszín, valamint a helyben készített finom ételek is szerepet játszhattak abban, hogy a résztvevők száma az idei évben elérte a 450 főt.

A szakszervezet nevében köszönöm a vállalatvezetésnek az anyagi támogatást, valamennyi helyi szervezőnek, szakszervezeti tisztségviselőnek az áldozatos, lelkiismeretes munkát! Külön köszönet és dicséret a Bánokszentgyörgyi Erdészet kollektívájának munkájáért, immár második alkalommal arattak nagy sikert!

Amelyik erdőgazdaságnál még ilyen nincs, javasolom a Szakszervezeti Alapszervezetek számára a nálunk jól bevált hagyomány megteremtését!

Horváth Borbála SZB titkár

**Muzsikál az erdő
Mátrai Művészeti Napok**

**„Muzsikál az erdő” a Felvidéken is
Mátrai Művészeti Napok
– 2016. július 2–10.**

Programterv

2016. július 2. – Fülek –

Nyitónap 10.00–12.00

Szakvezetési erdei séta, Találkozóhely Cseres hegység Tájvédelmi körzet, Somoskő – szlovák oldal, Vár tanösvény. Vezeti: Balázs Csaba ökológus. GPS: 48.178, 19.854

A többi program helyszíne: Fülek, Berchtold-kastély Parkja (a mai Gimnázium épülete mögött). GPS: 48.270, 19.826

Gyerekképzések

10.00–14.00 Motolla kézműves műhely gyerekeknek: csuhézés, fűbabakészítés, rongybabakészítés

10.00–13.00 Az erdő ajándékai címmel Szabó Miklós erdőmérnök interaktív bemutatója

11.00 Madzag Bábszínház

10.00-tól Helyi termékek bemutatója

12.00-tól Helyi ételek kóstolója: tócsni, sztrapkacs (Banyaklub)

11.00 Helytörténeti előadás.

Helyszín a Füleki vár. Előadó Dr. Agócs Attila Phd. Téma: Fülek 770 éves. GPS: 48.271, 19.824

13.00 Ismeretterjesztő előadás: Dr. Borovics Attila, a NAIK Erdészeti Tudományos Intézet főigazgatója: „Termeljünk együtt a természettel” (Helyszín: a Gimnázium előadóterme)

Klasszikus zenei koncertek:

14.00 Melódia Női Kar (Fülek)

14.30 Összetartás emléklakett ünnepélyes felavatása. Alkotó: Józsa Judit kerámia-szobrász, a Magyar Kultúra Lovagja. Köszöntők: Dr. Agócs Attila, Fülek város polgármestere

A Szlovákiai Környezetvédelmi Minisztérium képviselője

A magyar Földművelésügyi Minisztérium képviselője

Fellép: a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Hallgatóiból álló zenekar

Vezényel: Ménesi Gergely, a Zeneakadémia szimfonikus zenekarának karmestere

Virtuózok meglepetés műsora

Konferál: Bősze Ádám.

Kertész József erdész versmondó

17.00 Szakvezetési séta a Kastélyparkban. Vezeti Balázs Csaba és Szabó Lajos.

17.30 Erdei népzenei koncert

Fellép: HELPAN Folklórcsoport, szlovák népi énekegyüttes

Tari Kontyvirág Néptáncgyüttes. Művészeti vezető: Nagy Ádám

Dűvő Zenekar. Művészeti vezető: Hruz Dénes

2016. július 3. – Gyöngyöspata

2016. július 4. – Mátraverebély – Szentkút

2016. július 5. – Gyöngyöstarján (Sósi rét)

2016. július 6. – Szurdokpüspöki

2016. július 7. – Bátorfaterenyke – Szorospatak

2016. július 8. – Kékestető

Július 9. – Galyatető

Július 10. – Zárónap: Gyöngyössolymos – Szalajka rét

A részletes programot lásd a <http://www.muzsikalazerdo.hu/2014/index.php> oldalon!

A **STIHL**® TIMBERSPORTS® IV. Nemzeti Bajnokság Biatorbágyon

1. Martin Komárek
2. Juhász István döntő vágása
3. A Stihl Timbersports utánpótlása
4. Juhász István az ugródeszkán
5. Strubel József, Martin Komárek, Juhász István és Bozsó Zoltán
6. Juhász István magyar bajnok, Martin Komárek abszolút győztes
7. Győztesek és gyermekeik

Fotók: Zétényi Zoltán

Erdészeti és Faipari Híradó

XXVI. évfolyam 3. szám
2016. október

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Lapja

A tartalomból:

A XX. sportnapok Egerben – Fókuszban az Egererdő
Félix-fürdőn Európa erdészei – 150 éves az OEE

Ivádi László szakszervezeti titkár és dr. Jung László vezérigazgató

Fotó: Zétényi Zoltán

Eredményhirdetés

Tarokk:

1. **Gál Sándor**
(Egererdő Zrt.)
2. **Barna Péter**
(KEFAG Zrt.)
3. **Schmotzer András**
(Egererdő Zrt.)

Tradicionális íjászat – nők:

1. **Baranyai Andrea**
(NEFAG Zrt.)
2. **Pócs Éva**
(Egererdő Zrt.)
3. **Makra Zsuzsanna**
(KEFAG Zrt.)

100 m-es síkfutás – férfiak:

1. **Lovrencsics Tamás**
(Zalaerdő Zrt.)
2. **Fehér János**
(Északerdő Zrt.)
3. **Bózsó Gyula**
(Északerdő Zrt.)

800 m-es síkfutás – férfiak:

1. **Simon Péter**
(Egererdő Zrt.)
2. **Lovrencsics Tamás**
(Zalaerdő Zrt.)
3. **Szabó Zsolt**
(Északerdő Zrt.)

Tenisz – nők:

1. **Fazekas Nikolett**
(Mecsekerdő Zrt.)
2. **Muhr Ildikó**
(Zalaerdő Zrt.)
3. **Szabó Melinda**
(Egererdő Zrt.)

Sakk egyéni:

1. **Dariusz Rymaszewski**
(Lengyelország)
2. **Tom Krystofiakiem**
(Lengyelország)
3. **Marta Michalska**
(Lengyelország)

Vadász reflexij – férfiak:

1. **Dobó István**
(Ipoly Erdő Zrt.)
2. **Németh Rudolf**
(Mecsekerdő Zrt.)
3. **Várdi Csaba** –
távollétében
(Ipoly Erdő Zrt.)

100 m-es síkfutás – nők:

1. **Kocsis Júlia**
(NÉBIH)
2. **Hodács Nikolett**
(Szombathelyi E. Zrt.)
3. **Varga Réka**
(SEFAG Zrt.)

Tenisz – férfiak:

1. **Parczen Benedek**
(KEFAG Zrt.)
2. **Marinko Kolak**
(Horvátország)
3. **Josip Durkovic**
(Horvátország)

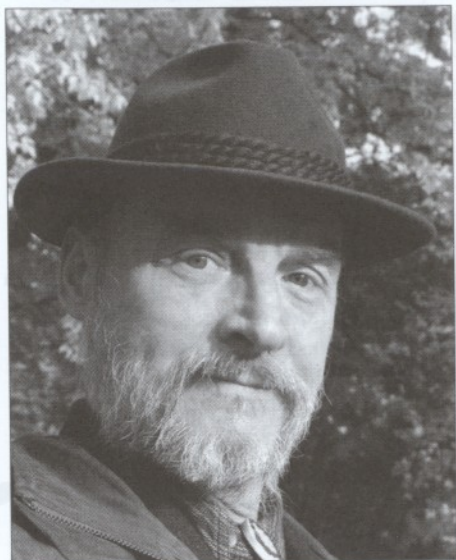
Összetett pontverseny:

1. **Egererdő Zrt.** –
147 pont
2. **Északerdő Zrt.** –
132 pont
3. **Zalaerdő Zrt.** –
89 pont

Fotók: Zétényi Zoltán

A szkanderezés éve

Az év elején azt írtam az első lap-számunkban, hogy ebben az esztendőben számos alkalom adódik a főhajtásra, a kalapemelésre. Azóta többször is meghajtottuk fejünket, megemeltük kalapunkat, méltón ünnepelve és köszöntve a jubiláló intézményt, szervezetet, rendezvényt.

De ne ringassuk magunkat abban a hitben, hogy 'minden nagyon jó, minden nagyon szép'. Mert bizony nem szakadt vége a szakmát, a cégeinket ért támadásoknak, az igazgatás kanosszajrásának. Újabb vádak érkeztek a kormány ellenőrző szervezetétől, melyekre a szakminisztérium jelezte egyeztetési szándékát, és sor került a két szervezet vezető képviselői közötti találkozóra. Az ügy folyamatban van. A szkanderezés zajlik.

Közben azonban folyik a szorgalmas munka is, készül az erdőtörvény módosítás tervezete, birkóznak az erdészeti és a természetvédelmi érvek. Itt is megy a szkanderezés.

Az igazgatás háza táján továbbra is nagy a bizonytalanság. A szakmának ezzel a szegmensével évtizedek óta nem tudnak mit kezdeni a döntéshozók. Ennek alapja nyilván az ismerethiány, hisz' akik a döntéseket hozzák, nincsenek a szakmai ismertek birtokában, hogy mi fán is terem

az erdőtervezés és -felügyelet. Ennek eklatáns példája, hogy amikor az egykori MGSZH-t szervezték, minden megyébe akartak erdészeti igazgatást is tenni. Alig tudták a kollégák lebeszélni őket erről, mondván, ahol nincs erdő ott nem lesz munkájuk...

Mindenesetre egyelőre a kormányhivatalok bedarálni látszanak az erdészeti igazgatást.

Talán a vadász kollégáknak könnyebb, már csak néhány százalék híja van a teljes kamarai szervezethez.

Nincs még végleges döntés a NAIK és benne az ERTI sorsáról. Tudomásunk szerint az FM és az MTA is támogatja a szervezetet. Itt is erőt kell feszíteni.

Jó hír a PEFC háza tájáról, hogy a hazai bevezetés előkészítése utolsó szakaszához érkezett, és remélhetőleg jövőre a magán-erdőgazdálkodók számára is elérhetővé válik a globális piac a világ legnagyobb erdőtanúsítási rendszere által.

Jó hír, hogy a FAO Regionális Irodája a legutóbbi minszki konferenciáján hazánkat, közelebbről a soproni egyetemet, még közelebbről Lakatos Ferenc dékánt bízta meg az erdőket veszélyeztető invazív fajokkal kapcsolatos adatgyűjtésre és információcserére létrehozandó hálózat koordinálására.

A nemzetközi porondon is sikeresen szerepelt a szakma, a visegrádi négyek (V4) szakemberei megállapodást írtak alá a szakmai fejlődést szolgáló tapasztalatcseréről, a régiókon átnyúló erdészeti együttműködés koordinálásáról, valamint együttműködés határokon átnyúló programokban az EU-s pénzek felhasználásáról.

Ebbe a sorba tartozik az EFDSZ részvétele a CEF (Council of European Foresters) Félix-fürdői konferenciáján. (Lásd az erről szóló beszámolóinkat!)

Tekintsünk derűlátóan jövőbe, hisz' napjainkban országsszerte zajlanak az Erdők Hete sokakat megmozgató eseményei, a Muzsikál az Erdő koncertjei, és nem utolsósorban, szinte kifogyhatatlannak vagyunk a szakmai rendezvényekből.

Zétényi Zoltán

Tartalom

A XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok 2

Fókuszban az Egererdő Zrt – Múlt, jelen, jövő 5

Félix-fürdőn tanácskoztak az európai erdészek 10

1956 és az erdészet 12

150 éves az Országos Erdészeti Egyesület 14

Könyvekről – röviden 18

Erdészek az első világháborúban... 19

Mozgalmi hírek 20

Hírek – Események 22

Az egri sportnapok pillanatai.... B3

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI HÍRADÓ • XXVI. évfolyam 3. szám • **Kiadja** az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete • 1146 Budapest, Thököly út 58–60. • Tel.: 331-4369 • Fax: 331-9455 • E-mail: 2016efdysz@gmail.com • **Szerkesztőbizottság:** Dudás Péter elnök, dr. Király Pál, Nagy László munkatárs, Rásó János, Zétényi Zoltán főszerkesztő • **Címlapfotó:** Jakab Sándor – A 100 méteres síkfutást Kocsis Júlia (NÉBIH) nyerte • **Nyomda:** Agroinform Kft. • Budapest, Angol u. 34. • Felelős vezető: Bolyki Etelka ügyvezető igazgató • A lap negyedévenként jelenik meg • Hírlapárusi forgalomba nem kerül • Terjeszti az EFDSZ.

A XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok Egerben

A z egri Eszterházy Károly Egyetem campusának sportpályáján nyitották meg a jubileumi erdészeti és faipari szpartakiadót.

A mintegy ötszáz résztvevő jelenlétében tartott megnyitón köszöntötte a résztvevőket Habis László, Eger Megyei Jogú Város polgármestere, Ugron Ákos Gábor, a Földművelésügyi Minisztérium helyettes államtitkára, Jung László, a rendező Egererdő Zrt. vezérigazgatója, valamint Dudás Péter, az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének elnöke.

A hazai erdészeti társaságok sportolói kívül lengyel, horvát és romániai résztvevői is voltak a küzdelmeknek.

A hagyományos sportágakon kívül különleges egri játékokban is vetélkedtek a versenyzők: kötélhúzásban, dobócsillag hajításban és hordógurításban.

A kissé elfogultak szerint Európa legszebb campusa az egri. Ebben lehet valami igazság, mert gyönyörű kilátás nyílik délre és nyugatra, a város felé. A kis helyen, de térben meglehetősen bonyolultan elhelyezkedő, domboldali egyetemi városrészben meg kellett tanulnunk tájékozódni, de rövid idő után odatalált mindenki a rendezvények helyszínére. Aki odatalált a regisztrációhoz, az a későbbiekben már nem volt elvesztett ember...

Az idej sportnapok egyik előnye volt, hogy szinte minden esemény egy helyen zajlott. Csupán a kuglizóknak kellett elzárándokolniuk egy közeli bevásárlóközpont szomszédságába. Még a lövészetre is csupán a kőhajításnyira található lőtéren került sor.

A pénteki érkezést és szállásfoglalást követően hamarosan megkezdődtek a küzdelmek számos helyszínen, benépeültek a sportpályák.

Jubileumi gondolatok

A XX. Nemzetközi Erdészeti és Faipari Szakszervezeti Sportnapok apropóján

Ebben az évben immár a huszadik Erdészeti és Faipari (Szakszervezeti) Sportnapokat rendezték.

A jubileum jó alkalmat ad arra, hogy visszatekintsünk a megtett útra és értékeljük azt.

Hogyan is kezdődött?

Az 1989. évhez köthető politikai változások eredményeképpen megalakult az önálló Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete, amelynek vezető testületében e sorok írója is jelen volt.

Már pár éve működünk, amikor eszembe jutott, hogy még nem lehetünk teljes értékű szakszervezet, mert nincs önálló sportmozgalmunk.

A figyelmem nem véletlenül terelődött erre. Én magam is sportoltam, s az ember akkor megszokta, hogy ennek kereteit a szakszervezetek alkották.

A minta tehát adva volt.

Elkészítettem a javaslatomat, amelyet egyhangúlag jóvá is hagyott az Össztitkári Értekezlet.

Ebben alapvetően törekedtem az egyszerűsége. Külön országos szervezet (pl. szakosztályok) létrehívását akkor nem láttam indokoltnak. A sportágak meghatározásában az olimpiai rendszert vettem alapul, figyelembe véve azokat a sajátosságokat, amelyek az erdészetben és a faiparban dolgozók sportolási lehetőségeit meghatározzák (pl. szétszórt munkahelyek, nagy földrajzi távolságok).

A versenyszámokat is aszerint határoztuk meg, hogy melyek azok a képességek, amelyek növelésére az „erdei” embereknek szükségük van, illetve amelyeket a sajátos helyzetükben is gyakorolni tudnak (erő, ügyesség, állóképesség stb.). Természetesen néhány csapatjátékra is gondoltunk.

A lelkesedés tehát megvolt. Az első lépések megtétele során azonban csakha-

mar kiderült, hogy a legszerényebb elképzelések is pénzbe kerülnek. Sok pénzbe.

Nyilvánvalóvá vált, hogy magát a sportolást alapszinten a helyi erőforrások felhasználásával lehet csak megoldani.

Attól viszont nem lehetett eltekinteni, hogy évente legalább egy országos szinten megrendezett „bajnokság” ne legyen! A fiatal szakszervezetnek azonban erre sem volt fedezete.

Már-már ott tartottunk, hogy az országos bajnokságról le kell mondanunk, amikor Schmotzer András, az egri erdőgazdaság akkori vezérigazgatója megmentette a helyzetet és elvállalta annak megrendezését.

Ha jól emlékszem, akkor alakult ki a máig alkalmazott elnevezés, a „sportnapok” is.

Ez a jól megrendezett verseny nem várt sikert hozott. Bizonyította, hogy érdemes volt elindítani, és ezt a versenyzők is magukénak érzik.

A folyamat elindult, és meg voltam győződve arról, hogy ezt már nem lehet megállítani.

Schmotzer András példája nyomán, mindig akadt egy-egy erdőgazdaság, amely a megrendezés nehéz és nagy feladatát elvállalta. Ezzel az anyagi háttér biztosított lett. Ennek a rendezvénynek neve van, súlya van. Az elért győzelem, vagy akár helyezés dicsőségnek számít.

Néha már-már úgy tűnik, mintha a pontrendszer alapján az erdőgazdaságok is vetélkednének egymással...

A 20 év alatt az elnevezés spontán változott: az Erdészeti és Faipari Szakszervezeti Sportnapok után az Erdészeti és Faipari Sportnapok elnevezéssel találkozhattunk. Ma már Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok keretében mérik össze tudásukat a versenyzők.

Mint látható, a szakszervezeti szó el-
tűnt.

Az tény kérdése, hogy a vesenysorozat az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete indította el. Tény kérdése viszont az is, hogy a sportnapokat csak az erdőgazdaságok képesek megrendezni nagy anyagi ráfordítással. Köszennél tartozunk nekik! Úgy gondolom, megértéssel kell kezelnünk, ha az elnevezésből a szakszervezeti szót elhagyták. Ettől még nem csökken a verseny jelentősége, sőt, inkább

kiterjed! Mi pedig büszkék lehetünk arra, hogy mi kezdeményeztük, a miénk!

A Nemzetközi Erdészeti és Faipari Sportnapok rangját jelzi, hogy azon az erdőgazdaságok és más erdészeti és faipari szervezetek első számú vezetői is megjelennek. Különösen azóta, amióta nemzetközivé vált. Az utóbbi versenyeken a magyar erdészeti felső vezetés is képviseltette magát. Úgy gondolom, hogy jól van ez így!

Ahogy az is jól van, hogy a versenyszámokat a rendező erdőgazdaságok maguk választják ki. Ennek praktikus oka is van: egyes versenyszámok lebonyolításának nem mindenütt állnak rendelkezésre a feltételei (pl. uszoda, lőtér). Az ellenkezője is előfordulhat: a rendező erdőgazdaságnak olyan különleges feltételei is lehetnek, amelyek máshol hiányoznak (pl. sárkányhajó). Ez esetleg előnyt jelenthet a rendező erdőgazdaságnak. Nem baj, megérdemlik!

Örülünk mindannak, ami eddig megvalósult, mert az az erdészeti és faipari dolgozók, a társintézmények dolgozói egészségét, szórakozását szolgálja.

Csengjen vissza fülünkbe az eredményhirdetések örömjongása, ahogy számomra is ez a legnagyobb öröm!

Fritsch Ottó

Ugron Ákos Gábor helyettes államtitkár: Mindenki csak nyertes lehet

– Ami az erdészekre, az erdőben dolgozó emberekre igazán jellemző, hogy szeretnek összejönni. Talán a munkájuk jellegéből is fakad, abból, hogy magányosan, vagy szétszórva, kis közösségekben dolgoznak, megbecsülik az összejöveteli alkalmakat: legyen az a nagy hagyományú vándorgyűlés, vagy a már hasonlóan népes sportnapok. Jó találkozni, szakmai kérdésekről beszélgetni, vagy sportolni, mint most is. Érték, hogy – bár annyi minden megváltozott az erdők körül –, ez a sportnapok nem halt el, nem maradt el, vagy szűnt meg gazdasági és egyéb kényszerből.

Nem idegenek, pláne nem ellenségek, de még igazán nem is ellenfelek jöttek itt össze. Fontos persze ki nyerni, ki veszít egy-egy meccset, partit, de legalább ilyen fontos, ami előtte, utána történik... Lehet, hogy az ötletgazda, (Fritsch) Ottó bácsi, egykori aktív sportolóként máshova tenné a hangsúlyt, viszont, hogy nem csak a dobogó tetejére feljutott erdész-sportolók távoznak innen elégedetten, az biztos.

Ugyanakkor – a magam nevében mindenképpen mondhatom –, sokan vagyunk már, akik erdészletükre, vagy munkakörülményeikből adódóan, nem járhatják nap, mint nap az erdőt, nem élvezhetik, ami ezzel együtt jár, a mozgás öröme. Nekik is jó alkalom egy ilyen rendezvény. Arról nem is szólva, hogy ez a verseny, illetve a felkészülés akár csapatépítő tréningként is felfogható. Ebben pedig mindenki csak nyertes lehet.

Habis László, Eger polgármestere: Az erdészek száz évekre előre tekintenek

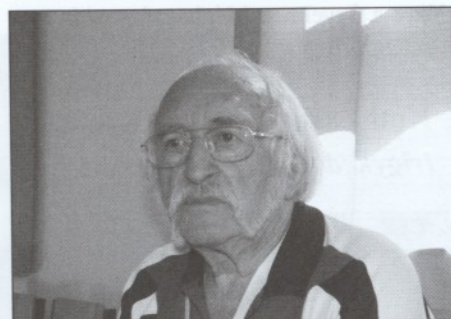
– Örömmre szolgál, hogy városunk adhatott otthont ennek a jubileumi rendezvénynek, amely – nemzetközi lévén – határainkon túlra is elviszi a sportnapok, illetve a város hírért. És remélem, jó hírért, amibe az is beletartozik, hogy Eger nem csupán híres szőlők veszik körül, hanem – nem kevésbé értékes – erdők is. Sőt, itt az erdőgazdaság és a nemzeti park központja is. Mi több, szinte együtt élünk. Mindennapjainkban is jelen van a természet, a természet közelség, ami – remélem – a szakemberek szemével is érzékelhető. De azt is érzem, hogy az erdészek számára is fontos a város. A mostani nagy rendezvényen kívül, ezért említhetem – a már hagyományos – erdészeti nyílt napokat, amelyek bemutatkozási, illetve ismerkedési lehetőséget jelentenek. A mi számunkra – túl a napi kapcsolatokon –

kifejezetten követendő példa, ahogy az erdészek harminc-ötven-száz évekre előre tekintenek. Mindezt úgy, hogy folytatják elődeik munkáját.

Városunk számos értéke közé a természeti értékek is odaértendők, amelyek felett az erdészek is őröködnek. Az, hogy a több millió idelátogató turista milyennek látja Eger, nem csak a váron, a megújult főtéren, a műemlékeken, fürdőkön, no és a borainkon múlik, hanem azon is, ami közel, s távolabb körülveszi a várost: a táj, a Bükk, a kirándulási, a sportolási lehetőségek.

Örülök, hogy most – képletesen – fordult a kocka és a város, az itteni – immár egyetemi – kampusz adhat helyt az erdészeknek, ennek a sporteseménynek.

Komoróczy Csaba, aki mind a húsz sportnapon versenyzett

– 1996. augusztus 24-én, Felsőtárkányban kezdődött – idézi fel az indulást a nyolcvanadik életévét nemrégén betöltött rangidős versenyző. Elmondta, hogy két szerelme van, az erdő és a sport. Boldog, mert azt csinálhatja, amit szeret.

– Milyen színekben versenyzett?

– Az Ipoly Erdőnél dolgoztam a nyugdíjazásomig. Két szakmám is van, erdész és testnevelő. Mindkettőben aktív voltam. Elsősorban asztaliteniszből neveztem, minden versenyen indultam és az első nyolc között végeztem. Más sportágban válogatott is voltam, Fritsch Ottóval együtt 110 gáton válogatottak voltunk. A kedvencem az atlétika és a tájékozódó futás.

Jung László vezérigazgató: Van mit folytatni

– A huszadik sportnapok alkalom arra, hogy visszanézzünk. Többen vagyunk itt olyanok, akik – ha nem is mindegyiken –, de nem először veszünk részt. Azonban ők is, az újoncok is inkább azt hangsúlyozzák:

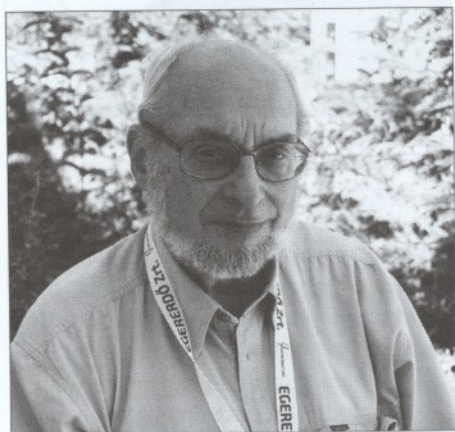
tovább! Azaz van mit folytatni. Kár lenne veszni hagyni egy jó kezdeményezést, ami évről évre, alkalomról alkalomra fejlődött. És most is az kapott hangsúlyt: mit tehetnénk hozzá, hogy több, jobb legyen.

A stafétabotot tovább kell vinni. Képletesen és a szó szoros értelmében is. Az ezt megelőző házigazda a VADEX alapított emlékfát, – egy valójában bányafaméretű rönkről van szó –, amire rákerült az alapító, s mostantól minden rendező neve az évszámmal.

Magáról a versenyzésről – akárcsak az erdész-szakmáról – elmondható, hogy kevésbé a problémafelvetést, sokkal inkább a megoldást szolgálja: a szabályok közötti munkát és versengést. A felkészülést a küzdeni akarást, a cél eléréseért kifejtett munkát. Ami jó ha megmérhető, jó ha mások is elismerik, vagy akár csak tudomást szereznek róla. De nem kevésbé fontos, hogy így összejövve megint fel tudtuk hívni magunkra, illetve rajtunk keresztül az erdőkre a figyelmet. Méghozzá pozitív összefüggésben.

Kuti László, az ÉSZT elnöke:

Irigykedve nézem az erdészeket

– Tudva, hogy a szakszervezeti mozgalom hagyományai közé mindig is tartozott a kultúra, a sport, számomra kifejezetten örömet jelentett egyik ágazati szakszervezetünk ilyen irányú rendezvénye. Különösen, hogy immár huszadszor tartják meg az erdészeti dolgozók sportnapjait, amelyek időközben nemzetközivé is lettek. Kezdetben és – úgy látom – most is nem okvetlenül az eredmények a fontosak, hanem, hogy összehozza az embereket. Ide is több mint 600-an jöttek el. Összevetve a tagság létszámával, ez óriási eredmény. De hozzáteszem nem az a lényeg itt, hogy ki tag, ki nem, hanem a közösségteremtés, illetve hogy egy-egy

ilyen rendezvényen korosztályok is találkoznak. Itt például lehetett találkozni az- zal a már régen nyugdíjas kollégával aki, – ha jól tudom – nem csak ötletgazdája volt a rendezvénysorozatnak, hanem valamennyin részt is vett. Ez szintén érték.

Irigykedve nézem az erdészeket, hogy ezt így meg tudják csinálni. Voltak próbálkozások másoknál is – a bányászoknál például –, de nem okvetlenül miattuk, elhaltak. Egy ideje nem kedveznek a körülmények: iparágak, szakmák kerültek válságos helyzetbe. Igaz az erdészeti ágazatban is minden átalakult, csökkent a létszám, s lám mégis itt vagyunk!

Sajnos nem számolhatunk be róla, hogy a létszám, a szervezethez való viszony, a kiút nem lehet más, mint hogy be kell vonni a fiatalokat. Rá kell döbbsíteni őket, hogy igazán nekik van szükségük érdekvédelemre, amire a szakszervezeteknek van meg a jogosítványa. Persze mindezt nem lehet a régi, lejáratott módon a politikához dörgölődve, vagy éppen szembe menve vele.

Dudás Péter, az EFDSZ elnöke

– Mindenképpen idézzük föl, hogy 1996. augusztus 24-én itt a közelben, Felsőtárkányban nyitottuk meg az első Erdészeti és Faipari Szakszervezeti Sportnapokat. Fel kell sorolnunk az alapító atyákat, első helyen Fritsch Ottó kollégát, aki amolyan szpartakiádként képzelte el a sportnapokat. Az elnevezésből adódó politikai felhangtól megtisztítva maradt a sport, az ifjúság és az együttélés. Ezzel a céllal indítottuk meg annak idején. További két alapító atya volt az újonnan alakult szakszervezetünk elnöke, Bartha László és főtákará, Herczeg Miklós. A harmadik pedig Schmotzer András, az Egererdő elődjének akkori igazgatója.

Bár nem vagyok híve a mennyiségi mutatóknak, de töretlenül nőtt a résztvevők száma. Ezzel együtt emelkedett a sportágak száma is. Fontos, hogy a helyi adottságok, a kreativitás is szerepet kapnak, gondolok itt például a sárkányhajózásra.

A sportnapok szervezése a legnagyobb feladat. Egyszer fordult elő, hogy elmaradt a rendezvény. Az erdőgazdaságok nagyon sokat tesznek az ügy érdekében, hogy felvállalják, megszervezik. Nem szabad elfeledni, hogy ilyenkor a társaságok munkatársai a hétvégéjüket erre áldozzák.

Remélem, hogy aki eljön, az élményen túl még az is megmarad benne, hogy mindez az erdészek szakszervezetének „édes gyermeke”. Ha ennyit elértünk, akkor már mondhatom, hogy elégedett vagyok.

Amikor a társaságok többször is tulajdonosváltáson estek át, előelőfordult némi ellenszél, de remélem, hogy mára „megszoktak” bennünket, s kis szakma lévén, mindig találunk közös pontot, érdekazonosságot, ami segíti az együttélést.

Úgy érzékelem, hogy jelenleg nincs szó arról, hogy leépítéssel oldják meg a társaságok a bérproblémákat, de megoldandó bérfeszültség van, amit csak nagyon lassan és fokozatosan lehet feloldani. Ez érvényes nemzeti gazdasági, ágazati, de szakmai vonatkozásban egyaránt, hisz’ a cégek között vannak kicsik és nagyok. Ugyanakkor az utóbbi időben sok sajtótámadás érte a társaságokat a felső vezetők magas bére miatt, bár ezt nem ők határozták meg, hanem a tulajdonos.

Nagyobb veszély az, ha a káféterialemelekben megszorítások lesznek, azok a mi embereinket is érintik. Az is gond, hogy a természetbeni juttatások körét évek óta szűkítik, és a most belépők már nem kaphatnak tűzifát adómentes juttatásként. Azt gondolom, hogy ezt a kedvezményt valahogy vissza kellene szereznie az ágazatnak. Ne feledjük, hogy már korábban elvesztettük az illetményföld lehetőségét is! Célszerű volna összefogni azokkal az ágazatokkal – vízügy, bányászat –, ahol hasonló juttatások működnek. Ennek a fajta reáljövővel növelésnek a feltételei könnyebben megteremthetők.

A szakmát tekintve az államigazgatás van a legrosszabb helyzetben, ez abból is látszik, hogy az ottani kollégák nagyon kis számban képviselik a területet, és saját költségen jöttek el. Hasonló a helyzet a kutatási szférában, közülük senki sem jött. Súlyosbítja mindezt, hogy az igazgatásban átszervezés zajlik, és senki sem tud semmit a jövővel kapcsolatban. Igyekeztünk tájékozódni e téren, de bármerre indultunk, egy idő után bezárultak a lehetőségek, érzékelhetően a döntésképtelenség miatt.

– Van-e már vállalkozó a 2017. évi sportnapok rendezésére?

– Tárgyalásokat folytatunk, de még nincs végeleges válasz. Az biztos, hogy jövőre is lesznek sportnapok.

Lejegyezte:
Zétényi Zoltán és Nagy László

Múlt, jelen, jövő az egri erdészeti társaságnál

A múlt

Az Egererdő Zrt is keresztülment az elmúlt évtizedek átszervezéseinek megújító-megújító folyamatain. 1950-ben, a Magyar Állami Erdőgazdasági Üzemek (MALLERD) megszűnését követően létrehozták az állami erdőgazdaságokat.

Erre az erdőgazdasági tájra három is jutott belőlük: az Észak Mátrai Állami Erdőgazdaság, a Dél Mátrai Állami Erdőgazdaság és a Nyugat-bükki Állami Erdőgazdaság. 1970-ben újabb nagy változás következett, és megalakult a Mátrai Állami Erdő és Fafeldolgozó Gazdaság.

Egy bő évtized elteltével újabb módosítást határoztak el névleg, Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság lett az új titulus.

Az igazi nagy változás az 1992. évi LIII. törvénnyel következett be, mely az erdészeti vállalatok gazdasági társasággá alakítását írta elő. Az addig a Földművelésügyi Minisztérium (FM) hatáskörébe tartozó cégek állami vagyonkezelésbe kerültek. 1993. december 31-én az Állami Vagyonkezelő Részvénytársaság megalapította a Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Részvénytársaságot.

Azzal már nem bonyolítom a történetet, hogy eközben az állami erdők tulajdonjoga milyen utat, vargabetűket járt be.

Aztán eljött a 2010. évi kormányváltás, amely fenekestől felforgatta a vállalatok tulajdonlását is. A társaságok, így az egri cég tulajdonlását is, a Magyar Fejlesztési Bank vette át. 2014-ben újabb visszarendeződés zajlott le, s ma ismét az

FM a tulajdonos, és az irányítja az erdészeti társaságokat. Közben a hosszú nevű rt.-ből rövid nevű Egererdő Zrt. lett.

Az Egererdő Erdészeti Zrt. Magyarország legnagyobb összefüggő erdővel borított hegyvidéki tájának, az Északi-középhegységnek három egymástól eltérő arculatú területén: a Mátrában, a Bükk nyugati részén és a Heves-Borsodiborsodvidék területén gazdálkodik, elnyúlva egészen az Alföld északi részére. Fenti területeken az erdőssztyeptől a bükkös klímáig terjedően változatos erdőállományokkal gazdálkodunk – olvasható a társaság honlapján.

Az Egererdő „kulisszatitkairól” Ivádi László szakszervezeti titkárt, Jung László vezérigazgatót, Dudás Béla erdészettervezőt és Simon Péter kerületvezető erdészt kérdeztük.

Többes szerepben

A jelenről Ivádi László szakszervezeti titkárt kérdeztük

Az Egererdő Zrt. Szakszervezeti Bizottsága az erdészeti társaság elődeinél is működött, mégpedig magas szervezettséggel. 1992-ben az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének alapítói között volt.

Az Egererdő Zrt. Szakszervezeti Bizottsága az EFDSZ származtatott jogi személyiséggel rendelkező civil szervezete. Minden gazdasági egységnél és a központban is működik alapszervezet, összesen 10.

ErFa – Ivádi Lászlót legtöbbször alighanem a most zajlott sportnapok házigazda-mindeneseként ismerték meg, pedig ő az EFDSZ alelnöke és az Egererdő szakszervezeti – s korántsem mellékesen – humánpolitikai vezetője. Ez mindjárt kérdéseket is felvet: Egyrészt – adott esetben – az ő dolga annak a dolgozónak a kilejtését intézni, akinek – másrészt – a munkahelyért, jövedelméért kell harcolnia...

I.L. – Erre azt mondom én, hogy szerencsére nem olyan idöket élünk, amikor az ágazatot a tömeges leépítések érintették – reagál az alelnök. – A másik gyors válasz pedig, hogy nem egyedi esetről van szó, hiszen másutt is volt, illetve van példa hasonlóra. Arról nem is szólva, hogy mindezek tudatában választottak meg a szakszervezeti funkciókra. No meg – s ez rávilágít az ágazat helyzetére, fonákosságaira – a cégnél én foglalkozom a közmunkásokkal. Ez ebben a témakörben azért le-

Ivádi László

het érdekes, mert körükben számosan vannak, akik valamikor a cégnél voltak állományban, majd esetleg a velük egy időben távozott vállalkozónál helyezkedtek el – vagy nem –, aztán most meg közmunkásként dolgoznak ugyanúgy, ugyanott... Sőt, akár a közmunkások szakszervezetének is tagjai lehetnének. Mi több a mi szakszervezetünknek is. De erre nincs példa.

ErFa – Hány embert érint ez?

I.L. – A múlt évben a háromszázötvenes átlagos közfoglalkoztatási létszámhoz képest kétszer annyian fordultak meg nálunk. De, hogy korábban hányan is dolgoztak az Egererdőnél, arról nem készült kimutatás. Érdekes lehet viszont, hogy nem csak alulképzett, esetleg roma emberekről van szó, hanem például erdőszaktikusokról is, akik így kezdenek. Felsőtárkányban, Szilvásváradon, de más erdőszektől is több ilyen kolléga van. Előttük nyitott a pálya, hogy a mostani gyakornokság után akár kerületvezetők legyenek.

ErFa – Kinek jó ez a rendszer?

Ivádi László 1974-ben született Egerben, de Istenmezején élt, él. A mátrafüredi szakközépiskolában érettségizett, majd szerzett technikus minősítést. Már 1993–94-ben dolgozott az Egererdőnél, majd minimális pontszámmal lemaradva a soproni egyetemi felvételtől, a debreceni egyetem szarvasi környezetgazdálkodási szakát végezte el 1998-ban. 2013-ban a Szent István Egyetem Közgazdász szakán végzett másoddiplomásaként. A katonaság után 2000-től különböző beosztásokban első munkáltatójánál dolgozik. 2009-től szakszervezeti vezetőként is.

I.L. – Azt kell, hogy mondjam: mindenkinek. De különösen, aki dolgozni akar. Lehet, hogy a pénz nem a legtöbb, de biztos. Aztán ugye „tisztá”, bejelentett állásról van szó, meg munkaruháról, -eszközről, szállításról, amit egy vállalkozó nem biztos, hogy megadott. Szóval fehéredett a helyzet. A gond inkább az, hogy egy-egy közfoglalkoztatónál ugyanúgy közmunka van, csak épp a munka nehézségi foka nem ugyanaz mint az erdőn, de ugyanannyi a fizetség. De ez aztán már tényleg nem humán-politikai vagy szakszervezeti téma...

ErFa – *Annyiban talán mégis, hogy mi volt, illetve mi lehet a rendezőelv akkor, ha a 700-as létszámot a felére apasztják?*

I.L. – Egyrészt ugye – amivel indokolták is –, a gazdaságosság. Másrészt – és ezt már, mint azóta szakszervezetissé választottként mondom –, a többség érdekeit kell képviselni. Vagyis, ha az a kérdés: a cég, illetve a többség munkahelyének, megélhetésének a biztosítása, vagy – mert már csak erről lehetne szó –, pár ember elbocsátása, áthelyezése a tét, nem lehet kétséges a válasz. De nem kell így sarkítani, elég ha úgy merül fel a kérdés: elmaradjon-e béremelés, premizálás mindenki, vagy a többség számára? Esetleg fejlesszünk vagy veszélyeztessük a holnapot?

ErFa – *Ezt a kis létszámúvá lett cégnél maradt jórészt képzett, vezetőkként dolgozó szakszervezeti tagsággal nyilván könnyű megérteni. De azért mások is maradtak...*

I.L. – Valóban! Viszont árnyalja a képet, hogy a 300–350-es vállalati létszámból folyamatosan 180–200-an szakszervezeti tagok. És nem mindenki vezető, mert a parkettaüzemnél, illetve a vasútnál a fizikaiak vannak többségben. Igaz nem teszik ki a tagság felét.

ErFa – *Akár fizikai, akár más a beosztás, fontos és jelentős szakszervezeti téma is, a bér. E téren hogyan állnak?*

I.L. – Összehasonlítva a többi erdőgazdasággal, jelenleg előkelő helyet foglalunk el a bérek tekintetében. Mindez 2010-ben kezdődött átszervezésekkel, és sajnos néhány ember távozásával. Ehhez jött a biztonságot jelentő alapbéresítés. Ez első körben a mérnököket, technikusokat érintette. Speciális eset a hosszú ideig veszteséges parkettagyár, ahol az ott dolgozóknak a munkahelyük megtartása is veszélybe került. Mostanra viszont ott is változott a helyzet, stabilizálódott a gyár.

ErFa – *Milyen feszültségek adódtak abból, hogy a jól körülhatárolható csoportok érdeke, bére más és más?*

I.L. – Azt kell megérteni, hogy azoké az elsőbbség, akik megtermelik a hasznot. Tehát ha ők nem tartják el az adott pillanatban veszteséges üzemegységet, akkor nincs miről beszélni, sőt nincs kivel, mert először nyilván az ő munkahelyükre kerül lakat. Úgy, hogy már az is komoly eredmény, hogy egyáltalán megmaradt az üzem.

ErFa – *Mindezt a kollektív szerződésben hogyan lehet szabályozni? Elvégre ott csak dolgozó és dolgozó van...*

I.L. – Abban az olvasható, hogy évente bértárgyalásokat kell folytatni. Ez meg is történik. Ezen kívül van a kafetéria-szabályzat, ami része a kollektív szerződésnek. Plusz a keretet, illetve az alapokat a tulajdonos határozza meg, vagyis az „adhatót”. Ezen, illetve ezen belül kell játszani. Nekünk az volt a szerencsénk, hogy azért a veszteséges területek ellenére is nyereséges maradt a cég és a mozgóbér jelentős részét alapbéresítettük az elmúlt időszakban. Tehát, ha nem is könnyen, de mindenki elfogadta: rendezőelv az eredményhez való hozzájárulás mértéke. A másik véglet pedig a munkahely léte, vagy nem léte.

ErFa – *De, tudommal az ügynevezett kafetéria-keret azonos.*

I.L. – Igen! Az idei keretről is mindenki maga dönt, bizonyos részletszabályok betartásával. Ezek felsorolása hosszú lenne, de általánosságban elmondható, hogy sikerült elérni például, hogy ne érjen senkit kár, ha nem vesz igénybe beiskolázási támogatást, étkezést, vagy nem kér illetményfát, bérlet-kiegészítést.

ErFa – *Ehhez a szakszervezet még hozzáad valamit?*

I.L. – A tagdíjakból ugye nehéz lenne. Ez 5–6 millió évente. Ebből 1–1,2 millió a központi szakszervezeti kasszába kerül. Ami marad, az pedig tovább oszódik a vállalaton belül, illetve az egyes munkahelyek és a vszb között. Többek között ebből van a nőnap és, – hogy a férfiakat se érje kár –, az Ivó-napi ünnepelés. No meg némi karácsonyi hozzájárulás. Továbbá, szabad döntés alapján, kirándulás, vagy egyéb program.

ErFa – *No és ugye mint program, az idén itt van a sportnapok. Ez mióta van napirenden?*

I.L. – Már egy éve biztos. Például a szállást már tavaly nyáron lefoglaltuk. Amúgy pedig fel se lehet sorolni mi minden előzte meg ezt a rendezvényt. És nem csak szakszervezeti, hanem vállalati szinten is. Ha úgy tetszik ebben az ügyben is többes szerepben játszottunk.

Nagy László

Jung László vezérigazgató a cölöpökről, az irányváltásokról és a piros melegítőről

ErFa – *Állítsunk össze egy leltárt, amelyben az elmúlt néhány éven belüli átadásokat gyűjtjük össze! Szívásváradai rekonstrukció, Felnémeti Tűzifaudvar, vasútállomás Mátrafüreden, Szalajka-ház, Fenyvespusztán erdei iskola, Galyatetőn kilátó és Turistacentrum, Rudolf tanya, végül az Egri Erdészet székháza.*

J.L. – 2010-től számítva közel másfél milliárdot költöttünk a közjóléti beruházásokra – szögezi le előljáróban a vezérigazgató.

ErFa – *Az értékbeli gyarapodáson túl mindennek a társaságra és az egész szakmára nézve is pozitív „kisugárzása” volt... Miként értékeli ennek a PR hozadékát? Beleértve a miniszterelnöki, miniszteri látogatásokat is.*

J.L. – A Mátra és a Bükk mindig is az érdeklődés előterében volt, és nagy látogatottságnak örvend napjaikban is. A

mi szakmai csapatunkat emiatt nem érte újdonságként ez az tény, mert már levert „cölöpöknek” tekintjük. Az volt újszerű, hogy mindezek kormányzati programban is megfogalmazódtak. Amiért dicséret illeti a szakmai kollektívát, hogy mi nem PR-szakemberek, hanem erdőmérnökök vagyunk, és ennek ellenére bevállaltuk ezeket a projekteket. Természetesen, ezek a projektek már olyan méreteket öltöttek, hogy idővel alkalmaztunk kifejezetten ilyen szakmai felkészültséggel rendelkező szakembert is.

E programoknak különböző szintjei vannak az erdő közjóléti működtetése során. Biztosítani kell az erdők működtetését, látogathatóságát, amire a kormányprogram is ráerősít...

ErFa – *A miniszterelnök is megmondta, hogy meg kell nyitni az erdőt az emberek előtt!*

J.L. – Úgy van, ez Somhegyen (a Pilisben) hangzott el. Újabb már nincsenek sorompók, csak még nem voltak csábító hívószavaink. Fontos, hogy a szakmánk megismertetése és elfogadtatása érdekében nem az események után kell kullognunk, hanem meg kell előzni azokat a PR-al. Az kevésbé érdekli az embereket, hogy jövőre már 6,2 millió m³-t termelünk ki. Ezen a területen sok eredmény született, többek között az OEE Közönségkapcsolatok szakosztály munkája révén, és nagyon fontos volt az A mi erdők lap megjelenése. Ezekkel együtt jelentünk meg például az Erdészeti Nyílt Napokkal. Immáron hatodik alkalommal Egerben és ötödik alkalommal Mátrafüreden. Egy-egy ilyen rendezvényen 2–3000 gyermeket regisztrálunk. Ez is egy fontos cölöp volt: minden erdészeti kapott konkrét témát és feladatot. Ez óriási kreativitást szabadított föl a munkatársaink körében. Ez nem kormányzati program volt, hanem belülről fakadó kezdeményezés. E téren sokat tanultunk a szlovák és lengyel kollégáktól már 2010-ben. Rendszeresen Ők is megjelennek és kiállítanak rendezvényeinket, mint ahogy mi is tesszük náluk. Ezeken a rendezvényeken igyekeztünk a gyermekeket bevonni a bemutatott eszközök működtetésébe is.

Fontos eleme a PR-nak az erdészek megjelenése is. Magam minden nyilvános szereplésemkor és munkahelyen is ebben az egyenruhában jelenek meg. Az egész országban meg kell ismertetni az emberekkel, hogy ez erdészek ebben az egyenruhában dolgoznak, és nem piros melegítőben.

ErFa – A hivatásrend arculatát meg kell mutatnunk ebben is!

J.L. – Így van. E téren is sikerült fejlődni az egész portfoliónak. A beruházásokra visszatérve, a következő kérdés az, hogy merre és hogyan tovább. Hamarosan Eger városa felett építünk egy kilátót a Nagy Egedre. Újja építjük a papsági házat.

A vezérigazgató

Dr. Jung László erdőmérnök az Egererdő Zrt. vezérigazgatója. A Társaság térségünk legnagyobb erdőgazdálkodója és egyben vadgazdája.

Erdőmérnöki diplomáját 1979-ben szerezte a soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karán. A NymE címzetes egyetemi tanára.

Az egyetemen alapítója volt az Ifjúsági Bérkilövő Vadásztársaságnak, így még végzés előtt megszerezhetette 1975-ben a vadászvizsgát és megvásárolhatta első fegyverét. Így már több mint 40 éve vadászigazolvánnyal rendelkezik.

Szolgálatát Zemplénben kezdte Kemencepatakon, mint műszaki vezető, majd Sárospatakon, mint erdészetvezető.

1984-től a parádfürdői Erdészeti vezetője egészen 1999-ig. Ezen időszakról az Egererdő Zrt. vezérigazgatója, vezérigazgató-helyettese, majd ismét vezérigazgatója.

Az előző időszakokban több vadásztársaság tagja és tisztségviselője volt, többek között a Mátramúzeum és a Várbükk VT-nek.

Szakmájához a vadgazdálkodás irányította. Gyerekkori érdeklődés és élmények hatására.

Munkájának mindig része volt a vadgazdálkodás irányítása és magának a vadászatnak a gyakorlása.

Alapszemlélete, hogy a vad a természet része és azt a természetet, legyen az erdő vagy mezőgazdasági terület, mindig fenn kell tartanunk, hogy biztosítani tudja a vad megfelelő élőhelyét. Ez a sorrend sohasem fordulhat meg.

Dr. Jung László

Egy újabb cölöp, hogy a fölépített objektumok színvonalát megőrizzük, és továbbra is tartalommal töltsük meg. A létesítmények komfortfokozatát növelni kell, így a Szalajka völgyben pelenkázót, elsősegélyt nyújtó helységet, valamint mozgáskorlátozottak számára, beszállóliftet építettünk. Ezek nem mind látszanak kívülről, de aki igénybe veszi, az tudja értékelni. A gyermekek részére játszótér és bemutatópályát valósítottunk meg. Terveink között szerepel a Szalajka völgyi múzeum felújítása is. Nagyon sok múlik a munkatársaink kezdeményezőkézségén. Évekkel ezelőtt eszünkbe nem jutott volna szentjánosbogár-néző vonatot indítanunk, ma már jóformán nincs olyan hét, amikor ne jelenénk meg valamilyen programmal. A következő idők nagy feladata lesz a kerékpárúthálózat fejlesztése. Az erdei út nem közút, és csak saját felelősségre szabad igénybe venni. Több mint 90 km bringa-utat már kijelöltünk. Ezeket elláttuk piktogrammal, pihenőkkel és kijavítottuk az útburkolatot. Továbbiakban közel 200 km-nyit szeretnénk megvalósítani.

Ezek a tevékenységek és funkciók szinte öngerjesztőkkel váltak, s társaságunknak az élére kell állnia a kezdeményezéseknek – emelte ki a vezérigazgató.

ErFa – Az Egererdő is részese a Kéktúra hálózatnak. Ez együtt jár a rangerek kijelölésével. Miként fogadják a kollégák a megnövekedett turista forgalmat?

J.L. – Először a fejekben kell rendet teremteni. Régebben az erdők zártabbak voltak. Gimnazista koromban engem is felelősségre vontak az erdészek, hogy mit keresek az erdőben. Az erdővel kapcsolatos misztikumnak oldódnia kell, ezt segíti a kormányprogram is. Meg kell ismernünk a konfliktuspontokat, és figyelembe kell vennünk az erdőbe látogatók szempontjait is. Ezek egyébként az egész ágazatra vonatkozó gondok. Mindez persze messzebbre vezető kérdés, ami – többek között – a vadel-tartó képességet is érinti. A vadgazdálkodás fontos részét képezi a társaság üzletpolitikájának, de ma már nem tabu. Az első helyen az erdő van, amelynek része a vad.

ErFa – A német megoldás – nulla vad – nem „pálya”?

J.L. – Az is egy lehetséges pálya, de ameddig nemzetgazdasági értéket és vadász kultúrát jelent, valamint amíg az erdő nincs veszélyben, addig jelen formájában fenntartható. Akinek az az igénye, hogy erdőzúgást akar hallgatni, vadászni, az jöjjön, vegye igénybe a szolgáltatásainkat és természetesen fizesse meg. Ebben minőségpárti vagyok, nem csak a vadat illetően, hanem az etikát, a gyakorlatot tekintve is.

ErFa – Az egy napra érkező külföldi 'adj uram Isten, de rögtön' kiszolgáltatást akar...

J.L. – Kis túlzással van ilyen opció, de mi ennek is meg kívánunk felelni. Nagyon lényeges, hogy a hazai bérvadások száma gyarapodott. Hasonló paradigmaváltásra, új cölöpök leverésére került sor a csemetekert bezárásakor, mert csökkent a mesterséges felújítás, valamint a gépüzem megszüntetésével is. Építésvezetőségre viszont szükség van, mert egy hegyvidéki erdőgazdaság nem lehet meg nélküle. Az erdészeti feltáró hálózat építése, karbantartása speciális ismereteket igényel.

ErFa – Merre mutat a társaság fajfajpolitikája, a felújítások?

J.L. – Ma már 96 százalékos a természetes felújítás aránya. Ugyanakkor szembe kell néznünk a fenyő okozta gondokkal, amik még a trianoni következmények közé sorolandók. A mátrai lucfenyvesek gyönyörűek voltak, de az utóbbi évek aszályos időjárása azokat is megviselte.

A tűzifa erőműbe szállítása a '90-es évek végén egy „két-ségbeesett”, de jól átgondolt döntés volt. Nem volt választási lehetőségünk. A nagy volumenű értékesítésnek nem volt más csatornája. Már akkor is tudtuk, hogy nem ez a jó megoldás, de nem hagyhattuk a fát az erdőben elrohadni. A decentralizált, kis fűtőművek a jövő. Ebbe sorolható egy kórház, iskola, óvoda, sőt a lakosság is. A 2010-es években meg is csináltuk a tűzifaudvart, gépesítettünk és megszerveztük a házhoz szállítást. Fölfigyeltek ránk a szállodák, és átállították a rendszerüket gázzal faaprítékra. Közben a lakosság is egyre inkább visszaállt a fatüzelésre. Ma már a képződő tűzifa teljes mennyiségét minden további nélkül el tudjuk adni ezen rendszeren keresztül, s ma már egy gramm fát nem szállítunk erőműbe. Kialakult a biztos logisztikai háttér, és van elegendő tartalék a rendszerben.

ErFa – Mindez munkaerő-felvétellel is járt...

J.L. – Természetesen.

ErFa – A fajfajstatisztika szerint tölgyesek alkotják az élőfakészlet több mint egyharmadát. Manapság egyre nő a tölgy iránti kereslet...

J.L. – Igen, de ebben benne vannak a fiatalosok is. A vágás-érett-közeli tölgyeseink többsége viszont sarj eredetű. Itt nem találunk mageredetű vagy szlavon tölgyet. Hiba, hogy csak tölgyben gondolkozunk a feldolgozás tekintetében.

ErFa – Várják a makktermést...

J.L. – A sarj egyébként is még ritkábban terem. Régen „besakktábláztuk” a területet, bekerítettük, és vártunk. Ha már nem termett, akkor alávetettünk, – ezt úgy mondtuk, hogy „becsúsztatjuk alá a fiatal erdőt” – és megvártuk, amíg 3–4 éves lett, és akkor levágtuk az öreg erdőt. Ma örökerdőt kell csinálnunk ezekből a sarjeredetűekből. A lékekben hullott makkot a vad „porszívóként” fölveszi. A talajnak van egy makkbefogadó képessége, ami korlátos. Ha három évig nem terem makk, akkor a lékben csak a bozót nő, és ott a makk már nem tud megeredni.

ErFa – Mi a helyzet az értékesítési oldalon?

J.L. – Nálunk a tűzifa aránya eléri a hetven százalékot. Annak idején hoztunk egy stratégiai döntést, hogy amit Magyarországon föl lehet dolgozni, az ne hagyja el az országot. Amit pedig iparilag nem lehet hasznosítani, az a régiót ne hagyja el. Leszúrtuk a cölöpöt, hogy a sarangolt választék (tűzifa) ne hagyja el a régiókat.

ErFa – A kitermelési lehetőségek emelkedtek 75 százalékra. Korábban országosan alacsonyabb volt ez az érték. Mi volt ennek az oka?

J.L. – Ezt sok tényező befolyásolja. Például nincs az állomány alatt természetes újulat, nem vágható, és miért nincs, az megint vizsgálendő.

ErFa – A Egererdő tölgyalapanyaga alkalmas-e a Mátraparkett ellátására?

J.L. – Kezdjük ott, hogy a '90-es években pillanatok alatt megváltunk öt fűrészüzemünktől. Következett volna a Mátraparkett, de az nem a cég száz százalékos tulajdona volt, hanem részvényesei voltak. Ugyanis arra hozták létre, hogy az észak-magyarországi gyenge minőségű tölgyet hasznosítsa. Akkor nagy kereslet volt a mozaikparketta iránt. A legnagyobb vevők skandináv országok voltak. Végül a parkettagyár privatizálására nem került sor. A gyár ma sem az Egererdő fáját dolgozza fel, hanem a piacon beszerzett alapanyagot. Jelenleg inkább alapanyag hiánnyal küzd, másokhoz hasonlóan. Tehát lineáris, alapanyagra épülő kapcsolat nincs. A termékszerkezetet egyszerűsítettük, lamella, ipari parketta és csaphornyos parketta mellett felfuttattuk a felületkezelte svédpadló gyártását. Folyamatosan fejleszteni kell, többek között a fahibák felismerését számítógépre bizzuk, ami után automatika korrigálja a hibás szakaszt. A gyár szépen és ütemesen stabilizálódik.

ErFa – Mi a helyzet a vasútüzemek környékén? Évekkel ezelőtt épült egy szakasz, ami a „semmibe” vezetett.

J.L. – A kalandregénybe illő, többször is árvízzel sújtott vonalak sorsa nyugvóponton jutott. Döntés született, hogy a szilvássvárad, a felsőtárkányi és mátrai vasutat összevonjuk. Ez az átszervezés sok tartalékot és kreatív ötletet hozott a felszínre. A három vasút kikerült a veszélyzónából és lassú, de biztos emelkedésben van.

ErFa – Ejtsünk szót a vagyonbiztonságról is!

J.L. – Az erdei tájékoztató táblák, bútorok és egyéb tárgyak pótlása folyamatos feladat. Erre a média-megjelenéseinkben igyekszünk föl hívni az erdőlátogatók figyelmét. E téren komoly mentális fejlődésre van szükség. A közjóléti objektumok számának növekedéséhez képest arányaiban nem romlott a helyzet. A másik fontos terület az erdővagyon megőrzése. Évekkel ezelőtt kezdtük el a faanyag mozgásérzékelőkkel való ellátását, és a fontosabb erdei utakon pedig kamerákat szereltünk föl. Mindennek igyekeztünk nagy sajtónyilvánosságot is adni. Sokat várunk az EKÁER bevezetésétől is.

ErFa – Elvárás az állami cégektől a társadalmi kötelezettség vállalás. Mely területeket érinti ez a tevékenység?

J.L. – Mi a közjóléti munkánk során komoly feladatokat látnak el. Mint e térség egyik állami vállalata, támogatjuk a helyi sportot és kultúrát. A megye kisebb-nagyobb rendezvényein pedig jelen vagyunk valamilyen formában a hozzájárulásunkkal is.

ErFa – A társaság közjóléti, társadalmi rendezvényei sokszor a napi-heti munkaidőn túl igénylik a munkatársak helytállását. Ehhez magas szintű azonosulás szükséges...

J.L. – A kollégák igen pozitívan állnak a feladat megoldásához. Ehhez a hozzáálláshoz elsősorban gazdasági stabilitás szükséges. Már most látható az ez évi eredmény alakulása, ami biztató a jövő évi keresetek alakulására nézve is. A jövedelem kérdése a vállalatvezetés és a szakszervezet között mindig meghatározó volt. A feladataink teljesítése mögött egészséges, nyílt párbeszéd van. Egy-egy jelentős, személyi kérdést is érintő, átszervezés esetén is megértette a szakszervezeti oldal, hogy arra az intézkedésre a cég gazdasági stabilitása miatt volt szükség.

ErFa – Hogy jellemezhető a szakszervezet és a cégvezetés közötti kapcsolat?

J.L. – Egy szóval úgy, hogy kiszámítható. Nyitottak vagyunk. (Z.Z.)

A kommunikátor

Dudás Béla erdőmérnök, a Mátrafüredi Erdészet vezetője jól ismert „propagandistája” a természetnek, az erdőnek, így a társaságnak is. Ő szerényen csak úgy aposztrofálja magát, hogy „fontosnak tartja a közönségkapcsolatokat”.

A Nyírségből származó szakember a Hortobágyon kezdte szakmai pályafutását, ami ugyebár nem elsősorban erdeiről híres.

21 éve már a Mátra erdeit gondozza. 2003-ban, az akkori vándorgyűlésen tapasztaltuk kitűnő kommunikációs készségét, s mint kiderült, 2000 óta „saját” erdőszmúsora volt a Gyöngyös TV-nél. A műsor hat évet élt meg, de ma is készítenek híradós anyagokat Pásztor Csilla szerkesztő-riporterrel.

ErFa – Hogyan fogadták ezt a fajta aktivitását?

D.B. – Nem is a szakma véleményére voltam kíváncsi, hanem a laikus közönségére. A Mátrafüreden rólunk kialakult kép sokban függ attól, hogy a lakosok miként vélekednek az erdészekről. A Mátra minden évszakban népszerű, rengeteg ember jön ide. Számunkra a helybeliek és a látogatók véleménye is fontos.

ErFa – Voltak emlékezetes momentumok?

D.B. – A kocsánytalan tölgy az ezredforduló tájképnél szép makkterméseket hozott, ezért elindítottuk az intenzív fakitermelést. Akkoriban indult a tévésorozatumk, s igyekeztünk kommunikálni, hogy miért is kell ennyi öreg tölgyest kivágnunk. Erre aztán vissza-visszatértünk többször is. Ha Mátraházától elindulunk dél felé, rengeteg szép fiatal erdőt látunk, amiből már a laikus is látja, hogy egyszer majd szép tölgyes lesz belőlük. Egy másik fontos epizód a 2005-ös mátrakeresztesi árvíz volt. Akkor konkrétan minket tettek felelőssé ezért egyes zöld szervezetek, de még önkormányzatok is. Ezzel is foglalkoztunk több alkalommal. (Akkor az MGSZH Erdészeti Igazgatósága szervezett sajtókirándulást a helyszínre, hogy megértesse az újságírókkal az árvíz igazi okát. – Z.Z.) Ezekről nagyon sok visszajelzést kaptam. Időnként megtalálnak az országos csatornák is, főként, ha valami szenzációs hír adódik, azt kérdezik, hogy mennyi fa dőlt ki, hányan haltak meg...

ErFa – Hol tartanak a jégkár fölszámolásával?

D.B. – A pilisi és a Börzsönyi károkhoz képest szerencsére nálunk a töredéke volt a kár. A zömét már fölszámoltuk, a feltáratlan völgyekben voltak gondjaink. Mivel védett erdőkről van szó, a holtfát vissza kell hagyni. A forgalmasabb utak mentén viszont a látogatók körében visszatetszést kelt a gondozatlan erdő képét mutató látvány. Talán az eldugottabb, félreeső területekre kellene a holtfák többségét meghagyni. De lehet, hogy ki kellene táblázni ezt is...

ErFa – Mi a helyzet a fenyőfronton?

D.B. – Lassan elfogy a lucfenyőnk, és nem lesz mi kipusztuljon – mondja kis akasztófahumorrallal a szakember. – egyre csökken a vágásérettségi kor, húsz éve még 70–80 év volt, ma már 50 évnél tartunk. Ez egyébként globális probléma. Én már előbbre tekintek, és a bükkal kapcsolatos gondok foglalkoztatnak. A kutatók nem sok jóval kecsegtetnek. Az eléggé vészt jósló, hogy a zalai és a Balaton-felvidéki bükkösöket elfelejthetjük... Egyelőre a bükk nagyon szépen újul, idén is jó makktermés várható.

ErFa – Sok a sarjerdő. Zajlik a váltás mageredetűre?

D.B. – Igen, nekünk ez a legfontosabb szakmai feladatunk. Ugyanakkor a természetvédelem álláspontja az, hogy nagyon jó élőhely, mert sok fekvő és álló holtfa van benne. Az a gondunk, ha a záródás 70 százalék alá csökken, akkor erdőfelújítási kötelezettségünk keletkezik. A sarjerdők pedig könnyen „beleszaladnak” ebbe a helyzetbe. Ezeket az állományokat évszázadokon át cserkéreg termeléssel használták ki, 20–30 éves vágásfordulóval kezelték. Az erdeink többsége közösségi tulajdonban volt, eléggé leromlott állapotban léteztek, csupán az egri érsekiség ötezer hektárját gondozták szakszerűen. A hatvan évesnél idősebb tölgyek sarj eredetűek. Ha ezeket sikerül mageredetűekké átalakítani, akkor már nő a mozgásterünk. De ki tudja mi lesz 20–30–100 év múlva. Alapesetben akár 200 éves koráig is lábon tartható.

ErFa – A Mátrafüredre érkező kirándulókat irányítják, vagy meggy mindenki amerre lát?

D.B. – Alapvetően két változatot látok a kirándulókat tekintve: a tömegturizmus, akik gyorsan és kényelmesen akarnak élményhez jutni. Autóval érkeznek, a cél Gyöngyös, Mátrafüred, Sástó, Mátraháza, Kékestető és Galyatető. Ebbe télen a síelők is beletartoznak. Kipróbálják a hegyi sportok bázisát, megebédelnek a mátrafüredi gasztrosoron, Sástón megkeresik a tavat és az Adrenalin Parkot. Kékestető pedig az ország legmagasabb pontja. Budapestről ötven perc alatt elérhető. Őket passzív eszközökkel igyekszünk tájékoztatni, táblákkal és a honlappal. Leírjuk a szabályokat, és bemutatjuk a természetes felújítás folyamatát. A másik csoport a „zöld vonalon” halad, gyalogos kiránduló vagy kerékpáros. Ők többnyire elkerülik az előbbi népszerű helyeket. Az ő irányuk Gyöngyös, Gyöngyössolymos, Lajosháza, Szalajkaház, ahol már működik az erdei iskolánk. Emellett tereljük a turistákat a vasútjainkra is. Velük már intenzívebb a kapcsolattartás.

ErFa – Ez mit jelent?

D.B. – Általában szállástigybenn keresnek bennünket. Az erdő szívébe csak ellenőrzötten engedjük be a látogatókat, ezért sem adjuk ki vállalkozóknak a házaink működtetését.

ErFa – Céljuk a nagyvadállomány csökkentése. Ezzel mi a helyzet?

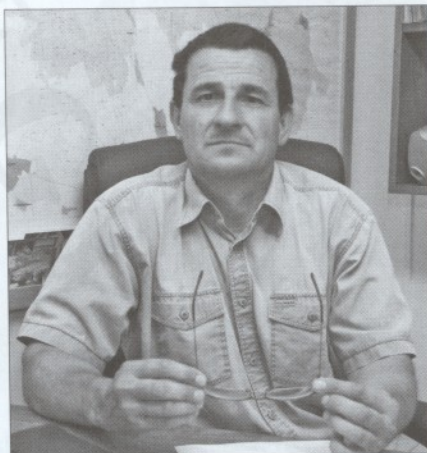
D.B. – 12 ezer hektáros vadászterület tartozik hozzánk. Akkora a teher az erdeinken, amit mindenáron csökkenteni kell. Évente ezer vad kilövése a feladat. Egyelőre nem látni a folyamat végét. Ameddig jelentős „nyomot” hagy az erdőben a vad, addig folytatjuk. Ráadásul az Egererdő csak 25 ezer hektáron vadgazdálkodik, ami csak a fele a Mátra területeinek. A többin vadásztársaságok gyakorolják a vadászati jogot.

ErFa – Akkor marad a kerítés...

D.B. – E téren erősen megoszlanak a vélemények. Vannak, akik nem tolerálják, mások szerint ez az egyedüli megoldás. Egy biztos: az aktuális erdészeti szabályok mellett a jelenlegi vadlét-szám töredéke is gondot okozna.

ErFa – Olyankor hallani-olvasni az erdészetről, ha a vadászidényben korlátozzák az erdőjárók közlekedését...

D.B. – Több száz km turistaútnak van, évente tartunk 15–16 társas vadászatot, ilyenkor biztosítani kell az előzetes és azonnali helyszíni tájékoztatást. Türelemmel kell kezelnünk a legszükségesebb megnyilvánulásokat is, mert pillanatok alatt hisztérikus hangulat alakulhat ki az erdészekkel és a vadászokkal szemben a világhálón. (Zé)

Dudás Béla

Egyedül az erdőben

Mint a mesében: a Mátra alján, csak nem faluszélen, hanem nagyon is távol minden lakott helytől, az erdő közepén lakik – na nem az öregné – hanem Simon Péter kerületvezető erdész. A címe hivatalosan: Gyöngyössolymos külterület 0277. Ez azonban legalább annyira megtévesztő, mint a Szalajka-ház. Pedig egy és ugyanaz. Csakhogy Szalajka nevű helyből csak az Egererdő területén három is van. A magyar nyelvterületen pedig még több. Úgy hogy szófejtéssel kezdjük a beszélgetést:

S.P. – Ezen a helyen, itt a Szén-patak völgyében – épp úgy, mint a többi Szalajka településen –, szénégetésre és hamuzsír-készítésre specializálódtak. Utóbbi a kálium-karbonát, azaz szalalkáli, latinul sal alcali. Hát innen ferdült a szalajka. A Szén-patakot pedig ezek után már nem is kell magyarázni...

ErFa – Azt viszont talán igen, hogy mi visz rá valakit, hogy – szembe menve még az erdészgyakorlattal is – otthagya a civilizációt és kiköltözzön az erdő közepére, ahova még tisztességes út se vezet.

S.P. – Részben a családi körülmények, de legalább ennyire az is, hogy klasszikus módon, erdésznek az erdőben a lakhelye, a munkahelye. Persze azért ma már ez a hely se ugyanaz, mint száz, vagy akár tíz éve. Igaz a házamat már 1929-ben is felkeresendő erdei lakként ajánlották, s most is egyik feladatomban az idelátogató turisták kiszolgálása. Az utóbbi években ugyanis visszaépítették a kisvasút idáig vezető szakaszát,

Simon Péter

majd pedig megépült a „több mint turistaház” szálláshelyünk huszonegyedik századi infrastruktúrával.

ErFa – Ahova vagy gyalog vagy vonaton, vagy sehogy...

S.P. – Erre van a Lada Niva, amivel naponta minimum négyszer teszem próbára a futóművet, illetve az utasaim tűrőképességét.

ErFa – Kik az utasai?

S.P. – A vendégek, ha elakadnak, meg ami az ő kiszolgálásukhoz kell, illetve a közmunkások, akiktől nem lehet elvárni, hogy saját eszközzel, vagy gyalog kétszer tíz kilométert törődjenek ide fel, innen le. Mert egyrészt a legközelebbi falu Mátaszentimre is 5 kilométer légvonalban, másrészt a gondjaimra bízott terület alja úgy 300 méteren, míg a teteje 730-on van.

ErFa – Pontosan hol és mi tartozik ide?

S.P. – A Mátra déli lejtőjén, a mátrafüredi erdészet területén és 1200 hektár igazi hegyvidéki erdő, amint az a mesében is írva van. No és – bár ez közvetlenül nem az én irányításom alatt áll –, itt van egy 350 hektáros vadaskert is. És ugye a már említett vendégfogadás, -kiszolgálás.

ErFa – Tehát alapesetben egyedül van itt. Ki védi – hogy eljussunk a szakszervezethez?

S.P. – Itt senki, illetve magára van utalva az ember. Ami pedig a szakszervezetet illeti, valahova tartozni kell. Már az előző munkahelyemen is tag voltam. Igazán nem voltam/vagyok ráutalva a védelemre. Kapom, amit bárki más, sőt a lakhatás miatt talán többet is. Viszont innen nézve talán a szakszervezet is egyfajta alkalmat, többletkapcsolatot, jelent a völgyön kívüli világgal. Például most szeptemberben is lesz egy szakmai kirándulás. (nl-zz)

Félix-fürdőn tanácskoztak az európai erdészek

A CEF találkozót javasol november elejére az AGRI-val. Sikerrel zárult a partiumi fürdőhelyen az európai erdészek kétnapos konferenciája és szpartakiádja

Forró nyarutói időkben, szeptember 8–9-ike között került sor az erdélyi Félix-fürdőn a Consilva romániai erdészeti konföderáció rendezésében arra a CEF (Council of European Foresters) találkozóra, amelyen nyolc európai ország képviseltette magát szakértőkkel illetve sportolókkal.

A házigazda Románián kívül Bosznia-Hercegovina/Szerbia, Franciaország, Horvátország, Magyarország, Moldávia, Törökország és Ukrajna küldöttei vettek részt a találkozón.

A megnyitóra szeptember 8-ikán délelőtt került sor a Hotel International parkjában. A föllobogózott színpadon a küldöttségek vezetői és a házigazdák köszöntötték a résztvevőket.

A megjelenteket elsőként Marian Stoicescu, a Consilva elnöke üdvözölte.

A román környezetvédelmi miniszter levélben köszöntötte a megjelenteket. Üzenetében hangsúlyozta, hogy az erdők a környezetvédelmi politika nagyon fontos elemét képezik. Szerepük van a társadalom jólétének alakulásában, és az erdőgazdasági társaságok fejlődésében.

A vendéglátó ROMSILVA Bihar Megyei Erdészeti Igazgatóságának nevében az igazgató, Florescu Adrian köszöntötte a résztvevőket.

A boszniai Banja Lukai Egyetem Erdészeti Karának nevében a dékán, dr. Zoran Govedar köszöntötte a hallgatóságot.

A horvát küldöttség nevében Gordana Colnar, a Horvát Erdészeti Szakszervezet nyugdíjas elnökasszonya mondott köszönetet a meghívásért.

A moldáviai küldöttség vezetője, Dumitru Galupa is köszöntötte a résztvevőket.

Az ukrán küldöttség vezetőjeként Tunytsia Yurii Yuriyovich, az Ukrán Nemzeti Erdészeti Egyetem rektora mondott köszöntőt, aki a klímaváltozás kapcsán utalt arra, hogy az erdő fontos alkotórésze a környezetnek.

A magyar küldöttség vezető, Dudás Péter, az EFDSZ elnöke hangsúlyozta, hogy nagy örömmel vesz részt szakértőkkel és sportolókkal a CEF/Consilva találkozón. Elmondta, hogy Magyarországon 20 éve rendeznek sporttalálkozókat, évente más és más helyszínen, s mi is arra törekszünk, hogy nemzetközivé szélesítsük a rendezvényt. A romániai kollégák már évek óta részt vesznek a versenyen, és a legutóbb megnyerték a labdarúgó bajnokságot, amelyhez ezúttal is gratulált. Végezetül a szakértőknek jó munkát, a sportolóknak sikeres versenyzést kívánt.

A török küldöttség nevében dr. Osman Devrim Elvan mondott köszönetet a szervezőknek.

Liviu Judea, a Consilva Bihar megyei elnöke bejelentette, hogy a szálloda halljában Gardó Zoltán nagyváradi fotográfus szervezésében az Eurofotoart természetfotó kiállítása megnyílt, valamint könyvbemutatót is láthatnak.

A megnyitót követően elkezdődött a szakértői tanácskozás a hotel konferencia termében.

A bevezető előadást Marian Stoicescu, a Consilva elnöke tartotta.

Ismertette az Európai Erdészek Tanácsa stratégiáját és cselekvési programját.

Az Európai Erdészek Tanácsa fő céljai a következő időszakban:

- A CEF tagjai, az erdészek érdekeinek támogatása nemzeti, európai és globális szinten.
- Képviseli a szervezetek tagjait és az erdészeket a nemzetközi intézményekben
- Egyesült Nemzetek Szervezete, az Európa Tanács, az Európai Bizottság –, és az egyéb erdészettel, a természeti környezettel, a bioenergia tartálékokkal, fa és biomasszával és a munkaügyi viszonyokkal kapcsolatos ügyekben.
- Elősegíti az Erdész Nyilatkozat rendelkezéseinek elismerését és végrehajtását a nemzeti és nemzetközi intézményeknél.
- Új tagok toborzása az Európai Erdészek Tanácsába.

E célok megvalósítása érdekében, az elnökség és a CEF tanácskozó testülete továbbra is kapcsolatot tart fenn Európában a nemzetközi intézményekkel, mind az Európa Tanács, mind az Európai Unió intézményeivel, és kezdeményezi a kapcsolatot olyan országok erdészeivel vagy erdészeti szervezeteivel, amelyek nem képviseltetik magukat az Európai Erdészek Tanácsában.

Az Európa Tanács szintjén a CEF erősíteni fogja akkreditált megfigyelői státuszát a Forest Europe folyamatban és részt fog venni a fórumokon, annak érdekében, hogy véglegesítsék a közös cselekvési tervet az érintett szervezetek a Forest Europe folyamatban, a jogilag nem kötelező érvényű megállapodást az európai erdőkőről, a felelős erdészeti miniszterek kezdeményezését a 46 európai országból, akik a Forest Europe miniszteri konferencián találkoztak.

Uniók szinten a CEF továbbra is részt vesz az EU-intézmények, az erdészeti

stratégiák és politikák fejlesztési folyamatában, erősíti a kapcsolatot az Európai Parlamenttel, az Európai Bizottsággal és az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottsággal, hogy az Európai Unió intézményei által hozott rendeleteket és ajánlásokat a valósághoz, az erdészeti ágazathoz igazítsák. Ebben a tekintetben a CEF részt vesz az Európa Tanács, az Európai Unió és az Egyesült Nemzetek Szervezete által szervezett tevékenységekben.

A CEF bizottsága javasolja egy találkozó megszervezését a CEF küldöttség és a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság (AGRI) küldöttsége között 2016. november elejére.

A CEF kezdeményez egy sor nemzetközi eseményt: szimpóziumokat erdészeti témákról a CEF testület nyílt ülésein, fotó-, grafika kiállításokat és erdészeti könyvbemutatókat, továbbá a CEF égisze alatt európai nemzetközi sportversenyeket szervez a kapcsolatteremtés eszközeiként.

Elsőként a 2016. szeptember 8–9-ikén, Romániában, Nagyvárad Félix-fürdőn megtartott szimpóziumot, amelynek címe „Az európai országok erdészeti menedzsmentje” volt. Ennek keretében nemzetközi sportversenyt, a „Consilva Kupát” is megrendezték.

Az ülésen határozatot hoztak, hogy 2016-tól kezdve a CEF két díjat fog odaítélni:

A „Fidelis Silvarum” érdemrend elismerő fokozata – olyan személyiségeknek, akik az erdészeti ágazatban szereztek speciális szakmai érdemeket, valamint támogatták a CEF és az AGFEE tevékenységét;

Továbbá a „Fidelis Silvarum” érdemrend kiváló fokozata – olyan személyiségeknek, akik kivételes tevékenységet folytattak az erdészeti ágazatban, valamint, akik munkájuk révén hozzájárultak az erdők és az erdészeti ágazat fejlesztéséhez, illetve a nemzeti vagy nemzetközi

erdészeti stratégiák és erdőpolitika fenntartásához és fejlesztéséhez.

A konferencia alkalmával az érdemrend kiváló fokozatával tüntették ki Dudás Pétert, az EFDSZ elnökét, az érdemrend elismerő fokozatával pedig Górasz Lászlót, az EFDSZ főtítkárát.

Az Európa Tanács személyiségei közül Fidelis Silvarum érdemrend kiváló fokozata kitüntetést kapta Gabriela Matecna asszony, a Szlovák Köztársaság földművelésügyi és vidékfejlesztési minisztere, a Forest Europe általános koordinációs bizottság tagja. Az Európai Unió vezető személyiségei közül Fidelis Silvarum érdemrend kiváló fokozatát kapta Jean-Claude Juncker, az Európai Bizottság elnöke, valamint Phil Hogan, mezőgazdasági és vidékfejlesztési biztos.

Fidelis Silvarum érdemrend kiváló fokozata kitüntetést kapott Klaus Werner Johanniss, Románia elnöke is.

Az Európai Erdészek Tanácsa (C.E.F.) Igazgatótanácsa a következő szervezeti intézkedéseket hozta:

- A C.E.F. Alapokmánya szerint dr. Zoran Govedar egyetemi tanár, a Banja Lukai Egyetem Erdőmérnöki Kar dékánja a C.E.F. tagja, valamint a C.E.F. alelnöke lett.
- A C.E.F. elnökének egyéves megbízatása 2017 január 1-jén kezdődik és december 31-ig tart.
- A 2017. január 1-től december 31-ig tartó időszakra dr. Jurij Tunytsya akadémikust, egyetemi tanárt választották a C.E.F. elnökévé.
- A 2018. január 1-ről december 31-ig tartó időszakra, Ali Kucukaydin okleveles mérnököt választották a C.E.F. elnökévé.
- A C.E.F. tanácskozó testületébe Románia képviselőjére Marian Stoicescut, a Consilva elnökét és Silviu Geană, a Consilva főtítkárát választották.
- A konferencia délutáni szakaszában előadások hangzottak el a meghirdetett témakörben. A magyar előadást Kovácsévics Pál, a NÉBIH főerdőtervezője tartotta Forest management in Hungary címmel.
- A konferenciával párhuzamosan Püskösdfürdőn zajlottak a sportversenyek. Hazánkat egy Zala és Fejér megyei labdarúgókból álló csapat képviselte.

(Zé)

„Egy nép kiáltott. Aztán csend lett.”

1956 és az erdészet

Márai Sándor 1956 karácsonyára írt „Mennyből az angyal” című, megrendítő szépségű versének egy sorát tettem írásom élére, most, amikor az ország az „események” 60. évfordulója alkalmából a forradalomra és a vérbe fojtott szabadságharcra emlékezik. Mégpedig azért, mert a költő hat szóval kifejezte mindazt, aminek már könyvtárnyi irodalma van.

Igen, százezernyi adattal rendelkezünk már a történetekkel kapcsolatban. Ám úgy tűnik, mintha minden újabb részletinformáció csak tovább sűrítene a homályt, segítve elfedni a lényegét, s szaporítva azokat a kérdéseket-kérdőjeleket, amelyeket röviden így lehet összefoglalni: mi történt itt tulajdonképpen 1956-ban?

A rendszerváltás előtti válaszdadás kurt volt és egyértelmű: a reakció által évek óta előkészített ellenforradalom, mely a munkás-paraszt hatalmat igyekezett megdönteni, a népi demokrácia eredményeit megsemmisíteni, a régi világot visszaállítani stb., stb. S amelybe néhány „megtévedt” tisztességes dolgozó is belekeveredett.

A polgári rendszerváltáskor két menetben megfogalmazódott '56 új meghatározása is: népfelkelés, illetve forradalom.

Spontán vagy szervezett?

Mindazonáltal 1989 után már tágabb lehetőség nyílt az addig csak bizalmas körben, suttogva feltett kérdések nyíltabb feltevésére, az események új megközelítésére. Meg is tette ezt a történelemtudomány művelőinek egy része, megkezdődött a részeredmények publikálása is. A kutatások egyik fő célpontjává az vált: mennyire volt spontán a forradalom kirobbanása a népelégedetlenség talaján? Vagy pedig szervezte valaki, illetve szervezték? Mennyire volt kívülről irányított, netán „megrendelt”? És „Cui prodest? – Kinek az érdeke?”, tették fel a klasszikus kérdést, mint már két évezreddel korábban a régi rómaiak a bonyolult konfliktushelyzetek kapcsán.

A spontaneitás lényegét Pintér László – az „események” idején soproni, majd utánuk vancouveri erdőmérnök-hallgató – így fogalmazta meg „'56-os emlékeim” című, 2006-ban megjelent írásában: „Tűz

volt az, a nemzeti elkeseredésből kilobbant, öngyulladás által keletkezett tűz, mely szinte órák alatt átcsapott az ország gúzsba kötött városain, falvain.” (Erdészettörténeti Közlemények, LXXI. kötet, 74. oldal.)

A drámai történelmi esemény főszereplője a Szovjetunió volt; ez a moszkvai nagyfejedelemségből kifejlődött bizantinikus jellegű birodalom, amelyre létrejött óta a szakadatlan expanzió, a változó intenzitású, türelmes, de feltartóztatatlanul terjeszkedés volt jellemző, amely nemcsak testvéreit falta fel: a novgorodi és a kijevi nagyfejedelemséget, hanem az Aranyhorda földjét, az egész Kelet-Európát, Szibériát és Közép-Ázsiát, a távol-keleti partvidéket Kamcsatkástól Szahalinostól, Moldáviát és a kaukázusi népeket, a Baltikumot és Karéliát. Mit számított ebben az irtózatos dimenzióban az ujjhegynél is kisebb Magyarország?

A tervek készen voltak

Ma már ismert, hogy a szovjet fegyveres intervenció terveit a Székesfehérváron 1955-ben felállított különleges hadtest parancs-noksága P. Ny. Lascsenko altábornagy irányítása alatt már 1956 júniusában kidolgozta, s a terv a „Volna” (Hullám) fedőnevet kapta. Végrehajtását pedig a „Kompasz” (Iránytű) jelszó kiadását követően kellett megkezdeni.

De mi szükség volt bármiféle katonai intervencióra, amikor a Szovjetunió egyébként is megszállva tartotta az országot, s minden jelentősebb magyar városban erős szovjet helyőrség állomásozott főleg páncélos alakulatokkal és gépesített

gyalogsággal feltöltve. A szükséges katonai repülőterek is üzemben álltak. S mindez jogszerűen, az 1955-ös Varsói Szerződés alapján.

Az izgalom is 1956 nyarán fokozódott a közéletben; a viták a Petőfi Körben, az írószövetségben, az egyetemeken, felső szintű szovjet politikusok jövés-menése, Rákosi Mátyás kivonása (kimentése?) a Szovjetunióba, az MDP KV „szánombánom-megjavulunk” ülése júliusban; stb. Majd pedig a Gerő Ernő-Hegedűs András-Piros László vonal újabb bekeményítése.

Az események menete és végeredménye ismert. A forradalom halva született, mert a két sorsdöntő nagyhatalom: az Amerikai Egyesült Államok és a Szovjetunió közül egyiknek sem állt érdekében a Kelet-Európában pillanatnyilag fennálló status quo megbontása; a Szovjetunió szabad kezet élvezett az érdekszféráján belüli intézkedésekhez. Lengyelországban volt egy okos Gomulka elvtárs, aki elsimította a meleg helyzetet. Magyarországon nem volt. Talán nem is kellett. Zsukov marsall páncélos hadosztályai számára pedig nem jelentett gondot a technikai részletek lerendezése.

Persze, amint tudjuk, a nemzetközi politikában még volt egy-két utólagos ejnye-bejnye „a magyar ügygel” kapcsolatban. Mindazonáltal Petőfi Sándor ismét papírra vethette volna keserűen dacos sorait:

„Magára hagyták, egy magára/ A gyáva népek a magyart/ Lánzc csörg minden kézen, csupán a/ Magyar kezében cseng a kard.” – (Európa csendes, újra csendes, 1849)

Néhány irodalom

Nem lenne sem helyes, sem lehetséges, hogy évfordulós megemlékezés címén az események dzsungelébe hatoljak. Már csak azért sem, mert tapasztalat szerint a forradalom nem csak történelmi mérőöldkő, hanem sokak számára még mindig élő, sajgó emlék a jelenben; társadalmilag még mindig megosztó tényező, bár az idő múlása ezen a téren is elvégzi a maga munkáját.

Ezért a forradalomról általánosan megemlékező írásom végén a rendelkezésre álló sok-sok történelmi írásmű közül három, kevésbé közkezen forgót ajánlok az eddig írtak mellé.

Az egyik Jobbágyi Gábor professzor „Provokáció? Az 1956-os forradalom kezdetéről és a Kossuth téri tömeggyilkosságról” című könyvecskét (Budapest, 2012, – Kairosz Kiadó). Ennek egyik érdekessé-

ge, hogy egy korabeli FM-es erdőmérnök visszaemlékezését is tartalmazza.

A másik mű dr. Vasas Joachim c. egyetemi tanár, kandidátus „A tények erejével Nagy Imréről és az 1950-es évekről” című munkája (2012, a szerző kiadása). Döbbenetes adatokat közöl Nagy Imre miniszterelnök és a szovjet KGB kapcsolatáról.

A harmadik könyv Gál Éva et al., szerk.: A „Jelcin-dosszié”. Azokat a volt szovjet – jelenleg FÁK – levéltári dokumentumokat tartalmazza, amelyeket Borisz Jelcin FÁK-elnök adott át 1956-ról 1992-ben dr. Göncz Árpád köztársasági elnökünknek. Jól szerkesztett csoportosításban, jegyzetekkel, irodalomjegyzékkel, mutatókkal stb. ellátva jelent meg.

A forradalom az erdészet területén

Azzal kapcsolatban, hogy mi történt a szakma területén 1956-ban és a következő hetekben-hónapokban, hasonló megállapítás tehető, mint az országos helyzetképpel kapcsolatban. A jelenlegi publikációs keretek között inkább csak irodalmi hivatkozásokkal tudom érzékeltetni, hogy mi az, amit tudunk és mit nem.

A leginkább talán a soproni események a legismertebbek.

A hallgatók jelentős részének és ugyancsak több oktatónak kollektív elme- nekülése az országból 1956 novemberében és zömük Kanadában történt befogadása, letelepedése.

Ennek bő irodalma van. Ebben a tekintetben alapmű Roller Kálmán professzor, majd Vancouverben a Sopron Division dékánja két könyve: „The Sopron chronicle. Sopron 1956.” (Vancouver, 1986) Valamint: „... Mi is voltunk egyszer az Akadémián. Soprontól Vancouverig, 1956-2000. (Budapest, 2001)

„Az Országos Erdészeti Egyesület Erdészettörténeti Szakosztályának Közleményei” című sorozatban dr. Oroszi Sándor DSc szerkesztésében több kötet is megjelent ebben a témakörben 1996–2006 között. (XXIX., XXXVII., XLIV., XLIX., LXXI. sz. kötet.) Ugyancsak megemlíten- dő ifj. Sarkadi Sándor központi könyvtári főigazgató (NymE) „A soproni MEFESz az 1956-os forradalomban” című könyve (2006) és dr. Illyés Benjámin erdőmérnök, ny. tud. osztályvezető „Soproni diákok voltunk ...” című műve (2006).

Nagyobb terjedelmű írásművek közül a 2015-ben elhunyt Mészáros Gyula erdőmérnök, ny. üzemtervezési irodavezető könyvéről tudunk: „Forradalom és sza-

badságharc Veszprémben, 1956. (Veszprém, 2001, Művészetek Háza kiad.). Ez a mű azonban – amint a címe is mutatja – nem szorítkozott az erdészetre, hanem általában a Veszprém megyében történt forradalmi eseményeket igyekezett kötetbe gyűjteni. Mészáros talán egyedüli erdészeti tagja volt a Politikai Foglyok Országos Szövetsége (POFOSz) elnökségének, aki már otthonosan mozgott az Állambiztonsági Szervezetek Történelmi Levéltárában. Még sok titkot, információt vihetett magával a sírba, amelyeket már súlyosra fordult egészségi állapota nem engedett papírra vetni. De nem többet, mint amennyit még rejt a Nemzeti Levéltár, a Politikatörténeti Intézet, a többször nevet változtatott '56-os Intézet archívuma, a megyei levéltárak, vállalati és intézményi irattárak stb., no meg az emberi emlékezet.

Tudnék még nevetek említeni a bari- kád mindkét oldaláról, de nem tartanám szerencsésnek, tekintettel a még élők, valamint a családtagok, barátok stb. esetleges érzékenységre, s talán a személyi- ségi jogokra is.

Nehéz volt a folytatás is

A harci zaj elültével a történet távol- ról sem ért véget. 1956 novemberében a Népköztársaság Elnöki Tanácsa 25. sz. törvényerejű rendeletével létre hozta a munkástanácsokat; a 2/1956./XI.16/ sz. kormányrendelet pedig azok működéséről szólt. Az Országos Erdészeti Főigazgatóság az „Erdészeti Értesítő”-ben egy tájékoztatót fűzött mindehhez, amelyben kötelezően előírta az erdőgazdaságok, faipari vállalatok stb. számára a munkástanács megalakítását.

Egykor kollégáink közül sokan örültek és büszkék is voltak rá, hogy tagjai lehetnek a vállalati munkástanácsnak, mert megválasztásukat dolgozótársaik bizal- maként értékelték.

Aligha gondolták, hogy nemsokára életük komoly teherterele lesz ez a tény, nagy fekete hibapont újonnan felfektetett káderlapjuk erre a célra rendszeresített rovatában. Ott maradt szakmai pályafutásuk végéig, nem éppen előnyös tényezőként szolgálati előmenetelük elbírálása szempontjából.

Kisebbségi publicitást kapott – az „Erdészeti Értesítő”-ben nem is jelent meg – az 1956. évi 31. számú törvényerejű rende- let a közbiztonsági őrizetbe helyezéséről, magyarul: az internálásról. A Legfelsőbb

Bíróság polgári kollégiumának 452.sz. ál- lásfoglalása (Erd. Ért. 1957. május 21. sz., 111. oldal) pedig a munkáltatóra bízta, hogy az internálásból szabadult személyt visszafogadja-e személyi állományába vagy megszünteti munkaviszonyát.

Egyedül a kecskeméti erdőgazdaság igazgatójáról, Csontos Gyuláról hírtelt – és ezt Madas András is megemlíti memo- árjának II./165. oldalán –, hogy szárnyai alá gyűjtött több 56-os meghurcoltat, pe- dig ő az erdőmérnöki oklevelét a harkovi mezőgazdasági főiskolán szerezte meg.

Kutatni kell(ene)!

Történelmi tapasztalat, hogy az erdő olyan kényes jószág, amely érzékenyen viszonyul a társadalomban jelentkező ra- dikális változásokra. A forradalom alatt, illetve az azt követő hetekben átme- netileg labilissá vált közbiztonsági hely- zetben megnövekedett az erdei falopások és a vadászások száma. A szakszemélyzet azonban kényes helyzetben volt az exta- tikus közéleti atmoszférában, és nem sok mindent tudott tenni, azt is csak óvatosan. Kemény konfliktushelyzetek még így is adódtak.

Nincs tudomásom arról, hogy akár csak viszonylag is teljes körű, országos felmérés készült volna arról, hány közvet- len vagy közvetett kárvaltozta volt a szak- mában a forradalmi eseményeknek. Hány fegyelmi eljárás indult, lefokozás, el- bocsátás, megveretés, internálás, bírói íté- let stb. A soproniak mellett még hányan hagyták el az országot, „disszidáltak”?

Volna tehát mit felkutatni, számba venni, feldolgozni az erdészet és a kap- csolódó területek vonatkozásában is. Tapasztalat szerint a kerek számú évfor- dulók általában előbbre szokták vinni az efféle ügyeket. (A rákoskeresztúri új köz- temető 301-es parcellájának, a kivégzet- tek, 1956-osok emlékhelyének rendbeté- teléből az erdészet kivette a részét.)

Talán az OEE Erdészettörténeti Szak- osztálya írhatna ki ezzel kapcsolatos pá- lyázati felhívásokat (pl. „Az én '56-om” stb. címmel). A kortárs tanúk idős em- berek, s fogyatkoznak. Sokan lélekben – olykor testben is – egy életre sebzettek, múltjukról keserű szájjal mélyen hall- gatva szálltak sírjukba.

Ismét a régi rómaiakra utalva: édes és dicső dolog-e a hazáért szenvedni? Érde- mes-e még tépdetni a lassan hegedő sebe- ket, avagy hagyjuk a csudába az egészet?

Király Pál

150 éves az Országos Erdészeti Egyesület

Az egyesület Székelyföldön tartotta a 147. jubileumi rendezvényeit

Evekkel ezelőtt, dr. Pethő József elnöksége idején vetődött föl, hogy a határon túli területekre, egykori egyesületi közgyűlési színhelyekre kellene el-, visszavinni a vándorgyűléseket. Az első kísérleti út Kárpátaljára vezetett, ahol a Fekete-Tisza forrása fölötti emlékhelynél tette tiszteletét két autóbussznyi egyesületi tag. A következő „óriásvállalkozás” pedig az Ipoly Erdő selmeci vándorgyűlése volt. Immár pedig túl vagyunk 2016. évi erdélyi jubileumi vándorgyűlésen. Köszönet az OEE Elnökségének, a szervezőknek!

ink: Áder János, a Magyar Köztársaság Elnöke, Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter, Bitay Márton államtitkár, Ugron Ákos államtitkár-helyettes volt jelen. A társszervezeteket Győrffy Balázs, a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara elnöke, Luzsi József, a MEGOSZ elnöke, Tolnay Lajos, az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület elnöke képviselte. A helyieket többek között Tamás Sándor, Kovászna Megye Tanácsának elnöke, Kelemen Hunor, a Romániai Magyar Demokrata

de Európa legrégebbi civil szervezetére – mondta az elnök.

Tamás Sándor elnök történelmi visszapillantással kezdte köszöntőjét. 1804-ben székely elődeink az Erdélyi Főkormánysszéknek írt levelüket így kezdték: „Nekünk csupáncsak fában van minden élő okunk” Ez a megállapítás ma is nagyon időszerű – folytatta. – Hiszen Székelyföld jövőjének egyik biztosítéka a magán-erdőtulajdon megszilárdítása, az erdők szakszerű kezelése, ésszerű hasznosítása.

Elmondta, azt szeretnék, hogy a háromszéki Kálnok szakmai zárandókhellyé válják. A terveik között szerepel egy Bedő

A 147. Vándorgyűlés megnyitója a sepsikőröspataki sportcsarnokban

Az ezerfős vendégsereget Tusnádfürdőn és környékén szállásolták el, és ott zajlott a nyitó és záró ünnepség is. A második napon, június 23-án Sepsikőröspatakon volt az ünnepi közgyűlés. Az alkalomra szépen fölépített színpadképen Bedő Albert nagyméretű fotóját láthattuk, egy selmeci látképbe illesztve. Alatta a Bedő-idézet: „Szeressük hazánkat, nemzetünket és szakunkat hűséggel, egyetértséssel és összetartással”.

A vándorgyűlésen a legmagasabb szinten képviselték hazánkat vezető-

Szövetség elnöke, Melles Előd, a romániai Magánerdő Gazdálkodók Országos Szövetségének alelnöke, Kisgyörgy Sándor, Sepsikőröspatak polgármestere, Albert Tibor, Tusnádfürdő polgármestere, Kató Béla, az Erdélyi Református Egyházkerület püspöke, Bálint Benczédi Ferenc unitárius püspök képviselte.

Zambó Péter elnök nyitotta meg a közgyűlést. Kiemelte, történelmi esemény résztvevői vagyunk, mert 118 év után visszatért az egyesület vándorgyűlése Erdélybe. Legyünk büszkék a világ egyik,

Albert emlékház fölépítése, amelynek alapjait már lerakták.

Áder János köztársasági elnök Bedő-idézetrel kezdte beszédét: Az összetartás által a kis dolgok is nagyra lesznek.

Mivel 150 évvel ezelőtt még nem volt magyar nyelvű képzés, ezért az új egyesület fő feladatai között szerepelt, hogy megteremtse az erdészeti tudományok magyar nyelven való művelésének feltételeit – emlékeztetett.

Kiemelte, az Erdészeti Lapok már az 1870-es években figyelmeztetett a klíma

A 147. Vándorgyűlés díszvendégei a sepsikőröspataki sportcsarnokban

Zambó Péter, az OEE elnöke köszöntője

szabálytalanságaira. Az erdész szakma már akkor felhívta a figyelmet arra, hogy a növénytakaró és az éghajlat között szoros kölcsönhatás áll fenn.

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes első helyen azt a nemzetpolitikai szempontot említette, amely a szakmák és csoportok Kárpát-medencei szerveződésére hív föl. Nem hagyhatjuk, hogy az államhatárok szétszakítsák a különböző szervezeteket – fogalmazott. Utalt a világban jelen lévő két szélsőséges álláspontra, a

Áder János köztársasági elnök

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes

Tamás Sándor, Kovászna megyei tanácselnök

mindent iparosítani akaró kapitalizmusra és a sötétzöldek elzárkózására.

Fazekas Sándor miniszter Bedő Albert hasonlatával az OEE-t életerős tölgyhöz hasonlította, amely mára terebélyes fává nőtt ki magát.

Hangsúlyozta, hogy Trianon után csaknem száz évvel is összetartunk, és Erdély bércei között is itthon vagyunk. Kiemelte, hogy az egyesület őrizte a hagyományokat, ugyanakkor megfelelt a társadalom és a gazdaság változó kihívásainak. Elmondta, hogy elengedhetetlen

az erdőből fenntartható módon kitermelhető faanyag hasznosítása.

Az ünnepi megemlékezések után az OEE kitüntetésekre került sor, melyeket Áder János, Semjén Zsolt, Fazekas Sándor és Zambó Péter adott át.

Ünnepségek Kálnokon

Bedő Albert szülőfalujában Kisgyörgy Sándor polgármester köszöntötte az ünneplőket, emlékeztetett a település történelmi múltjára, és köszönetet mondott a megtiszteltetésnek, hogy ily magas rangú politikusok tisztelték meg Kálnokot.

Győrffy Balázs, a NAK elnöke utalt az OEE-vel meglévő stratégiai szövetségre, majd Dávid Ferenc kálnoki közbirtokossági elnökkel megkoszorúzták Bedő Albert szobrát.

Az ünnepség sorozat következő állomása az unitárius temető volt, ahol a helyi közösség nevében Szabó Adél Júlia tiszteletes asszony és Bálint Benczédi Ferenc unitárius püspök köszöntötték az ünneplőket. Bedő Albert az erdőben rejlő gazdagságot nem kihasználni akarta, hanem felhasználni nemzetünk erősítésére – figyelmeztetett a püspök.

Zambó Péter ünnepi emlékezésében fölidézte Bedő Albert pályáját, mind a szakmában, mind az egyháza és szülőföldje érdekében szerzett érdemeit. A jövő feladatairól szólva elmondta, hogy szorosra kell fűznünk a környező országok szakembereivel a kapcsolatokat. Első lépésként meghívjuk a Visegrádi Négyek erdészeti egyesületének

Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter

A 2016. évi kitüntettek:

Örökös Tagsági Díszoklevelet kapott:

Barátossy Gábor erdőmérnök

Bedő Albert Emlékérmét kapott:

Kissné Szabó Gabriella

erdőmérnök,

Koczka Zoltán erdőmérnök,

dr. Sárvári János erdőmérnök

Kaán Károly Emlékérmét kapott:

Dr. Illyés Benjamin erdőmérnök,

Nagy László erdőmérnök,

erdőmérnök,

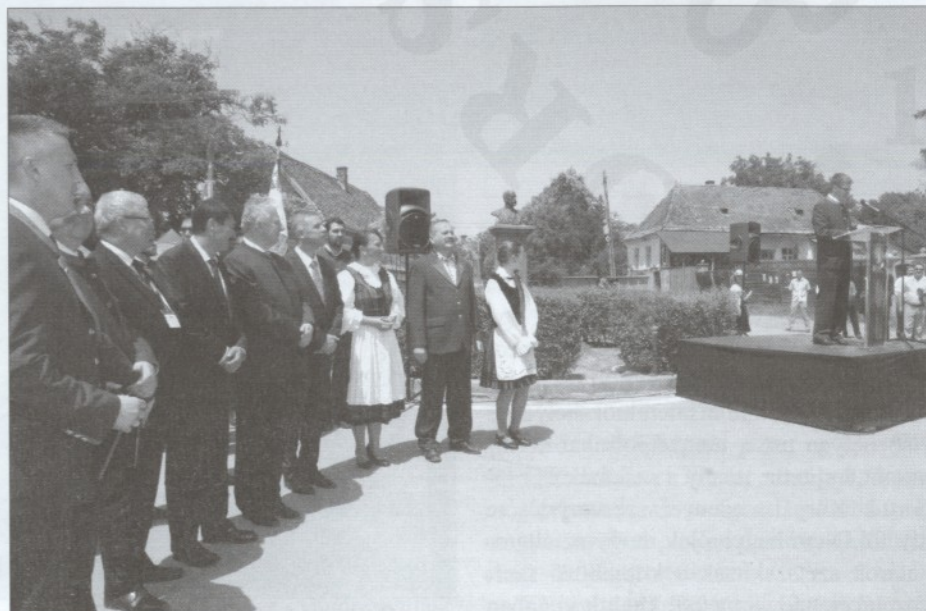
Orbók Ilona erdőmérnök

Decrett József Emlékérmét kapott:

Berecki Tibor erdésztechnikus,

Máriás Ferenc erdésztechnikus,

Varga László erdésztechnikus

Ünnepség Kálnokon, Bedő Albert szobránál

Áder János megkoszorúzta Bedő Albert sírját

Erdőmérnök-hallgató szöveget ver az emlékfába

Emléktábla leleplezése a Sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium udvarában

Szakács Sándor, az OEE Erdélyi HCS elnöke (j) és Tamás Sándor fõlszalagozza vándorzászlót

képviselőit. Hangsúlyozta, hogy tovább folytatjuk az erőfeszítéseket az idősothton megalapítására, és a régi székházunk visszaszerzéséért.

Ezt követően emléktáblát lepleztek le és megkoszorúzták Bedő Albert sírját.

Este Tusnádfürdõn került sor az ünnepi vacsorára, amely előtt átadták az év erdésze verseny díjait.

Másnap, június 24-ikén az egyesülettel egyidõs sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium udvari falán emléktáblát avatott Bitay Márton Örs államtitkár, mely a 118 évvel ezelõtt ugyanitt tartott közgyûlésre emlékeztet. Ugyanekkor nyitották meg a Székely Vadászati Múzeumban a Bedő Albert kiállítást.

A vándorgyûlés terepi programjai eközben Erdély-szerte zajlottak, 11 kiránduláson vettek részt az érdeklõdõk.

Este Tusnádfürdõn zárult a háromnapos erdélyi vándorgyûlés, és ez alkalommal adta át a vándorzászlót Szakács Sándor, az Erdélyi Helyi Csoport elnöke és Tamás Sándor kovásznai elnök a 217. évi rendezõ Kaszó Zrt. vezérigazgatójának, Galamb Gábornak. (zë)

Könyvekről – röviden

Örömmel állapíthatjuk meg, hogy nemzetgazdasági viszonylatban szakmánk bármennyire is kicsinek tűnik, szakmai könyvkiadásunk búpópatakocskája mégis kitartóan csordogál, s rendszeresen produkál érdekes és értékes új szellemi termékeket.

Híradónk terjedelme és időszakos megjelenése, sajnos, nem teszi lehetővé, hogy a szakmát, tagtársainkat érintő új könyvek ismertetésével olyan terjedelemben foglalkozzunk, megjelenésükre pedig olyan gyorsan reagáljunk, mint ahogyan szeretnénk. Így azután elég tekintélyes elmaradásunk halmozódott fel a recenziókat illetően.

Ezért a következőkben a megjelenés időbeli sorrendjére való tekintet nélkül és csak néhány szóval jellemezve, figyelemfelhívó céllal említünk meg néhány művet az utóbbi idők terméséből.

Szarvasnyomon Magyarországon (Szerkesztő: dr. Zoltán Attila.) Alcíme: Híres vadászok — jeles magyar gímszarvastrófeák, 1700–2015. Az álló, A4 formátumú, 480 oldal terjedelmű könyvet csak felsőfokú jelzőkkel lehet jellemezni: gyönyörű, érdekfeszítő, roppant mennyiségű információt tartalmazó, kitűnően szerkesztett stb. Mindezt egy kifejezésben így lehet összefoglalni: lenyűgöző. Ráadásul kétnyelvű, magyar és angol. Aki hozzá tud jutni, ne szalassza el, inkább gyűjtsön rá. Ajándéktárgynak is pompás, szakmán kívülieknek is, a szép könyveket kedvelőknek különösen. Kiadója a Nimród Vadászújság.

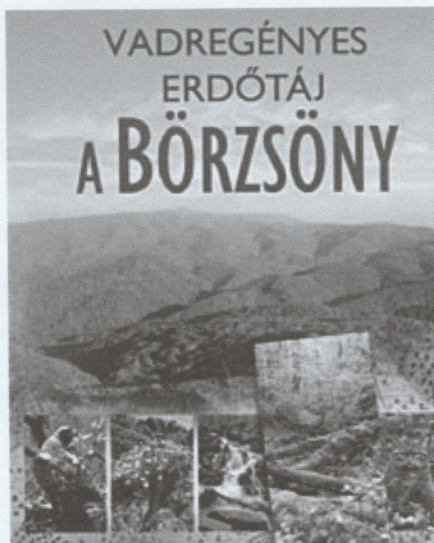
A Börzsöny (Szerkesztők: Bartha Dénes – Nagy László – Oroszi Sándor, alcíme: Vadregényes erdőtáj) Grandiózus, 600 oldalas mű ez is. Iskolapéldája annak, hogy miként lehet, sőt kell egy természetes erdészeti tájegység sokoldalú adottságait monografikusan feldolgozni. Tudjuk, hogy nem ez az egyedüli könyv már ebben a műfajban. Mindazonáltal azt kívánjuk, hogy bár mindegyik erdőgazdasági tájunkról állna rendelkezésünkre legalább hasonló munka. Megjelentette az Ipoly Erdő Zrt.

Börzsönyvidék, 4. és 5. kötet. A könyvsorozatot 1993-ban indította útjára a szobi Börzsöny Múzeum és a köré szerveződött B.M. Baráti Köre; szakemberek, lelkes társadalmi aktivisták és szponzorok. A sorozat szerkesztői: Hala József, Mándli Gyula és Fésű József, úgyis, mint kiadó.

A 4. kötet Koczuba József szerzői munkája. A Börzsöny vadon termő gom-

báit ismerteti, amelyekben a hegység különösen gazdag.

Az 5. kötet a „Börzsöny erdői és vízei” címet viseli és 13 szerző változatos témájú, de mindig börzsönyi kapcsolódású dolgozatát tartalmazza, számos ábrával és bőséges irodalomjegyzékekkel.

Bedő Albert (Szerkesztő: Andrási Pál) A legnagyobb magyar erdész kultuszának legaktívabb hazai gócpontja a nevét 1962 óta viselő ásatthalmi szakiskolánk, amely a közelmúltban gyors egymásutánban két monográfiával is meglepte a szakközönséget. Mindkettő igényes kivitelű, de a második frissített és bővített tartalmú. A fennállásának 150 éves jubileumát ünneplő Országos Erdészeti Egyesület erdélyi vándorgyűlésének résztvevői az utóbbit kapták meg maradandó emlékül.

A debreceni erdészeti technikum és diákjainak története. (Szerző: Pus-kás Pál.) Egy várva várt könyv, egy régi, 1950–1955 között működött, kiváló, de már-már feledésbe merülő iskoláról. Le a kalappal a szerző előtt, aki nem csak összegyűjtötte az irtatlan mennyiségű adatot, fényképet, majd megírta a történetét 392 oldal terjedelemben, hanem magánkiadásaként meg is jelentette. Ezen az iskolán túlmenően számos új adatot közöl az erdészeti szakoktatás más területeiről is.

Meg nem jelenések könyve (Szerzője Aponymus, ami Apatóczy István okl. erdésztechnikus, ny. erdészeti műszaki vezető írói álneve). Már 4 művét ismertettük Híradónkban. A mostani 88 oldalas kis kötet, amint a címe is mutatja, még nem publikált írásából közöl bő három

tucatnyit. Többségük Apatóczyra jellemző ironikus, olykor már szatirikus, sőt szarkasztikus stílusban írva. Ennek során kedveli a szójátékokat, a hangzó-, illetve betűtranszformációkkal elért hatásokat. Ezt mutatja a kötetecske címe is, ami Szent János apostol evangéliumából a Jelenések Könyvének ellentéte. Változatos tartalmú, szórakoztató olvasmány, több írásban történelmi mélységeket érintve, valamint szakmai tanulságokat is. (A szerző saját kiadása.)

Vadászparadicsom a Vértesben (Szerző: Merán Fülöp). Ez immár többedik kötete a szerzőnek. S a korábbiakhoz hasonlóan ez is arról szól, amit a címe is jelez: a mélyen tisztelt vadról és a vadászatról, és szeretett Vérteséről. Valójában egy érdekfeszítő történelmi korrajz a rettenetes és csodálatos XX. század közepéről. Lebilincselő olvasmány remek stílusban megírva, dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes előszavával, sok fotódokumentummal, a táblakötés külső címlapján dr. Kun Edit szép olajfestményével. (Kiadója: a Vérteserdő Zrt.)

Barangolások a királyok erdeiben – a székesfehérvári központtal működő Az Erdőért Egyesület adta ki ezt a praktikus méretű, csinos kis kiránduló-zsebkönyvet a Közép-dunántúli Turisztikai Régió azon 30 erdőjéről, illetve a bennük levő különböző objektumokról, amelyek felkeresését az egyesületet alkotó hat állami erdészeti zrt. a természetjárók figyelmébe ajánl. A színes fotókkal szemléletesen tett két-két oldalas objektum-ismertetők mindegyikéhez jól feliratozott térképkivonat is tartozik. Ezen túlmenően pedig a hátsó belső borítóoldalán tasakban található térkép jó áttekintést ad a részletek fölött. A kiadvány kitűnő minta lehet más erdőgazdálkodók számára is.

Források és tavak a Pilis erdeiben. Ez nem könyv, hanem egy színes, praktikus méretre hajtogatott térkép a címébe foglalt tartalmat szemléltetve. Kálmán Miklós, a Pilisi Parkerdő Zrt. osztályvezetője készítette és a vállalat adta ki. 143 vízelőhelyet tüntet fel szakszerű csoportosításban: forrás, kút, kistó, víztározó, tórendszer. Azért is említjük meg, mert a víz az emberiség egyik legnagyobb globális problémájává vált, és a vízgazdálkodásból fokozódó szerep hárul az erdőgazdálkodásra és, főleg a lehullott csapadékvíz visszatartásában. Jó lenne, ha minden erdőgazdasági tájról készülné hasonló térkép.

Szép famíves szerszámok (szerzők: Szemerey Tamás – Recske Endre).

Nagyobb, szép színes képes album ugyancsak nagyon szép, régi asztalos, ács, bognár és kádár szerszámokról, mindegyik képes táblához tömör magyarázó szöveggel. A kötetet szerszámtörténeti fejezet vezeti be. A 2008-ban megalakult Magyar Famíves Céh Egyesület adta ki. Tanulsága: a kincsek gyakran a lábunk előtt hevernek. Ne kerüljenek a lomtalanító konténerbe — inkább gyűjtsük össze őket.

Emlékezés (szerkesztő: V. Tóth Alajos). Az 1921-ben vívott nyugat-magyarországi felkelőharcok és a soproni népszavazás történetére való visszaemlékezés harmadik, immár digitalizált változata a 96

oldalas kötet. Kiadója a Nyugat-magyarországi Egyetemen működő Selmeci Társaság. Kereskedelmi forgalomba nem került.

Tóth Gyula Emlékei írásban és képekben. Az A4 formátumú, 140 oldal terjedelmű, számos régi fotódokumentummal illusztrált kötetet 1956-ban Sopronból még főiskolai hallgatóként emigrált, Vancouverben végzett, s ma is Kanadában élő Tóth Géza Gusztáv erdőmérnök állította össze atyjáról, Tóth Gyuláról (1907–1979). Akit a II. világháború utáni nemzedék inkább Egerben működő műszaki szakembernek ismert meg. Valóban erős műszaki alapképzettséggel rendelkezett az erdésze-

ti mellett. Kevesebben tudták róla, hogy szakmai pályafutása Gödöllőn, udvari vadászként indult. Az 1920-ban létrehozott Udvari Vadászszivatal a gyakran ott tartózkodó államfőt volt hivatva kiszolgálni a vadászat dolgában. Azt pedig még kevesebben tudták, hogy élményeit-émlékeit, kitűnő, élvezetes, olvasmányos írásokban meg is örökítette. A kötet anyagának zömét ezek az írások alkotják, fia által eszközölt néhány oldalnyi kiegészítéssel. Korlátozott példányszámban készült, mintegy kézirat jelleggel, könyvtárosi forgalomban nem elérhető.

Király Pál

Erdészek az első világháborúban (1914–1918)

Az elmúlt évben a magyar kormány, számos egyesület és intézmény emlékezett meg az első világháborúval kapcsolatosan. Hosszú és alapos előkészítő munka után a Honvédelmi Minisztérium Társadalmi Kapcsolatok és Háborús Kegyeleti Főosztálya a háború kitörésének 100 éves évfordulója alkalmából, 2014. július 28-án indított egy műsort a Kossuth Rádióban a leghallgatottabb időpontokban, amikor több százezren hallgatják a rádiót az országban és szerte a Kárpát-medencében. A műsorban katonai induló kíséretében, minden nap háromszor – reggel, délben, és délután – elmondják, katonahőseink hogyan küzdöttek a Nagy Háborúban. Minden nap más katona hőstettét mutatják be.

A Magyar Királyság a Kárpát-medence és Horvátország területéről 3,4 millió katonát szerelt fel a háború négy éve alatt! Ezen tömegből az említett rádióműsorban – Soprontól Marosvásárhelyig, Szabadkától Liptószentmiklósig, mintegy 1500 katona történetét tartották érdemesnek arra, hogy valamelyik hőstettét a műsorban bemutassák. Az egyes történetek napra 100 évvel később – napjainkban – hangzanak el, egészen a háború befejezésének 100. évfordulójáig.

A történetek www.hungarianarmedforces.com/naptar/, vagy www.katonahoseink.hu honlapokon érhetők el. Ahol baloldalt abc sorrendben, minden napra a megfelelő dátumokkal megtalálhatóak ezek a nevek és történetek, többnyire fényképpel együtt. Tanulságos a baloldalon lévő névsor és a hozzátartozó történet olvasgatása, mert már rokonra, ismerősre is rátaláltak néhányan. Ilyen például dr. Vig Péter erdőmérnök – aki a Róth Gyula erdészeti szakközépiskola egykori tanára volt – nagyapja Vig

Péter, aki ugyan nem erdész ember volt, de a „Montellói csatában” mint géppuskás Arany Vitézségi Érmet kapott egyik hőstettéért.

A négy évig tartó háborúban több száz erdész és erdőmérnök is részt vett a különböző hadszíntereken zajlott harcokban, akik közül számosan az életüket áldozták.

Talán nem véletlen, hogy a kiválasztott mintegy 1500 fő katona között három erdész is található. Egyikük hősi halált halt.

Ojtozi emlékmű a Soproni Parkerdőben

Ketten túléltek a háborút. Életüket egymástól távol, függetlenül éltek, de egy évben születtek, 1896-ban. A háború mindkettőjük erdészeti tanulmányait félbeszakította. Ugyanazokon a frontokon harcoltak, az elejétől a végéig, miközben megsebesültek. Megszerezték az elérhető legmagasabb kitüntetések. Mindketten részt vettek a nyugat-magyarországi eseményekben. Mindezekért néhány évvel később mindketten megkapták a kor egyik legnagyobb kitüntetését. Még feleségeik is – akik életük végéig hű társaik voltak – egy időben születtek. Tanulmányaikat a később elszakított területekről 1919-ben Magyarországra menekült iskoláikban fejezték be, ahol a század első felében a legismertebb diákjaikként tartották szá-

mon őket. Szakmai, erdészeti, valamint erdészeti egyesületi tevékenységük következményeként nagy elismerésre és megbecsülésre tettek szert.

Az elmúlt 100 évben többször változott az ő és generációjuk megítélése, de egy biztos, hogy példamutató életüknek máig élő hatása van.

Ma mindkét fent említett iskola jogutódja Sopronban működik. Így az ott működő iskolák mellett a város is büszke lehet arra, hogy a két, neves és híres soproni intézmény, ezen diákjai által tovább gazdagodott az amúgy is jelentős történelmük.

A neveztettek:

Krausz Aladár – az egykori selmecbányai Erdészeti Akadémia diákja, aki 1916. május 1-jén hősi halált halt az első világháborúban. Története ifj. Sarkady Sándortól származik. Hőstettének története 2016. május 1-jén volt hallható.

Boross György – szintén a selmecbányai Erdészeti Akadémia diákja, később erdőmérnök, majd az Országos Erdészeti Egyesület Szeniorok Tanácsának Díszelnöke. Hőstettének története 2018. szeptember 17-én lesz hallható.

Szekeres Károly: az egykori Temesvár-Vadászerdő erdészeti szakiskola diákja, később uradalmi pagonyerdész, majd 1940–1945-ig a (M.E.V.M.E.), az „Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének Elnöke.” Hőstettének története 2018. július 21-én lesz hallható.

Szekeres Károly életének rövidített életrajza – két részletben – 2016. február 19. és 20-tól – felkerült a HM „Csillagos ég, merre vagy magyar hazám – I. világháború oldala” című facebook oldalára is.

Inokai Balázs erdőmérnök

Családbarát munkahely lett a Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt.

2016. július 20. – „Az elégedett és egészséges dolgozó a legjobb dolgozó” szlogenünk szerint, fontos hogy a munkatársak jól érezzék magukat a munkahelyükön. A KAEG Zrt.-nél a munkahelyi vezetők hosszú ideje figyelnek arra, hogy a családos dolgozók a magánéletükben felmerülő problémáik kezeléséhez is, a munkáltató lehetőségeihez képest maximális segítséget megkapják.

A stabil rendszer biztosítása, a vezetők családbarát szemléletén túl a működő szakszervezet, és üzemi tanács is. Mondta el Orbán Tibor a vezérigazgató, abból az alkalomból, hogy a Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt. elnyerte az Emberi Erőforrások Minisztériuma által hatodik alkalommal meghirdetett Családbarát munkahely 2016. pályázat elismerő címet, mellyel a hazai családbarát vállalati kultúra erősítését segíti elő a kiíró és egyben hozzájárul ahhoz, hogy a dolgozók barátságosabb környezetben élhessenek és dolgozhassanak.

Egyszerűbb lesz a káféterében a lakástámogatás folyósítása (MTI)

Budapest, 2016. augusztus 1. – A káféteria-rendszeren keresztül augusztus 1-től a munkáltatók egyszerűbben támogathatják dolgozóik lakásvásárlását, lakáshitel-törlesztését, mivel annak szabályozása egységesen a személyi jövedelemadó (szja) törvénybe került – mondta Fata László káféteriaszakértő az M1 aktuális csatorna reggeli hírfolyamában.

A szakértő közölte: az eddigi „sok munkát igénylő helyzet” változik meg azzal, hogy egyetlen jogszabály szabályozza a támogatás lehetőségét.

A munkáltató a lakás értékének 30 százalékát, maximum 5 millió forintot adhat ilyen támogatásként adómentesen. Mivel ez egy jelentős összeg, és a törvényalkotó szeretné, ha ezt célirányosan használnák fel érthető, hogy szigorú szabályokat fogalmaztak meg – mondta a szakértő.

Így többek között vizsgálni kell a lakás méretét; a lakásban lakók számát; hogy az adott cég dolgozója a lakásban tulajdonos vagy például haszonélvező; a lakásban laknak-e az igénylők. Ha összeállnak az adómentes támogatás feltételei, akkor a munkáltató folyósíthatja a hitelintézetten keresztül a támogatási összeget. Ez történhet egyszerre vagy hozzájárulással a hiteltörlesztéshez – tette hozzá.

VDSZ: vissza kell adni a munkavédelmi ellenőrzési jogot a szakszervezeteknek (MTI)

Budapest, 2016. szeptember 3. – Vissza kell adni a munkavédelmi ellenőrzési jogot a szakszervezeteknek a Magyar Vegyipari, Energiaipari és Rokon Szakmákban Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének (VDSZ) elnöke szerint.

Székely Tamás az MTI-nek azt mondta, hogy a munka törvénykönyve módosításakor elvett szakszervezeti ellenőrzési jogkört szeretnék betenni a jelenleg a kormánnyal és a munkaadókkal egyeztetés alatt álló Nemzeti Munkavédelmi Stratégiai Programba.

Nem „fegyvert” akarnak a munkáltatók ellen, a munkahelyi ellenőrzésekkel a szakszervezetnek nem lenne hatósági jogköre – ismertette. Ezzel csak szeretnék felhívni a munkaadó figyelmét helyi szinten a kockázatos folyamatokra, helyszínekre, és elérni, hogy probléma esetén változtasson a gyakorlatán – fejtette ki.

A VDSZ elnöke szerint a kormányzat az utóbbi időszakban leépítette a munkavédelmi ellenőrzéseket. A nemzetközi ajánlások szerint tízezer munkavállalóra kellene jutnia egy ellenőrnek, ezzel szemben Magyarországon, ahol több mint négy millióan dolgoznak, száznál kevesebb az ellenőr – hívta fel a figyelmet.

Az év első hat hónapjában nőtt a munkahelyi balesetek és a halálos munkahelyi balesetek száma is tavalyhoz képest – ismertette a statisztikát a VDSZ elnöke.

Méltányos munkakörülményeket sürget a megváltozott munkaképességűeknek is a szakszervezet (MTI)

Budapest, 2016. szeptember 16. – Méltányos munkakörülményeket, tisztes megélhetést biztosító bért sürget a megváltozott munkaképességűek számára is a Helyiipari és Városgazdasági Dolgozók Szakszervezete 2000 (HVDSZ 2000) – közölte a mintegy 6000 megváltozott munkaképességűt képviselő szakszervezet az MTI-vel.

A közlemény szerint a megváltozott munkaképességűek nem jutnak tisztes megélhetést biztosító bérhez sem a védett szervezeteknél, sem a magánszektorban, sem pedig a gazdasági társaságoknál, ahol csak azért alkalmazzák őket, hogy ne kelljen befizetni a rehabilitációs hozzájárulást.

A szakszervezet szerint nem sok idő maradt a problémák megoldására, mivel például a szakemberek külföldre vándorlása már ezt a területet is fenyegeti, ráadásul a megváltozott munkaképességűeket foglalkoztató társaságoknál egyébként is magas a fluktuáció.

A szakszervezet kifogásolja azt is, hogy lényegében nem működik a Rehabilitációs Párbeszéd Bizottság, ezért hangsúlyozták, hogy érdemes lenne mielőbb összehívni a testületet az egyeztetések folytatása érdekében. Az ülésnek további aktualitást adna, hogy júliusban elkezdődött a megváltozott munkaképességűek közfoglalkoztatása, amelyről a kormány nem kérte ki a szakszervezet véleményét.

A HVDSZ 2000 szerint méltánytalan ezeket az embereket közmunkára ítélni, amely a szakszervezet szerint nem biztosítja valós rehabilitációjukat. Álláspontjuk szerint megengedhetetlen, hogy az alap közfoglalkoztatási bérnél is alacsonyabbat kapnak a megváltozott munkaképességűek, óránként 346 forintot, szemben a «normál» közfoglalkoztatásban dolgozók 455 forintos órabérével.

A HVDSZ szerint mielőbb változtatni kellene azon, hogy a megváltozott munkaképességűeket a létminimum szintjét egyébként sem elérő minimálbéren foglalkoztatják, általában csökkentett munkaidőben, béren kívüli juttatások nélkül.

A férfiakéval azonos bért kér a nőknek az MSzSz (MTI)

Miskolc, 2016. szeptember 12. – Országos kampányt indít a nők és a férfiak közötti bérkülönbség felszámolásáért a Magyar Szakszervezeti Szövetség (MSzSz) – jelentette be Kordás László, az érdekvédelmi tömörülés elnöke Miskolcon, sajtótájékoztatón.

A szakszervezeti vezető elmondta: elfogadhatatlannak tartják, hogy a munkaadók kevesebbet fizetnek a munkáért azért, mert valaki nő.

Hercegh Mária, az MSzSz női tagozatának vezetője emlékeztetett arra, hogy az unió 2014-ben tett egy ajánlást a tagállamoknak a probléma kezelésére, azóta azonban nem történt semmi, «a férfiak uralta politika ezt még napirendre sem kívánja tűzni, ez elfogadhatatlan»!

Hozzátette: bár a kormány a családok támogatójaként szól, ennek ellenére a családfenntartó anyák kevesebb keresetből próbálnak helytállni.

Kordás László úgy fogalmazott: utcai kampányt indítottak, nem gyűjtenek aláírásokat, beszélgetnek az emberekkel, azon vannak, hogy történjék elmozdulás az azonos képzettségű nők és a férfiak bérkülönbségének felszámolásáért.

Leszögezte: azon vannak, hogy ezt az elfogadhatatlan megkülönböztetést felszámolják.

A MASZSZ egyeztet a parlamenti pártok és civil szervezetek képviselőivel (MTI)

Budapest, 2016. szeptember 23. – A Magyar Szakszervezeti Szövetség (MASZSZ) hivatalosan is újra rendszeresen egyeztet a parlamenti pártok vezetőivel és civil szervezetek képviselőivel – közölte a munkavállalói érdekképviselet pénteken az MTI-vel a szervezet elnökségi ülésén született döntést.

A tájékoztatás szerint a napokban kezdődő és rendszeres tervezett megbeszélések első témája a kritikus munkaerőhiány lesz. A szövetség közölte: határozta meg arról is, hogy a MASZSZ más konföderációkkal ellentétben nem foglal állást az október 2-i népszavazás ügyében, vagyis sem ellene, sem mellette nem kampányol.

A MEGOSZ országos találkozója

A magánerdősök találkozóját idén a környezeti nevelés jegyében rendezték. A Rimler Pál emlékérmes Sárvári János erdőmérnök kapta

A Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetsége 2016. október 1-jén, Somogyaszobon tartotta a 2016. évi Országos Találkozóját. Házigazda: a Mocz

és Társa Magánerdészeti Kft.

A rendezvény fővédnöke: Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter volt.

A gyermekek számára egész napos különprogram zajlott.

László Diána, a Mocz és Társa Magánerdészeti Kft. ügyvezető igazgatója megnyitóját követően Ugron Ákos Gábor, a Földművelésügyi Minisztérium helyettes államtitkára mondott köszöntőt, majd Jakab István a Magyar Országgyűlés alelnöke, Kis Miklós Zsolt a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara alelnöke és Soltész Miklós az Emberi Erőforrások Minisztériumának egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára üdvözölte a megjelenteket.

Végezetül Eller János a vendégváró Somogyaszob polgármestere és Luzsi József a Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetségének elnöke kapott szót.

A Rimler Pál emlékérmes 2016-ban Sárvári János erdőmérnök, a MEGOSZ ügyvezető elnöke kapta.

A kitüntetés átadása után szakmai konferencia kezdődött a Magánerdő szerepe a környezeti nevelésben címmel:

Dr. Horváth Tamás a Nyugat-Magyarországi Egyetem Erdővagyon-gazdálkodási Intézetének egyetemi adjunktusa: Erdőgazdálkodók bevonása a környezettudatos nevelésbe

Soltész Miklós az Emberi Erőforrások Minisztériumának egyházi, nemzetiségi és civil társadalmi kapcsolatokért felelős államtitkára: Közjóléti létesítmények társadalmi igénybevételeinek lehetőségei

Mocz András a Mocz és Társa Magánerdészeti Kft. tulajdonosa: Magánerdészetek jelentősége a közjóléti szerepvállalásban

Délután Kis Miklós Zsolt a Miniszterelnökség agrár-vidékfejlesztésért felelős államtitkára adott tájékoztatást a Vidékfejlesztési Program (2014–2020) erdészeti jogcimeiről, különös tekintettel az erdészeti géptámogatásra.

A szakmai programokat terepi bejárás, erdészeti közjóléti létesítmények bemutatása, erdőfelújítás és erdészeti gépbemutatók (Andreas STIHL Kereskedelmi Kft., VALKON 2007 Kft.) zárták.

Országos STIHL Timbersports Champions Trophy

2016. október 1., szombat, 10:00–18:00, Kékestető

A STIHL TIMBERSPORTS® Series versenyen hat versenyszámban mérhetik össze tudásukat a versenyzők – kivételt képeznek a csapat- és a Champions Trophy versenyek, melyek négy versenyszámból állnak. Ezek nagyfokú technikai tudást, precizitást és erőt igényelnek. A fordulón a legtöbb pontszámot elért versenyző lesz a győztes, így az indulóknak nem elég egy versenyszámban jól teljesíteniük: a verseny időtartama alatt a fejsze és fűrész tökéletes kontrolálása, valamint kiváló erőnlét és kitartás szükséges.

Ez a sportág elitisztálya, nem indokolatlanul: a versenyeken a legjobb versenyzők mérik össze tudásukat, a versenyekre kilátogatók száma itt a legnagyobb, valamint a legtöbb médiafigyelmet is ez a versenysorozat kapja.

Idén zajlott a XX. Erdők Hete

Az Erdők Hete országos rendezvénysorozat immár huszadik alkalommal várta a látogatókat 2016. október 3–9. között szerte Magyarországon. Az Országos Erdészeti Egyesület által indított kezdeményezés az idén mintegy 50

helyszínen, közel 150 programmal hívta az erdőt szerető embereket a természetbe.

A „Fedezd fel az erdőt az erdészekkel!” jelmondat jól összefoglalja az 1997 óta rendszeresen megszervezett program fő céljait. A rendezvénysorozat a Magyarország területének egyötödét borító erdőállomány páratlan gazdagságát, közjóléti és a nemzeti vagyonban betöltött szerepét hivatott megismertetni a legszélesebb nyilvánossággal. Felfedeznivaló pedig bőven akad, hiszen 2010 óta csak a 22 magyar állami erdőgazdaság több mint 15 milliárd forintot fordított közjóléti és turisztikai fejlesztésekre: 52 kilátót, 66 szálláshelyet, 29 erdei iskolát, több mint 160 erdei kiránduló- és pihenőhelyet alakítottak ki, vagy újítottak fel. Emellett több magánerdészet is erdei iskolákat, kirándulóközpontokat, tanösvényeket létesített, a Magán Erdőtulajdonosok és Gazdálkodók Országos Szövetségének október 1-jei nagyrendvénye pedig kiemelten oglalkozott a környezeti nevelés témájával.

A Pro Silva Hungaria Nagyrendvénye

Zalaegerszeg-Ságod
2016. október 18–19.

Program: Október 18. kedd
10:00–10:30 Érkezés,
regisztráció, szállásfoglalás
(Helyszín: Aquatherma
Termálfalu és Kemping,
Zalaegerszeg-Ságod, Tó u.)
10:30–14:00 Kiskonferencia

Elnöki megnyitó Horváth Iván – Pro Silva Hungaria, elnök
Köszöntő Rosta Gyula – Zalaerdő Zrt. vezérigazgató

Vitaindító prezentáció Varga Béla – Pro Silva Hungaria, örökös
tisztetbéli elnök

*„A természettel együttműködő, folyamatos erdőborítást
biztosító erdőgazdálkodás lényege; a PSH szerepe, ered-
ményei, jelenlegi helyzete, aktuális problémái és lehetőségei.”*

Hozzászólás, vita (folytatása a rendezvény bezárásáig, a
terepi munka során és után a résztvevők igényétől és ter-
herbírásától függő mértékben és módon.)

15:00 – Szakmai bemutató, tanácskozás, vélemény- és tapasztalat-csere, vita – terepen Moderátor: Kiss János – Pro Silva Hungaria, vezetőségi tag

A szakmai bemutatót Világhy András – Zalaegerszegi Erdészet
tartja

A szakmai bemutatók/konzultációk Zalaegerszeg közelében,
a Zalaerdő Zrt. által kezelt erdőterületeken lesznek.
Az egyes színhelyek egyaránt bemutatják az elért sikereket és kudarcokat.

Október 19. szerda

8:30–14:30 A terepi munka folytatása

További információk:

Regisztráció: A regisztrációhoz szükséges a jelentkezési lap ki-
töltése, melyet kérjük, a gyimothy.kitti@bakonyerdo.hu
e-mail címre küldjék meg, 2016. október 12-ig.

Az 51. FAGOSZ Fakonferencia

Október 26–27-én lesz Vásárosnaményban az 51. FAGOSZ Fakonferencia. A témák: OSB hazai gyártása, Alkalmazkodó erdők, Természet-közeli tölgygazdálkodás, Akác feldolgozás.

Program: 2016. október 26., szerda

- 10.00 – 10.30 Gyülekezés az INTERSPAN Kft. új nevén SWISS KRONO Kft. telephelyén: Vásárosnamény, Ipar utca 1. (GPS: 48.129931, 22.300414)
- 10.30 – 11.30 A SWISS KRONO üzemlátogatással egybekötve bemutatja az új OSB gyárat
- 11.30 – 12.00 A résztvevők átmennek a Hotel Hunorba, a Fakonferencia helyszínére
- 12.00 – 13.30 Regisztráció a Fakonferencia résztvevőinek
- 14.00 – 14.30 A Swiss Krono Kft. OSB gyártása, különös tekintettel az alapanyag igényre
Seregi Barnabás, ügyvezető igazgató, SWISS KRONO Kft.
- 14.30 – 15.00 Alkalmazkodó erdők, alkalmazkodó erdőgazdálkodás. Döntéstámogatási Rendszer erdőtelepítéshez, erdőfelújításhoz, szerkezetátalakításhoz: hova mit érdemes ültetni a jövőben várható klíma körülményekhez alkalmazkodva. Dr. Borovics Attila, igazgató, NAIK-ERTI A NYÍRERDŐ Zrt. természet-közeli tölgy gazdálkodása, ennek a fahozamra várható hatása – Szalacsi Árpád, vezérigazgató, NYÍRERDŐ Zrt.
- 16.00 – 16.30 A RUZSA Kft. akác feldolgozása, alkalmazkodás a piachoz. Ruzsa János, ügyvezető, RUZSA Kft.

Az EFDSZ szakmai konferenciája Budapesten

A konferenciára 2016. október 26–27-én kerül sor az Okisz irodaház (Bp. XIV., Thököly út 58–60) földszinti Baross termében.
Az alábbi témák kerülnek terítékre:

- I. Az Ágazati Kollektív Szerződés megújítása szakszervezeti életünkben fontos és már nagyon időszerű. A feladat a partnerek egyezsége való motiválása, a tárgyalások előkészítése, a szerződés tartalmának összeállítása.
- II. Az ágazati közszolgálati átalakítás aktuális tapasztalairól rövid helyzetjelentés
Előadója: Meghívott előadó a miniszterelnöki hivatalból, illetve az ÉSZT részéről.
- III. A szakszervezet, mint civil szervezet átalakítása a törvényi előírások szerint
Az átalakulás jogi hátterét dr. Csonka László ügyvéd úr felügyeli, aki megegyezés szerint tud segíteni az alapszervek átalakulási folyamatának helyi ügyeiben is. Megvitatásra kerül az elfogadott Alapszabályunk alapján elkészítendő Szervezeti és Működési Szabályzat, amely az alapszervezetek működését is segíti.
- IV. Az asszertív kommunikáció fontossága az érdekvérvényesítésben – tréning

Akár a magánéleti, akár a szakszervezeti érdekeket akarja valaki megvédeni, szüksége van azokra a kompetenciákra, amelyeket a megváltozott korszak tesz szükségessé. Nem mondhatjuk már, hogy „eddig tárgyaltam, tudok ezután is”, mert a környezetünk hozzáállása folyamatosan változik, folyamatosan fejlődik. Szükség van alkalmazkodásra, a hasznos, új módszerek, technikák ismeretére, hogy helyzetelőnybe kerülhessünk. Kötetlen, bensőséges másfél-kétórás csapatépítésre számíthatunk, ahol vidáman fejleszthetjük önismeretünket is.

Nemzeti gyásznapi nap

Októberben nemcsak az 1956-os forradalom kitörésére emlékezik az ország, hanem a reményteljesen indult, mégis sikertelenül végződött 1848/49-es forradalomra és szabadságharcra is.

A tragikus véget leginkább a 13 honvédtábornok október 6-i aradi kivégzése szimbolizálja, akik mellé még jó néhány mártír nevét írhatnánk. Julius Haynau tábornok diktátorként tombolt a kozáksízmák segítségével letaposott országon. Az 500 meghozott halálos ítéletből 114-et végre is hajtottak. Ehhez járult még a rengeteg meghurcolás, zaklatás, bebörtönzés, várfogság, 50 ezer honvéd kényszerbesorozása stb. A megfélemlített nemzet gyásza és hallgatásba borult; Október 6-ika pedig fogalommal vált a magyarság számára mindörökké, éppúgy, mint Március 15. k. p.

'56-os emlékmű Sopronban

Az „erdészváros”, Sopron önkormányzata úgy döntött, hogy az 1956-os forradalom és szabadságharc 60. évfordulója alkalmából emlékművet állít a Széchenyi téren, amire pályázatot írt ki.

A testület a beérkezett hét pályamű közül Borza Teréz alkotóművész munkáját fogadta el, aki Fónagy István okl. erdőmérnök, erdészeti szakújságíró és lapszerkesztő felesége. Az olasz gránitból készülő alkotást október 23-án leplezik le.

Dr. Jereb Ottó (1922–2016)

Gödöllőn rövid gyengélkedés után életének 94. évében elhunyt dr. Jereb Ottó erdőmérnök, akit már csak néhány hét választott el a rubinoklevél átvételétől. Szakmai közéletünknek széles körben ismert személyisége volt.

A Szatmár megyei Nagybányán született (ma: Baia-Mare, Románia) 1922. szeptember 2-án, bányász családban. A szülői ház, a nehéz, veszélyes munkát jelentő testvérszakma légköre erős személyiségformáló tényező volt az ő életében is. Emberségre, szolidaritásra, szociális érzékenységre, a munka és a munkahely, a szülőföld megbecsülésére nevelte. Mindez akkor kapott igazán jelentőséget, amikor már ő maga volt mérnöktanárként az erdészshivatásra készülő serdülőkorúak és fiatal emberek személyiségének formálójává és egyik példaképe.

Bányász főművezető édesapja munkahelyének változásaival együtt vándorolt a család is. A kis Ottó születését kö-

vetően hamarosan Kapnikbányára, majd Óradnára. Elemi iskolába is ezekben a helységeken járt, ahol lehetőség volt, ott magyar iskolába. Ezeknek a településeknek a gyönyörű, erdős magashegységi környezete (pl. a Radnai-havasok 1600–2200 méter körüli csúcsokkal) már gyermekkorban az erdészpálya felé terelte.

Dr. Jereb Ottó

Középiskolai tanulmányait Szatmárnémetiben végezte és akkor érettségizett, amikor az ún. második bécsi nagyhatalmi döntés (1940. augusztus 30.) után a város rövid ideig ismét Magyarországhoz tartozott. Így azután teljesülhetett gyermekkorai vágya: beiratkozhatott a soproni Erdőmérnöki Karra, amely akkoriban a budapesti Műegyetem karaként működött és ahol ismét közvetlen, baráti kapcsolatba került a bányászokkal-kohászokkal.

Egyetemi éveire az ő esetében is rányomták bélyegüket a II. világháború zaklatott közéleti viszonyai, a tanmenet megszokott rendjének megzavart volta, a közellátási nehézségek stb. Végül is sikerrel diplomázott 1941-ben.

Első munkahelye is az egyetemen volt Sopronban, a Növénytan Tanszéken. Tanársegédként dr. Fehér Dániel professzor, Kossuth-díjas akadémikus, a talajmikrobiológia nemzetközi hírnévnek örvendő tudósa mellett dolgozhatott. Jó iskola volt ez is a számára, mert a gyakorlati oktatásban való közreműködés mellett a professzor főleg kutatási feladatokkal foglalkoztatta. A tudomány művelése és a tudományos igényű oktatás iránti elkötelezettsége a tanszéken eltöltött egy esztendő alatt erősödött meg benne, s végigkísérte egész további pályafutását. Két évig, 1947. szeptember 1-től a gyakorlati erdőgazdálkodásban is bizonyos tapasztalatokra valamint értékes személyi

kapcsolatokra tett szert a soproni Tanulmányi Erdőgazdaságnál.

1950-ben Tuskó László erdőmérnök meghívta abba a kis csapatba amelynek az eredetileg Temesváron alapított, onnan 1919-ben Tatára, később Esztergomba került közép fokú erdésziskolából kellett Sopronban a kor igényeinek megfelelő technikumot teremtenie, szinte a semmiből.

A még mindössze 28 éves fiatal erdőmérnök lelkesen vetette magát a munkába, mert úgy érezte, hogy szellemi alkátának leginkább megfelelő munkahelyre került. Hasonló mentalitású tanártársaival együtt nem hiába dolgozott: Tuskó László igazgató vezetése alatt a Soproni Erdészeti Technikum néhány év alatt fogalommal vált a szakmában.

Jereb Ottó az erdészettudományok „szívéhez” tartozó tantárgyakat tanította a technikumban: erdészeti növénytant, erdőművelést, erdővédelemtant. Mindezt gyakorlatiasan, ugyanakkor – egyetemi munkálkodásának hatásaként – tudományos igényességgel. Sőt, annak folytatásaként, mert tudományos kutatásokat is végzett a soproni erdőkben a lucfenyő morfológiai tulajdonságai és növekedése közötti összefüggés feltárására. Doktori disszertációját is ebben a témakörben készítette. Mintegy 100 000 adatot gyűjtött ehhez össze és a gyűjtőmunkába tanulóit is bevonta. A műszaki doktori „dr. tech.dr.” címet 1969 decemberében nyerte el.

Több alkalommal is volt osztályfőnök, valamint kollégiumi nevelőtanár. Sokoldalú pedagógus volt: tanulóit megismertette a méhészettel is, sportköröket szervezett (teke, sakk) stb.

A Soproni Erdészeti Technikum nem csak azért volt kitűnő iskola, mert jól tanított és gyakorlatiasan kiképzett, végzés után gyorsan „a mély vízbe dobható” szakembereket bocsátott útjukra. Hanem az ennek a nekrológnak a megírásához forrásul szolgáló visszaemlékezésekből, Muth Endre, Pápai Gábor, Sebestyén László munkáiból is nem annyira a szakmai munka, mint inkább az iskola nevelő tevékenysége, annak életre szóló hatása domborodik ki. A tanárok: Tuskó László, Kondor Antal, Jereb Ottó, Firtás Oszkár, Brandisa Márton és a többiek lehettek bármily szigorúak, kemények – diákjaik nem félték, hanem tisztelték és atyjukként szerették őket.

Saját visszaemlékezése szerint Jereb tanár úr nevelő munkájának a következő három alapelve volt, amelyeket diákjaiba plántálni kívánt: szorgalom – munka;

becsület – igazmondás; szakmaszeretet – hazaszeretet.

Magánéletében is tisztelt és szeretett családfő volt: felesége és három gyermeke mellett nyolc unokája és öt dédunokája gyászolja.

Pályafutása során több „Kiváló Dolgozó” kitüntetést is kapott „Erdészet, Mezőgazdaság, Oktatás”, valamint a „Sopron Városaért” Érem arany fokozatát. Azon kevesek között szerepel a neve, akik az Országos Erdészeti Egyesület mindkét nagyra becsült emlékérmét megkapták: a Bedő Albert (1991) és a Kaán Károly (2003) Emlékérmét. Kilencven éves korában pedig a földművelésügyi miniszter az Életfa Emlékplakett gyémánt fokozatával tüntette ki, életművének elismeréseként.

Tudományos, szakírói munkásságának számbavétele még feldolgozásra vár (nívódíjas tankönyvek, szakcikkek). Élete alkonyán csillant fel meleg lelkületének lírai vonása abban a „Szatmártól Gödöllőig” című kis kötetében, amelyben versbe szedve 2014-ben közreadta életének emlékeit. A kis kötet ismertetése az ErFa Híradó 2005. évi 2., júniusi számának 16. oldalán olvasható.

Jereb Ottó a szakma és egykori iskolája iránti érdeklődését és kapcsolatait haláláig megtartotta. Se szeri, se száma nem volt a soproni osztálytalálkozóknak, amelyre szeretettel meghívták, s amelyeken meleg szívvel részt is vett. Ugyancsak aktív tagja volt az Országos Erdészeti Egyesületnek, azon belül a Szeniorok és Tiszteletbeli Tagok Tanácsának, s gyakran vett részt különböző egyesületi rendezvényeken, valamint más nyilvános szakmai megmozdulásokon is.

Életének utóbbi 17 évét feleségével Gödöllőn élte Katalin leánya közelében, s állandó, stabil tagja volt a Gödöllői Nyugdíjas Erdészek Egyesületének.

Temetése – amelynek szakmai részét volt tanítványa, Bogdán József erdőmérnök szervezte – szakmai közéleti eseménnyé vált. A Gödöllő-máriabesnyői temetőt ellepte a gyászolók, végtisztesség-adók sokasága. A római katolikus lelkész beszédét követően volt munkahelye részéről Hoczek László József, a NymE Roth Gyula Szakközépiskola igazgatója búcsúztatta. Régi tanítványai közül Kertész József erdőszaktanár egy Áprily Lajos és egy Szabó Lőrinc versszóval, Kurlusa László faipari mérnök beszéddel tiszteltgette halott tanára előtt, a gyászolók tömege pedig elénekelte az Erdészhimnusz első és harmadik versszakát,

Jereb tanár úr az említett alapelvei között gyakran hangoztatta növendékeinek: „Szeressétek a HAZÁT, mely ápol s eltakar!” Urnáját eltakarta. Emléke azonban sokáig él családtagjai, több ezer tanítványa szívében, értékes írásműveiben és a magyar erdészet kollektív emlékezetében.

Király Pál

Elhunyt Gönczöl Imre

Budapesti otthonában váratlanul elhunyt Gönczöl Imre gyémántokleveles erdőmérnök, aki 1931-ben Kunágótán született, diplomáját pedig 1953-ban szerezte meg Sopronban.

Szakmai pályafutása zömmel az egykori Erdőgazdasági és Faipari Tervező és Szervező Irodához (ERFATERV) kapcsolódott, ahol tervező mérnökként főként faipari technológiai feladatokkal foglalkozott.

Hamvait Budapesten a XII. kerületi, Apor Vilmos téri, Keresztelő Szt. Jánosról elnevezett plébániatemplom urnatemetőjében helyezték végső nyugalomra. **k. p.**

Emlékezős nyugdíjas találkozók Szelcepusztán

A tavalyi sikeres nyugdíjas találkozó folytatásaként, az EFDSZ központja az idén – 2016. június 9–11 között – is megszervezte Gilicze Péter, a nyugdíjas bizottság vezetője kezdeményezésére a nyugdíjas szakszervezeti tagok baráti találkozóját. Az elnökség az Északerdő Zrt.-nél, a Szelcepusztai turistaházban látta vendégül a meghívottakat.

A turistaházat a Tornai Karsztvidék festői környezetében az erdőgazdaság Jósua-Tornai Erdészeti Igazgatósága üzemelteti.

A meghívóban teljes részletességgel megkaptuk a szükséges információkat. A szíves invitálásnak megfelelően csütörtök délután, megérkeztünk Szelcepusztára, ahol kellemes meglepetésünkre a Gilicze házaspár, Gilicze Péter barátunk és neje Mária a készülő babgulyás, és jófajta italok illanó illatával fogadott. A szállás elfoglalása közben,

vacsora alatt és után az eddig elhalványult ismeretségek és barátságok újból közelívé váltak. Az éjszakába nyúló baráti beszélgetések között Schmotzer András vezetésével felcsendültek az elmaradhatatlan erdésznóták, megfűszerezve a résztvevők saját nótáival és anekdotáival.

Másnap délelőtt megtekintettük a közudatban Horthy-kastélyként élő vadászházat, ahol Horthy Miklós lakott itteni vadászatai alkalmával, ugyanis ez a terület abban az időben a Korona-uradalomhoz tartozott.

A közelmúltban felújított épületet a helyiek érdekes adomákkal fűszerezve mutatták be. Ezután Dienes István a helyi szakszervezet képviselője és Tátrai Tibor résztvevő – aki itt kezdte pályafutását – vezetésével gyalogos illetve autós túrát tettünk a környéken. Ennek keretében bejártuk a Ménesvölgyet és gyönyörködtünk az élénk tárló Stósz-Mecenzéfi hegyvidék és Szádvár panorámájában.

Az autós túra résztvevői megnézték Derenk község maradványait. A falut kártalanítás mellett kitelepítették, hogy ne zavarják a kormányzó vadászati elképzeléseit. Megilletődve álltunk a Szádvár

romjainál. Többen most hallottak róla először, hogy a történelmi Magyarország legnagyobb alapterületű vára volt.

Kellemesen elfáradva értünk vissza a kései ebédhez, ahol örömmel láttuk, hogy Barta László a szakszervezet korábbi elnöke, Nádasdy Szabolcs

az erdőgazdaság szakszervezeti titkára, Megyery Ákos erdészeti igazgató, valamint Dienes István alapszervi szakszervezeti titkár is csatlakozott hozzánk.

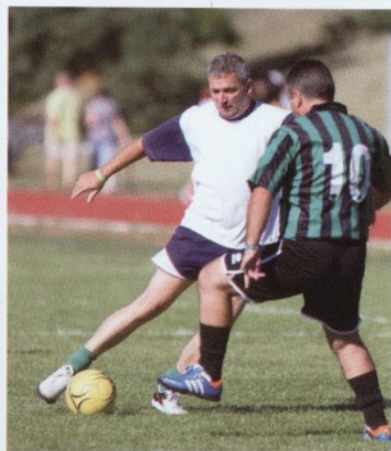
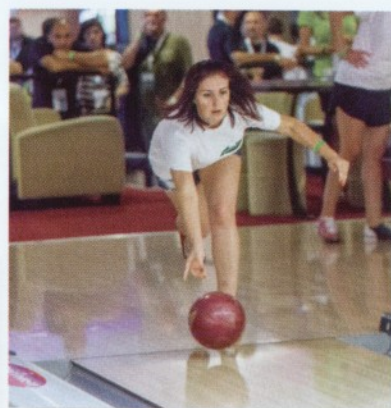
Ebéd után meghallgattuk Zay Adorján vezérigazgató tájékoztatóját az Északerdő Zrt. gazdálkodásáról. Az ismertetés után a vendégek és a helyi szakemberek élénk párbeszédet folytattak a hegyvidéki erdőgazdálkodásról, kitértek a nemzeti parkok által előírt gazdálkodási kötelezettségekre is. Beszélgettek a szakszervezet életéről, mindennapjairól és a nyugdíjasok érdekeinek képviseletéről.

Az idő nagyon hamar eltelt, így június 11-én, szombaton, reggeli után, elérkezvén vettünk búcsút egymástól.

Köszönjük a szakszervezetnek a szervezést és az Északerdő Zrt-nek a lehetőséget az emlékezős napokért.

(Tátrai Tibor)

A XX. Sportnapok pillanatai

Fotók: Jakab Sándor, Márkus Attila, Nagy László, Zétényi Zoltán

Erdészeti és Faipari Híradó

XXVI. évfolyam 4. szám
2016. december

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Lapja

A tartalomból:
Fókuszban a Zalaerdő
Az EFDSZ munkavállalói konferenciája
Az 1956-os forradalom az OEF-en

2017 – Kaán Károly emlékévk. A Zalaerdő székháza előtt Rosta Gyula vezérigazgató és Gál Sándor szakszervezeti elnök

(Fotó: Steyer Edina)

Az OEE jubileumi évváró közgyűlése a Parlament Felsőházi Termében

Múltunk a jövőnk – 150 éve az erdők szolgálatában

Így összegezhető az Országos Erdészeti Egyesület 2016. december 9-ei jubileumi közgyűlésének üzenete. Továbbá: Szakértelem – erkölcs – összetartozás. Mert mindez tette lehetővé már a selmeci megalakulást, majd a magyarrá válást, és a megmaradást a még erdőkben gazdag nagy országban és a balsorssal sújtott – és erdőtlenné vált – csonkában, ahol csak keveseknek sikerült jogfolytonosan talpon maradni.

Tenni, amit a Haza, az ország, illetve lakóinak érdeke megkövetel. Ma már a Kárpát-medence nekünk maradt részén is több mint 2 millió hektár erdő található! A helyhez, a Parlamenthez, a nagy elődökhöz, – no meg a 150 év eredményeihez – illő szavak minden szónoktól elhangzottak.

Bitay Márton Örs, a Földművelésügyi Minisztérium államtitkára:

Háborúk, rendszerváltások részesei és tanúi a magyar erdők és erdészek, akik mindeközben előre tekintettek. Érvényt szerezve ezzel a hosszú távú gondolkodásnak, gazdálkodásnak, a fenntartható fejlődésnek. Amint az egyesület megalakulásakor, újra fontos lett a fa, a megújuló erőforrás. A következő 50–60 esztendő kihívása, hogy saját erőből újabb 5–600 ezer hektárral növeljük az erdőterületet.

Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes:

Az önök egyesülete, amely e területen a világon a legrégebbi, azonban nem csak ezért illethető a történelmi jelzővel, hanem, mert fennállása alatt tagjai alakították is a történelmet. Mint annyian mások, nem zárkóztak be szakmájukba, nem vonultak annak elefántcsonttornyába. Kezdetől mostanáig, az ország és lakóinak, és a rájuk bízott gazdasági, természeti értéknek az érdekében tették a dolgukat.

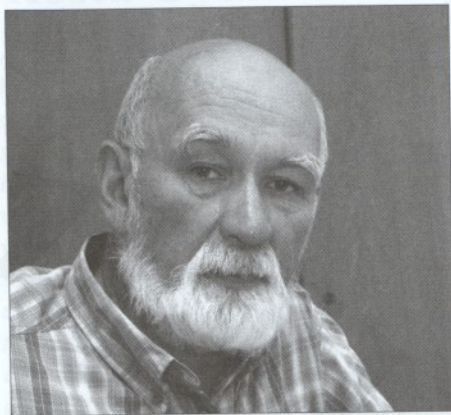

Zambó Péter, az OEE elnöke:

Köszönettel tartozom azoknak, akik e történelmi alkalom létrejöttét lehetővé tették! A magyar erdők ügye 150 év alatt többször került e házban napirendre. Legutóbb 2010 októberében az erdészeti nyílt napon, amikor az ország és az agrárium vezetői nyújtottak egymásnak kezet, s fogalmazták meg mit vár el és mit ad nekünk a társadalom.

A képriport folytatása a B3 oldalon.

Az évfordulók éve

Ez évi első számunkat azzal a címmel kezdtük, hogy 2017 a főhajtások éve. Sajnos ezzel kell befejeznünk is.

Szomorú szívvel fogtunk hozzá ezen sorok megírásához, mert elhunyt Barta László, korábbi elnökünk, elődöm ebben a székből. Kétszeresen is elgondolkodtató Laci halála, hisz nem csak a pozícióban, hanem egyszer majd a nagy mennyi sorakozónál is követnem kell. Nyugodjál békében Kedves Barátom!

Elnökként azonban előre kell tekintennem, mert a jövő év is számos eseményt, évfordulót és egyebet, jót és rosszat egyaránt tartogat számunkra.

Lássuk a jót! Kedvező hír, hogy a kormány megegyezett a szakszervezetekkel a minimálbérek és nyugdíjak emeléséről. Hogy ez mikor és milyen hatásokat generál majd az ágazat bérszínvonalára, beleértve a tudomány és a szakigazgatás területén dolgozókat is, az még a jövő év titka.

2016-ban méltóképpen emlékeztünk meg Erdélyben, Székelyföldön társszervezetünk, az Országos Erdészeti Egyesület alapításának 150. évfordulójáról, és ünnepeltük meg a közelmúltban, december 9-én, az alapítás napján a Parlament Felsőházában is.

Hasonlóan az idei évhez, jövőre is komoly évfordulóhoz érkezünk.

2017-ben a törvényalkotóként számon tartott Kaán Károly erdőmérnök, politikus és tudós születésének 150. évfordulóján tiszteleg hivatásrendünk.

Jövőre is megrendezzük a Sportnapokat – természetesen, erős erdőgazdasági háttérrel –, és a jó bicepszű lányok-fiúk már edzésbe is állhatnak, mert új versenynyel, leendő olimpiai számmal bővül a program. Hátha az erdész körökben gyúr egy-egy leendő olimpikon.

A sokunk számára megemészthetetlen hír az, hogy a következő évben befejeződik (?) az erdészeti igazgatás végleges szétdarabolása a másodfok elszakításával, és szervezetszociológiailag abszurd módon az első fok egyik szervezeti egységéhez csatlakoztatják. De, mint ismeretes, a kormányzati döntések nem a szociológiai ismeretek, hanem a hatalmi érdekek mentén születnek. Sajnos, a döntést megelőzően nem kérdezték meg illetve nem vették figyelembe véleményünket, mondhatni nem osztottak lapot. Ez fölháborító. Abban bízhatunk, hogy az erdészeti igazgatás – veszteségekkel ugyan – de túlélte Trianont, világháborút, „fölszabadulást”, '56-ot, Kádár-korszakot és a rendszerváltás kezdeti zavarait is. A szakma gerincét alkotó szakigazgatás, reméljük, nem roppan össze, hanem főnixként újjá fog születni.

Jó hír még, hogy tagságunk nem csökken, sőt, ingadozva ugyan, de lassan növekszik. Az is jó hír, hogy az európai normáknak megfelelően, az ágazati párbeszédet támogatja a szakminisztérium, és ennek megfelelően talán előbbre jutunk az ágazati szociális párbeszéd felerősítésében.

Szakszervezetünk felépítése részben a törvényi követelmények miatt, részben saját magunk átgondolta céloknak megfelelően átalakul. Ez segítheti az alapszervezetek önállóságát, ugyanakkor a szervezet vezetésének erősítésére is szükség lesz, hogy minél hatékonyabban tudja szolgálni tagságunk érdekeit.

Advent, a várakozás időszakát töltjük, jön Karácsony, majd az Újév, de számunkra nem ér véget a várakozás. Reménykedjünk abban, hogy 2017 számunkra jobbat, többet hoz, mint hozott 2016.

Áldott ünnepeket és boldog Újévet kívánunk tagságunknak és az olvasónak!

Dudás Péter

Tartalom

Fókuszban
a Zalaerdő Zrt. ... 2

Az EFDSZ munkavállalói
konferenciája 6

Késművészet ... 8

Tárvágások
Ausztriában ... 10

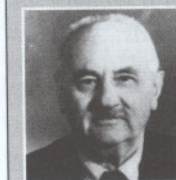
Az **ErFa Híradó** 2017-es
naptárja 12–13

Epilógustervezet az
„OEE SZÉKHÁZ
PER 2000–2002”
című kötethez. . 14

Az 1956-os
forradalom
az OEF-en 17

Magyar erdész
a Szaharában ... 19

Krónika-Hírek 21

Az 150 éves OEE
záróünnepsége
a Parlamentben B2, B3

ERDÉSZETI ÉS FAIPARI HÍRADÓ • XXVI. évfolyam 4. szám. • **Kiadja** az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete • 1146 Budapest, Thököly út 58–60. • Tel.: 331-4369 • Fax: 331-9455 • E-mail: 2016efdsz@gmail.com • **Szerkesztőbizottság:** Dudás Péter elnök, dr. Király Pál munkatárs, Nagy László munkatárs, Zétényi Zoltán főszerkesztő • **Címlapfotó:** Szakács László – A Zalaerdő Zrt. trófeaszemléje Szentpéterföldön • **Nyomda:** Agroinform Kft. • Budapest, Angol u. 34. • Felelős vezető: Bolyki István ügyvezető igazgató • A lap negyedévenként jelenik meg • Hírlapárusi forgalomba nem kerül • Terjeszti az EFDSZ.

Zalai erdők a hármaskör határtól az Örvidékig

Hosszú utat tett meg a Zalaerdő Zrt. az 1945. július 1-jén megalakult Zalaegerszegi Magyar Állami Erdőigazgatóság által irányított állami erdőgazdálkodások létrejötté óta.

„A részvénytársaságok megalapításának időszakában az erdészeti szakmán belül is éles vita alakult ki arról, hogy a nyereségérdekeltektől részvénytársaságok a szakmai követelményeknek meg tudnak-e felelni.” – olvashatjuk a társaság történeti összefoglalójában.

A Zalaerdő mindig gondosan ügyelt a szakmai szempontokra, az ágazati irányí-

tás pedig elismerte az eredményeiket. Ez egyben válasz is volt a dilemmára.

A közeli és távoli társaságok vezetői, szakemberei némi irigységgel, de kellő tisztelettel emlegetik a Zalaerdő teljesítményét, ami az erdők kiváló fatermőképességén, a termőhelyi adottságokon, a kevés védett területen, és nem utolsósorban a hagyományosan kiváló szakemberek munkáján alapul. Zala nemzedékről nemzedékre kiváló erdészeket adott a szakmának: gondoljunk Barlai Ervinre és Kaán Károlyra.

Kimondani is meglepő, hogy négy évtizeddel ezelőtt a foglalkoztatottak lét-

száma 3000 körül mozgott, s ma már csak négyszázan dolgoznak a cégnél. Látszólag. A dolgozók egy része vállalkozóvá vált, mások elszegődtek hozzájuk alkalmazottaknak. Szociológiai, humánpolitikai szempontból ez óriási változás volt.

De tekintünk előre, s bízunk az időnként az ágazat egét elborító sötét fellegek mögött az éltető Nap erejében!

A Zalaerdő sikereit kutattuk Gál Sándor szakszervezeti elnök, Rosta Gyula vezérigazgató, Kaliba Mihály vasútüzem vezető, Lukács Ferenc fafeldolgozási ágazatvezető és Tüske Róbert targoncás segítségével.

Az elnök kétszeres országos bajnok

Gál Sándor kerületvezető erdész, szakszervezeti elnök

Hogyan, mitől válik valaki szakmája mesterévé? Mitől lesz jó vezető? Mivel érdemli ki munkatársai bizalmát? Mind ezt nehéz egy cikkben összefoglalni, de Gál Sándor példája biztosan közelebb visz a válaszhoz. No, meg annak megértéséhez, miért lett éppen ő a Zalaerdő szakszervezeti vezetője (a Szakszervezeti Bizottság vezetője esetünkben a titkár, az elnök csak utána következik a rangsorban; jelenleg helyettesíti a titkárt – a szerk.) és egyáltalán nem mellékesen immár kétszer is az Év Erdésze verseny győztese.

A kezdet természetesen a születés, lakóhely, iskola, pályaválasztás... Közvetlen családi példa nem állt előtte, vagyis nem volt erdész a környezetében. Viszont Tápióságon, ahol gyerekeskedett, a szomszédjukban kikerülhetetlenül ott volt az erdő. Sőt, ez volt az, ami őt és barátait vonzotta. A szűk, négyes baráti körből hárman „fertőződtek” meg. Egyikőjük biológus-bogarász lett, ketten pedig erdészek. De előbb még egy másik szenvedély, a fotózás is megérintette:

– Ötödikes lehettem, amikor kaptam egy fényképezőgépet, s mivel ott volt az erdő, adva volt a téma is: figyelni, észrevenni, ami ott van, ott történik, ami szép vagy érdekes...

Ha már nem is a talán jó bizonyítványért kapott „apparátus”, de máig fotózik. Mi több, pályázatokon, kiállításokon vesz részt. Igaz már a zalai erdő, táj, ember a téma. Egyrészt mert a Nagykanizsai Erdészeti kerületvezető erdésze, másrészt mert

már itt él, sőt itt van otthon. Igaz ez némi pontosításra, kiegészítésre szorul:

– Feleségemmel, Judittal, aki zalai lány, 27 éve vagyunk együtt, Galambokon élünk négy fiunkkal. Ott a házuk, szőlőnk gyümölcsösünk, ott vagyok képviselő és polgárőr is. Ide köt a munkahelyem is, a Nagykanizsai Erdészeti állományához tartozom, a gondjaimra bízott 580 hektár erdő a hozzártartozó 100 hektár parkerdővel Zalakaros térségében található. A parkerdő annyiban is más a többi kerülettől, hogy emberi kapcsolatok is jelent. Akárcsak a 80 hektár magánerdő, amit szakmailag kezelek és gazdáikkal tartom a kapcsolatot. De ha ez nem volna elég, vadászként, horgászként, gombászként, sőt túravezetőként is járom a vidéket – természetesen nem egyedül. Kapcsolatot, kötődést jelent, hogy négy fiammal együtt tagjai vagyunk a Karos Fúvóegyüttesnek, amely ugyan – itthon és külföldön – Zalakarosnak hozza a hírnevet, de nekünk is kellemes elfoglaltság...

Kolléganője balesete miatt, Gál Sándornak – korántsem mellékesen –, ezekhez jött most a szakszervezet irányítása, aminek ugyan munkába állása, 1986 óta tagja, de ez mégis csak más.

– Kétségtelen, nem egyszerű a helyzet, sem az enyém, sem a szakszervezeté, sem a cégé, de talán az ágazaté sem. Úgy látszik, a változás állandósul. Még, ha nem is olyan mértékben, mint a 90-es évek elején a nagy átalakulások, leépítések, kiszervezések idején, de megint történik, vagy történni készül valami, ami érinti az embereket, mint munkavállalókat. A szerencsénk, hogy a Zalaerdő eredményes cég, és ez nagyobb mozgásteret jelent a szakszervezetnek is. És ami talán a legfontosabb, hogy munkahely – még fűrészüzemi sem – kerül veszélybe. Talán ezzel is függ össze, hogy az átlagot meghaladó, több mint 50 százalékos a szervezethez tartozók.

Mint mindenütt, Zalában is fontos a kollektív szerződés, a cafetéria. E téren alapvetően az egyenlőség érvényesül, vagyis jövedelmükhöz képest a jobban fizetett vezetők kevesebbet, a kevésbé jól keresők többet kapnak. Az üdültetés pedig vállalati hatáskör lett a szántódi üdülőben.

Ami pedig a szakszervezet „belügyeit” illeti, napirenden van a szakszervezet státuszának rendezése, vagyis, hogy lépnek-e az önállósulás felé.

– Valóban, de még nincs végleges döntés. Érvek szólnak mellette és ellene is. Most úgy tűnik, több szól a nagyobb önállóság mellett.

Nagy L.

Hazatérés tapasztalatokkal fölverte

Rosta Gyula vezérigazgató vezérfonala

Amikor 2010-ben döntöttek arról, hogy ki töltsen be a Zalaerdő Zrt. vezérigazgatói posztját, valószínűleg az is nagy súllyal esett a latba, hogy Rosta Gyula gyökerei Zalából erednek. Egy határ menti, elzárt kistelepülés, Szentgyörgyvölgy erdő közeli világából indult a szakember. Élénken él benne a gulya reggeli indulása, este a házi tej íze, a nagy gombászások élménye. Gyerekként lelkesen gyomlált a csemetekertben némi zsebpénzért. Elindult otthonról, amit lehetett megtanult, és tudással, tapasztalatokkal gazdagodva visszatért az „övéihez”. A szakmai tapasztalatokat az Egererdő Zrt.-nél szerezte. Ezeket az éveket is fölidéztük.

ErFa Híradó – Idén tartották a XX. szakszervezeti sportnapokat Egerben. Az első szpartakiádót is ott rendezték, amelynek Ön volt az egyik szervezője...

Rosta Gyula – Igen, a házigazdája. A Mátrafüredi Erdészet vonzáskörzetében, Gyöngyösön zajlottak az események. A szakmunkásképző épületei és sportpályái adtak helyet a rendezvénynek. Schmotzer András volt akkor a vezérigazgató.

ErFa Hír – Milyen emlékei vannak arról a versenyről?

R.Gy. – Irigykedve néztem a Zalaerdő sportolói, mert szinte mindent megnyertek. Ma is nagy népszerűségnek örvend a sportnapok, és azt szoktam mondani, hogy a legnagyobb buszt töltjük meg résztvevőkkel. Lassan ezt is kinövi az érdeklődők száma, aminek nagyon örülök. Kolléganőnk, Horváth Borbála (a Zalaerdő Zrt. szakszervezeti titkára – a szerk.) a lelkes szervező.

ErFa Hír – A Zalaerdő működési területéről erdészeti szempontból minden jót elmondhatunk, az utóbbi időben azonban egyre többet hallani a bükkpusztulásról és a lucfenyő szűkítéséről...

R.Gy. – Mindkét esetben a klimatikus viszonyok változása okozta a bajt, illetve az ennek következtében fellépő rovarkár. A lucfenyőpusztulás ugyanígy sújtja a szlovén és az osztrák erdőket is. Elsősorban a hőmérséklet emelkedése okozza a

gondot. A csapadék eloszlása sem ideális. Megváltozott az uralkodó szélirány is, az eddigi északnyugati áramlást a délnyugati váltotta föl.

ErFa Hír – Hány százalék lucfenyő van jelenleg?

R.Gy. – A lucfenyő térfoglalása a végrehajtott egészségügyi tarvágások

Erdő közeli világából indult

után két százalék alá esett. Elődeink lucosítását nem akarom megkérdőjelezni, hisz nagy volt a fenyőhiány, kellett az építkezésekhez a faanyag. Igyekeztek a párás völgyekbe telepíteni a lucot. Ez ma gondot is okoz, mert nagyon keskeny sávokat kell felújítanunk, amelyek nagyon vadkárveszélyesek, a kerítések fajlagos költsége magas. A jelenlegi vadállomány mellett nem lehet kerítés nélkül felújítani. Mintegy háromezer hektárnyi területet érintett a szűkár. A támadás két hullámban érkezett, az idősebb állományokat tizenöt-húsz éve, mostanában pedig a fiatalabb korosztályokat károsítja. A harminc éves erdőket is le kellett termelnünk. A fertőzött állományok hetven százalékát már levágtuk. A bükkpusztulás 2000 körül kezdődött Zalaegerszeg környékén. Mivel azonos elterjedésű, nagyon érzékeny a klimatikus változásokra, a forróságra és a páratartalom csökkenésére. Megfigyelhető, hogy a bükk évről évre dömping termést hoz, genetikailag így védekezik, ami egyértelműen a veszélyt jelzi. Nagyon nehéz ezeknek az állományoknak az elegyítése tölgyekkel, kemény lombbal,

hisz a kefesűrű újulatba nehéz becsempészni és kiápolni ezeket a csemetéket. Ráadásul a vad előszeretettel rágja őket.

ErFa Hír – Látva a nem éppen biztató jövőt, mi a követendő stratégia és taktika?

R.Gy. – A lucosok helyett tölgyekkel és egyéb keménylombosakkal próbálkozunk, igyekszünk elegyes erdőket – részint makkal, részint csemetével – létrehozni. A bükk nehéz eset.

ErFa Hír – Mi a vágykép, a jövőkép?

R.Gy. – A vágykép az, hogy megmarad a bükk Zalában – mondja a szakember, némi mosollyal a szája szögletében. – Amíg természetes módon felújulnak ezek az állományok, addig az elegyfajokra igyekszünk összpontosítani, de abban nem gondolkodunk, hogy a bükköseinket átalakítsuk tölgyesekké.

ErFa Hír – Talán itt van a legkevesebb védett terület. Mennyi is?

R.Gy. – Az elsődlegesen védelmi rendeltetésű terület 14 százalék, de nem csak itt vannak korlátozások, hanem a Natura 2000-es területeken is. Emiatt is kíváncsian várjuk az új erdőtörvényt.

ErFa Hír – A településrendszer és a közlekedési hálózat nem éppen erdészetbarát...

R.Gy. – Ez elsősorban a faanyag elszállításában jelent problémát, mivel a kisfalvakban nagyon rossz az utak állapota. Gyakran szembesülünk önkormányzati korlátozásokkal, ami számtalan kényszermegoldást szül. Alapvetően jó a kapcsolatunk, hiszen sok helyen mi vagyunk az egyedüli munkaadók és a tűzifaellátásban is számítanak ránk.

ErFa Hír – Mekkora súlya van a közéleti erdőeknek?

R.Gy. – A Zalaerdőt fakitermelő társaságként szokták jellemezni, de ez adódik a hektáronkénti fatömeg magas értékéből is. Ezt a fát ki kell termelni, ki kell hozni az erdőből és el kell adni. Emellett sok olyan erdőnk van, amely a pihenést, a kirándulókat szolgálja, elsősorban a két nagyváros, Nagykanizsa és Zalaegerszeg közelében. Ezekben a parkerdőkben tanösvények, tornapálya és turistautak találhatóak. A közelmúltban a megye hét csodája közé választották az Azáleás-völgyet. A zalakarosi Csiga-túra tanösvényünk 2015-ben kategóriájában az első helyezést érte el „Az év ökoturisztikai létesítménye

„versenyben. Büszkéek vagyunk a Budafai és a Csácsbozsoki Arborétumra, és a Vetyemi Ösbükkösre is. Kiemelt jelentőségű az erdei tavainkon a horgászturizmus folyamatos fejlesztése is.

ErFa Hír – Van-e együttműködés a fürdőhelyekkel?

R.Gy. – Ezek az üdülőhelyek jellemzően távol esnek erdészeteinktől, programajánlatainkkal azonban mindenhol ott vagyunk. Szeretnénk minél több vendéget látni az erdei vasutunkon. Ezt a célt szolgálja az elsősorban Lentiben üdülő vendégek számára ajánlott, Márton-napi libavonat, ahol jellegzetes zalai ételeket is kínálunk a Hubertus Fogadó közreműködésével. Lenti városa jelentős fürdő- és szállodafejlesztést hajtott végre az elmúlt évben, így itt is forgalomnövekedésre számíthatunk.

ErFa Hír – Hogyan alakul az export?

R.Gy. – Fahasználati árbevételünk harmada, a fűrésziparnak pedig fele export. Összes bevételünk 60 százaléka euró elszámolású. Hagyományos osztrák, olasz és szlovén piacaink mellett Kínába is szállítunk.

ErFa Hír – Idén a korábbi évekhez hasonlóan, jó volt a makktermés?

R.Gy. – Bükkből kifejezetten jó makktermés volt, kocsánytalan tölgyből jó közepes. A bajcsai csemetekert igényét – a kocsányos tölgy kivételével – helyi makkból fedezni tudtuk.

ErFa Hír – A Zalaerdő miért tartotta meg a csemetekertet, holott már alig van a társaságoknál, és itt is a természetes felújulás általában sikeres?

R.Gy. – Elődeink az erdőtelepítések és mesterséges erdőfelújítások csemeteigényének kielégítésére hozták létre a nagyüzemi csemetekertet, ahol korábban az évi 30 milliót is közelítette a csemeteszám. Jelenleg 10 millió darabot termelünk. Azt kell mondanom, helyes döntés volt a megtartása, annak ellenére, hogy a telepítések gyakorlatilag leálltak, és a természetes felújítások is egyre nagyobb teret nyernek. Most a lucpusztulás idején azonban csemeteellátásunkban nagy biztonságot nyújt. A felesleget hazai és export piacokon értékesítjük.

ErFa Hír – Milyen a munkaerőhelyzet?

R.Gy. – Sajnos képzett fakitermelőből nagyon keveset találni, és a kétkezi munka is „hiánycikk”. Bár néha azt halljuk, hogy túlfizetjük a vállalkozóinkat, a valóság ezzel szemben az, hogy egyre több erdőművelő és fakitermelő vállalkozás szűnik meg. Éppen azért, mert nincs ele-

gendő munkás ezekre a feladatokra. Az itt kínált nehéz és kényelmetlen, esőben-sárban végzett fizikai munkát egyre többen cserélik fel kényelmesebb külföldre.

ErFa Hír – Az utak már szóba kerültek. Alacsony a feltártság.

R.Gy. – A zalai agyagtalajokon nem könnyű utat építeni, ezért minden megoldást számba veszünk. Ahol csak lehet, a forwarderekkel igyekszünk a vasútra szállítani. Elsősorban makadám utakat építünk, de a meglévő aszfaltborításukat is felújítjuk.

ErFa Hír – A közelmúltban zajlott Szentpéterföldén az éves trófeaszemle. Kiváló eredmények születtek.

R.Gy. – Nyugodtan mondhatom, hogy az agancstömeg az elmúlt tíz év átlagát jóval meghaladta, az aranyérmes trófeák száma is kiemelkedő volt.

ErFa Hír – Van egy különleges rendeltetésű génmegőrző terület is. Ez csupán presztízs-növelő vagy egyéb haszna is van?

R.Gy. – Három ilyen területünk van, ami elég nagy ahhoz, hogy a gímszarvas válogató vadászataival biztosíthassuk a legkiválóbb egyedek megmaradását. A 13 éves ciklus pedig lehetővé tette, hogy a terület kimaradjon a tízévente esedékes területalakítási „lázból”.

ErFa Hír – Hogy alakul a vagyonbiztonság?

R.Gy. – A falopás nem igazán jellemző, de sajnos annál gyakoribbak a rongálási károk. Tanösvényeinket egyre gyakrabban éri támadás, ami számomra teljességgel érthetetlen. Sajnos a személerakás is sok gondot okoz. De a tornapályánk is védtelen a rongálókkal szemben. Az orvvadászat a törvényi szigorítás ellenére sem szűnt meg, jelenleg is folyamatosan észleljük a tevékenységet.

ErFa Hír – Mely területek a közönségkapcsolatok, a közjólét zászlóvivői?

R.Gy. – Talán legismertebb az erdei vasutunk, melyre épülve üzemel immár két éve a Zakatoló Erdészeti Erdei Iskola. Rendkívül népszerű a diákok és tanárok körében is. Arborétumaink, parkerdeink folyamatos fejlesztés alatt állnak. Idén adtuk át Obornakon az új szállónkat, így lehetőség van bentlakásos erdei iskolai foglalkozások megtartására is. 2017-ben szeretnénk teljesíteni Nagykanizsa régi vágyát, miszerint felújítjuk a Csónakázó-tónál lévő 42 méteres kilátótornyot. A honlapunk is megújult, áttekinthető és könnyen kezelhető lett.

ErFa Hír – És van egy vállalati újság is... De térjünk még vissza a közjóléthez,

hisz' terveznek egy lombkorona tanösvényt. Ez hova készül?

R.Gy. – A Csácsbozsoki Arborétumban szeretnénk megépíteni, jelenleg a tervezés fázisában vagyunk. Be kell látnom, a feladat nagy kihívást jelent, mert az engedélyeztetés és a kivitelezés sem rutin feladat.

ErFa Hír – 2017 Kaán Károly év lesz. Mit terveznek?

R.Gy. – A városunk szülötte, de egy kicsit „elszerették” tőlünk... Sajnos a szülőháza már nem áll, de megemlékezés, koszorúzás és emlékverseny idén is lesz.

ErFa Hír – A legnagyobb alapszervezettel büszkélkedő cég vezetőjeként miként látja a szakszervezettel való együttműködést? Konfliktusok vagy békés egymás mellett élés?

R.Gy. – Nincs olyan ütközési pont, amely kellemetlenné tenné ez együttélésünket. A 250 fős taglétszám az 50 százalékot bőven meghaladó szervezettséget jelenti. Az érdekvéonyesítő lehetőségekkel megfelelően élnek. Kölcsönösen tiszteljük egymást Horváth Borbálával, a szakszervezeti titkárral és Gál Sándorral, az elnökkel. Évről évre jól szerepelnek a tagjaink a sportnapokon, igazán büszke vagyok rájuk.

ErFa Hír – Emlékei szerint mi volt a legnehezebben megoldható vitakérdés az évek folyamán?

R.Gy. – Az elmúlt hat évben, mióta én irányítom a társaságot, nem emlékszem éles vitára. Most komolynak tűnik a helyzet a Lenti Fűrészüzemben három éve elrendelt változtatási tilalom miatt. A dolgozók kissé elbizonytalanodtak. Természetesen a környezetvédelmi előírásokat eddig is, ezután is betartjuk, és remélhetően sikerül megmentenünk az üzemet. A három éves tilalom szeptemberben letelt, és kérjük a város támogatását a fejlesztésekhez. Ötven-hatvan főt foglalkoztatunk ott. A városnak szüksége van a munkahelyekre, és közel 40 millió forint iparűzési adóval járulunk hozzá a város büdzséjéhez. Ha körülnéznünk a szomszédban, a legfrekvenciáltabb osztrák településekben is működik fűrészipar.

ErFa Hír – Úgy tudom, ez ügyben a szakszervezettől erkölcsi támogatást kap a vezetés. Ráadásul itt gyártják a Magyar Termék Nagydíjas pelletet.

R.Gy. – Igen. Ez az üzem „mellékterméke”. Fűrészporból és gyaluforgácsból készül. Az üzem termelési értéke 800 millió, ebből a pelleté 60 millió.

ErFa Hír – Köszönjük a beszélgetést.

Zétényi Zoltán–Nagy László

Kaliba Mihály, a leghosszabb hazai erdei vasút főnöke

A vasútüzem vezetője Sopronban végzett faipari mérnökként. Kaliba Mihály útja fűrészüzemeken keresztül vezetett a Csömödéri Állami Erdei Vasútig. Az erdei vasút 'mozdonyának füstje' korán megcsapta, hisz' a nyírsegi szülőfalujában, Nyírbélteken volt a debreceni Zsuzsi-vonatot végállomása.

ErFa Híradó – Mikor épült az első zalai erdei vasúti vonal?

Kaliba Mihály – A húszas évek elején ez a vidék a herceg Esterházy hitbizományhoz tartozott. Esterházy Pálnak nem született gyereke, és a '45 utáni államosításkor a birtokok kétharmada Ausztriába, a maradék a magyar államhoz került.

1923-ban indult a vasútépítés. 1941-ben már mintegy száz kilométernyi pálya volt. A II. világháborúban a vasutat hadiüzemre nyilvánították a bázakerettyei olaj szállítása miatt. 1945-ben a hitbizományi erdőterületek és a vasút is állami tulajdonba került. Jelenleg a Zalaerdő Zrt. kezelésébe tartozik a Csömödéri Állami Erdei Vasút, és a Bánokszentgyörgyi Erdészeti szerves része.

ErFa Hír – A száz kilométeres hálózatot mindig ki tudták használni vagy voltak hullámvölgyek?

K.M. – Voltak olyan szakaszok, amelyeket fölszedtek, de helyettük máshol épültek. A zalai agyagos talajra elég nehéz utat építeni, ezért maradtak meg a vasútvonalak. Nálunk ma is 25–35 ezer m³ faanyagot szállít a vasút, mely a Zalaerdőnél évente kitermelt fa 8–10 százaléka. Attól függően, hogy milyen közel vagyunk a kitermelésekhez. Ez egyedülálló az országban.

ErFa Hír – Mikor kezdődött a személyszállítás illetve a kirándulók utaztatása?

K.M. – Annak idején a hálózat két különálló részből állt, amelyeket 2000-ben kötöttünk össze. Korábban, az 50-es évek közepén már menetegyezségi egyezményt kötöttünk a MÁV-val a személyszállítás érdekében. Csömödérből Bázakerettyére és vissza, szállítottuk az „olajos” dolgozókat. Amikor a két részt összekötöttük, felújítottuk a hálózat jelentős részét és a 9 kg/fm-es sínek helyett 20–30 kilogrammos síneket fektettünk le a személyszállítás nagyobb biztonsága érdekében.

ErFa Hír – A mozdonyok honnan származnak?

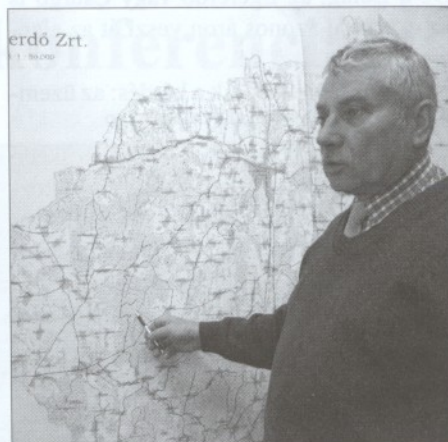
K.M. – A gazdasági vasutaknál elsősorban a Csepelen gyártott C50-eseket használták. Ezek az 50 LE-s dízelmozdonyok a 60-as évektől készültek, de ma már nem gyártják. A használatból kivont mozdonyokat igyekszünk megszerezni. Nagyobb teljesítményű az MK48 típusú mozdonyunk.

ErFa Hír – Mikor kezdődött a rendszeres turistaforgalom?

K.M. – A rendszerváltást megelőzően, a '80-as években.

ErFa Hír – Hogy' vetődött fel a szalonkocsi és a Zakatoló Erdészeti Erdei Iskola ötlete?

K.M. – Arra gondoltunk, hogy legyen egy reprezentatív célra alkalmas kocsi is. A teherszállítás és a személyszállítás jól kiegészítik egymást, mert a fakitermelés főleg a téli hónapokban zajlik, a turistaforgalom pedig elsősorban tavasztól őszig. A kirándulóidényt minden évben a gőzössel indítjuk. A 2010-es évek elején egy szakmai találkozó kapcsán jött az ötlet,

hogy kellene egy mozgó tantermet létrehozni. Az adottságainkhoz illesztve valósítottuk meg: a gyerekek egy másik kocsiban utaznak, s a vizsgálatokat adott helyszíneken a gördülő tanteremben végzik.

ErFa Hír – A közönség szervezésének a feladata?

K.M. – Több, mint három éve alkalmaz a társaság egy PR-ügymintát, Steyer Edinát, akinek a közönség szervezés is feladata. Az iskolások programjait vele és Molnárné Vitális Anikóval, az erdei iskola vezetőjével egyeztetjük. Gyerekcsoportok jönnek hozzánk a környékről, távolabbról, és visszajárók vannak Szlovéniából is.

ErFa Hír – Jelenleg hány embert foglalkoztat a vasút?

K.M. – Tizenhatot.

ErFa Hír – A szakszervezeti tagok, melyik alapszervezethez tartoznak?

K.M. – A Bánokszentgyörgyi Erdészethez.

ErFa Hír – Köszönjük a beszélgetést!
Z.Z.–N.L.

Lukács Ferenc, aki iparos és kereskedő egy személyben

A Lentiből származó Lukács Ferenc ágazatvezető, faipari mérnök a Zalaerdő egy korábbi alvállalatánál, a letenyei Zalafermál kezdte faipari pályafutását 1991-ben. Műszaki főnért állítottak elő, főként bükkből, elsősorban exportra. Az alig egyéves vállalatot privatizálták. Egy német szakmai befektető, az OWI GmbH vette meg és futtatta föl a vállalatot. A Zalaerdő is jól járt, mert biztos piaca lett a bükkörnek.

Ferenc Letenyéről Szigetvárra, a Trust Hungaryhoz került, egy hordóüzembe.

A hordókészítés egy különleges szakma a faiparon belül, nagy becsben tartják. Nem sokan tudják, hogy a fának nem csak illata, hanem íze is van. Más az íze a somogyi, a zalai és az észak-magyarországi tölgynek.

A jó körülmények ellenére hazahúzta a szíve családotul a szülővárosába. Nemi kitérő után a Lenti Fűrészüzemben vert gyökeret 2010-ben. Természetesen ő is szakszervezeti tag.

ErFa Híradó – A '90-es évek nagy privatizációs hullámát ez az üzem megúsza. Milyen jövőt lát a hazai faipar előtt?

L.F. – Az a szándék, hogy a rönköket ne vigyük ki az országból. Erre én azt mondom, hogy a fűrészarut se, hanem, mint alapanyagot, ezt is itt kellene földolgozni. Ez a folyamat kedvezően változik, egyre inkább a belső piac felé mozdulunk el. Számos exportpiaci igényt félretettünk azért, hogy ki tudjuk szolgálni a belföldi piacot. Ez a saját döntésünk volt.

ErFa Hír – A szállítási távolság is közrejátszott ebben?

L.F. – Nem, mert mi itt, Lentiben jó helyen vagyunk ebből a szempontból.

Szívesen vásárolnak tőlünk az osztrákok. De a Befag, az Egererdő vagy Csurgó is az exporttal azonos áron veszi át az alapanyagot.

ErFa Hír – Adódik a kérdés: az üzemvezető „iparos” vagy kereskedő?

L.F. – Iparos is vagyok, meg kereskedő is. De nem mi szerzünk, hanem a központ kereskedelmi osztálya. Mi az üzletet szakmailag készítjük elő. Nekem kell bebizonyítanom, hogy jó üzlet, megéri.

ErFa Hír – Könnyű vagy nehéz ma-napság piacot találni?

L.F. – A kereskedelmi osztályhoz befutnak az igények, amit mi megvizsgálunk, hogy legyártható-e, érdemes-e vele foglalkozni, beleillik-e a mi termelési szortimentünkbe.

ErFa Hír – Ezek szerint keresleti piac van, nem Önöknek kell vevő után futni...

L.F. – Összetett. A bükk mostanában stagnál, a tölgy iránti igény viszont korlátlan.

ErFa Hír – Ennek az üzemnek bővülni, beruházni vagy túlélnie kell?

L.F. – Mindenképpen beruházni kell. A piac ezt követeli, látszik a termékösszetételből. Nem szabad ezen a szinten megállni, van hőenergiánk, tudunk gyalulni. Biztos vagyok benne, hogy a beruházások a jövőben meg is fognak valósulni. Lát-

Lukács Ferenc ágazatvezető

juk, hogy a tovább-feldolgozott termékekkel milyen eredményeket lehet elérni.

ErFa Hír – Bontsuk ki a Magyar Termék Nagydíjas pellet történetét!

L.F. – A pellet tulajdonképpen egy melléktermék. De ma már mi is azt mondjuk, hogy „termék”.

ErFa Hír – Hozzáadott érték van benne! A fűrészporból, forgácsból – amint láthattuk – préseléssel keresett tüzelőanyag készül.

L.F. – Kelendő termék, amennyit a technológia „bír”, annyit termelünk. Bizonyos mennyiségű fűrészporthoz mi is vásárolunk.

ErFa Hír – A pellet mekkora hányada az üzem össztermelési értékének?

L.F. – Az árbevétel oldaláról közelítve, az összes árbevétel mintegy 15 százaléka. Keményfa porból Európában nem sok helyen gyártanak pelletet. Nagy a fűtőértéke – ezt a piac is jelzi –, több benne az energia, mint a tűzifában.

ErFa Hír – A munkaerő (tartalék) dolgában mi a helyzet?

L.F. – Szerencsére az utóbbi öt-hat évben nem volt nagy munkaerőmozgás. Öt évvel ezelőtt tízezer m³-t vágunk, ma tizenhat-ezret, akkor 31-en voltunk, most 52-en vagyunk. Nincsenek létszám-gondjaink. Stabil, biztos munkahelynek számítunk. A szakembereket lehetőségeink szerint anyagilag is megbecsüljük, a kisegítők is a minimálbér fölött keresnek.

ErFa Hír – Ezennel megérkezünk a szakszervezeti vizekre. Van önálló csoport az üzemben?

L.F. – Helyben is van egy bizalmi. Az ötvenkét főből 48-an szakszervezeti tagok vagyunk, ami úgy gondolom, hogy komoly közösség.

ErFa Hír – Szoktak külön összejeveleket tartani?

L.F. – Kirándulásokat szervezünk. A cafetériában pedig egyenlőség van, mindenki ugyanazt kapja.

ErFa Hír – Köszönjük a beszélgetést!
Zétényi-Nagy

Tüske Róbert nemzetközi tapasztalatokkal

A Lenti Fűrészüzemben beszélgettünk Tüske Róberttel, aki targoncavezetőként dolgozik. Megfordult már Ausztriában is, de véleménye szerint a munkahelyi légkör itthon sokkal kellemesebb.

ErFa Hír – Hol járt iskolába?

T.R. – Novára, majd Vépre.

ErFa Hír – Ezek szerint mezőgazdasági gépész lett.

T.R. – Magyarul traktoros.

ErFa Hír – Dolgozott traktorosként is?

T.R. – Téészen dolgoztam, állattenyésztésben is, de vége lett, eladták.

ErFa Hír – Targoncásnak jelentkezett?

T.R. – Nem. Csak jöttem... Úgy láttam, hogy itt teljesen mások a körülmények, mint az előző helyemen. Ott nem volt öltöző, vécé, semmi.

ErFa Hír – Itt milyen munkakörben dolgozik?

T.R. – Amilyenben éppen szükség van rám. Van targoncavezető vizsgám. Már előtte is a faiparban dolgoztam. Először Ausztriában, '99-től 2001 végéig.

Tüske Róbert vezető ülésben

ErFa Hír – Sprechen Sie Deutsch?

T.R. – Egy picit – nevet széles jókedvvel. – Sajnos bezárt a cég, így Pusztamagyaródon folytattam. Azután kerültem egy másik osztrák céghez, itt Magyarországon. Onnan jöttem ide.

ErFa Hír – Miért?

T.R. – Itt mások a körülmények. Emberségesek a főnökök.

ErFa Hír – Persze, nem volt szakszervezet...

T.R. – Ott semmi sem volt – nevet ismét nagyot, veszi a lapot.

ErFa Hír – De a pénz jobb volt?

T.R. – A pénz jobb volt, de három műszakban dolgoztam látástól vakulásig. Reggel hattól este tízig, tizenegyig. Volt, hogy reggel hatra bementem, és Ausztriában kötöttem ki. Bejártam fél Európát. Gépkocsit vezettem, adtuk-vettük a faanyagot.

ErFa Hír – Idevalósi Lentibe?

T.R. – Mikekarácsonyfára, 17 kilométerre esik innen.

ErFa Hír – Megéri itt dolgozni?

T.R. – Őszintén szólva, más lehetőségem nem nagyon volt. Van itt másik osztrák cég, de oda már nem akartam menni. Nagyjából meg vagyok elégedve a fizetéssel, meg vannak más juttatások, munkaruha például. Ha az ember kiszámolja, nem olyan rossz.

ErFa Hír – Miért is lépett be a szakszervezetbe?

T.R. – Volt rá lehetőség, hát beléptem. A tagdíj sem túl nagy összeg.

ErFa Hír – Köszönjük a beszélgetést!

Z.Z.-N.L.

Fotók: Zétényi Zoltán

2017-ben lesz 70 éve, hogy megkötötték az első kollektív szerződést a magyar erdészetben

Az EFDSZ munkavállalói konferenciája

Szakszervezetünk kétnapos konferenciát rendezett budapesti, Thököly úti központunk Baross termében.

A rendezvény megtartását saját forrással kiegészített, felsőbb konföderációnk, az Értelmiségi Szakszervezeti Tömörülés (ÉSZT) által közvetített, pályázati úton elnyert miniszterelnökségi kerettámogatás tette lehetővé. Résztvevői tisztségviselőink, a téma iránt érdeklődő aktív tagjaink és meghívottak voltak.

A fő téma az Ágazati Kollektív Szerződés (ÁKSZ) volt, közelebbről a megváltozott körülmények között a legelőnyösebb szerződés megalkotása, ehhez a szakszervezet tárgyalási pozíciójának megerősítése, stratégia és vélemények kialakítása.

Emellett helyet kapott a programban a közszolgálati szféra átalakításának helyzete és tapasztalatai, tekintettel arra, hogy a tagság soraiban szép számban vannak ott dolgozók is. Továbbá szakszervezetünk, mint civil szervezet alapszabályzatunk, szervezeti és működési szabályzatunk.

A konferencia interaktív jellegű volt. Vagyis az egyes előadások után, sőt közben is bőven volt lehetőség kérdések felvetésére, hozzászólásra. A résztvevők jócskán ki is használták ezt a lehetőséget.

Az első napi program befejezésekként kollégáink egy érdekes pszichológiai tréningen vehettek részt a Beauty Coaching cég, Vépy Viktória pszichológus irányításával, amely egyszerre szolgálta a vezetői továbbképzést és a személyiségfejlesztést.

A kollektív szerződés volt a fő téma

Dudás Péter elnökünk üdvözlő szavai után prof. dr. Kuti László, az ÉSZT elnöke nyitotta meg a konferenciát. Hangsúlyozta az egész szakágazatra kiterjedő hatállyal bíró Ágazati Kollektív Szerződés megkötésének, létezésének szükségességét, amihez viszont szakszervezetre is szükség van. Az ÁKSZ létezése a munkaadóknak is érdeke, mert számukra éppen úgy mozgási lehetőséget biztosít, mint a munkavállalók számára, mondta az elnök.

A továbbiakban a fő téma előadója dr. munkajogász. Ő is hangsúlyozta, hogy az ÁKSZ a társadalmi párbeszéd egyik formája, és megalkotásának jogszabályi

Kuti László, az ÉSZT elnöke nyitotta meg

alapja van. Kiemelte az egyébként ismert tényt, hogy kétféle kollektív szerződés van: ágazati szintű (ÁKSZ) és helyi szintű (HKSZ).

A tapasztalat azt mutatja, hogy helyesebb először az ÁKSZ-t megalkotni és abból levezetni a HKSZ-t, mint fordítva. Fontos a két különböző szintű dokumentum egymáshoz való viszonya. Az ÁKSZ-be lehetséges olyan kitélt belefoglalni, hogy a HKSZ eltérhet az ágazati szintűtől – de csak a munkavállalók javára! Jogszabály-részleteket főleg ismétlésként az ÁKSZ-be beépíteni, mivel a jogszabályváltozások automatikusan szükségessé tennék a kollektív szerződés módosítását, az ezzel járó procedúra lebonyolítását.

Munkabizottságot alakítottak

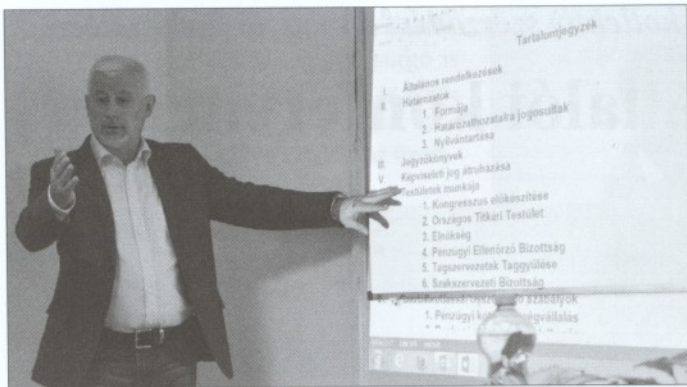
Fontos tudnivalóként közölte az előadó azt is, hogy az ágazat tekintetében illetékes miniszter közigazgatási eljárás keretében akár egy HKSZ-t is ÁKSZ hatályú szerződés rangjára emelhet és így kiterjesztheti az egész szakmára. Ehhez azonban az szükséges, hogy ezt ÁKSZ megkötésére jogosult, illetve ebből a szempontból reprezentatívnak tekinthető szakszervezet kérje, illetve javasolja.

Dr. Csonka László emlékeztetbe idézte, hogy a 2012-ben megalkotott új

Munka Törvénykönyve számos fontos változást hozott a munkajogban. (A témával Híradónk is foglalkozott annak idején: Új Munka Törvénykönyve című cikkünk a 2012. évi 1. számunkban; Kuti László „Kell-e nekünk szakszervezet?” című írása a 2012. évi 2. szám 1. oldalán és Halmágyi János Az MTK legfontosabb változásai” című cikk a 3–5. és 7. oldalon, továbbá Király Pál tudósítása „Napirenden: az új MTK” a 2012/4. szám 4–5. oldalán; valamint a „Konferencia az

Vépy Viktória pszichológus

Dr. Csonka László jogtanácsos előadása

Schneider Istvánné, az ÉSZT alelnöke hozzászól

ÉSZT-EFDSZ érdekvédelmi szerepéről, helyzetéről” című tudósítás. Ehhez közvetlenül kapcsolódik a 8-10. oldalon dr. Halmágyi János „Még egyszer az ágazati és a munkahelyi kollektív szerződések-ről” című írása.)

Jogtanácsosunk szerint célszerű volna szakszervezetünknek is felállítania egy munkacsoportot, amely az MTK új előírásait bevezetné, érvényesítené az ÁKSZ-ben, s egyúttal átvizsgálná az ágazatban meglevő HKSZ -eket is.

A javaslat nem bizonyult pusztába kiáltott szónak, mert a témakör lezárásaként a bizottság megalakult, mégpedig az elnök javaslata alapján a következő felállásban. Vezetője Górász László főtitkár, tagjai: Ivádi László alelnök, Barton Gábor, Mézes Lajos és Thiringer Balázs né szb.-titkárok.

Karcsúsodik a közszolgálati szféra

Ismeretes tény a médiából a közszolgálati szféra átalakítása, ami gőzerővel folyik. Az átalakítással kapcsolatos tapasztalatokat Schneider Istvánné, az ÉSZT alelnöke adta közre, s ehhez Dudás Péter elnökünk fűzte hozzá az ágazatunkban észlelteket. Eléggyé fájdalmas folyamatról van szó, mert sok embert érint közvetlenül. Dudás Péter szerint végső soron az egész társadalmat.

A konferencia hallgatósága

A folyamat tulajdonképpen már 2011-ben elkezdődött a kormányhivatalok megalkotásával, majd a kormányablakkal. 2015-ben pedig a járási hivatalokkal folytatódott. 2016-ban meghirdetésre került az ún. háttérintézmények leépítése: 73-ból 52 megszűnik, 21 átalakul.

A szakszervezeti vezető észrevételezte, hogy a kormányzat nem világította meg kellően a leépítés szempontjait. Csak bejelentések történtek, egyeztetések nem; sok volt a tiltakozás, de kevés a reagálás. Az ügy bérezési oldala szubjektív (és több pontján is igazságtalan), így elfogadhatatlan. Csak ajánlások születtek arra irányulóan, hogy a legalsó szintet mindenki elérje, a bürokrácia csökkentésére irányuló törvény további terhet ró az átalakítási folyamatra. A kormányzat az egyébként versenyszférának minősített – mert abban tevékenykedő – állami vállalatok dolgozóit is közalkalmazottnak tekinti. Elapad az utánpótlás, a meglevő létszám is fogyatkozik a kormányhivatalokban. A helyzet egyre nehezebb és kiszámíthatatlan a jövő. Az átalakítás nem pénzmegtakarítást, hanem nagy többletköltséget fog jelenteni. Nem először történik ez a közszférában, de most különösen kíméletlenül folyik – mondotta Schneider Istvánné.

Dudás Péter mindehhez hozzáfűzte, hogy kontraszelekció kezd kialakulni a szektorban. Az új bérrendszerrel egyidejűleg több bérjellegű juttatás is eltűnik.

A háttérintézmények listáján szereplő NÉBIH Erdészeti Igazgatóság várhatóan megmarad, bár hatáskörrelvonások már történtek. Négy fő elbocsátottak, a 20 százalékos költség-megtakarítást végrehajtják.

Az elhangzottakból az az aggály is kicsendült, hogy 2017. január 1-től további létszámszűkítés várható; költségcsökkentés mindenképpen.

A belső átalakítás fél éves feladatai

A konferencia harmadik témájának: Szakszervezetünk Szervezési és Működési Szabályzatának (SZMSZ), ezzel együtt tulajdonképpen magának szakszervezetünknek a megújításába, szakszervezeti bizottságaink önállóbbá válásának, átalakulásának folyamatába most nem mélyedünk. Az ezzel kapcsolatos sok-sok adminisztratív teendőt Pintér Szilvia könyvelő irodánk vezetője ismertette nagy szakértelemmel és részletességgel. A lényeg: szb. titkárainknak a bonyolult jogi eljárások közepette oda kell figyelniük a részletekre. Például a jogvesztő határ-időkre, eltévesztésük vagy elmulasztásuk, s más kis tévedések komoly jogkövetkezményeire.

Végső soron azt állapíthattuk meg, hogy egy jó hangulatú, aktív és tartalmas konferenciának lehettünk részesei. Biztosra vehető, hogy a 2017-es esztendőben pozitívan éreztetik hatásukat munkánkban, szakszervezetünk életében azok az ismeretek, amelyekkel gyarapodtunk. S reméljük, hogy ágazati kollektív szerződésünk elmozdul arról a holtpontról, amelyen az utóbbi évek körülményei miatt stagnál. 2017-ben lesz 70 éve annak, hogy megkötötték az első kollektív szerződést a magyar erdészetben. (Az erről szóló részletes visszaemlékezésünk Híradónk 2011. évi 1. számának 4-6. oldalán olvasható.) Szép fejlemény lenne, ha már egy magújult, korszerű, érvényes ÁKSZ birtokában emlékezhetnénk meg a tiszteletre méltóan magas évfordulóról. **Dr. K.P.**

Fotók: Branner Lászlóné

Késművészet

Új rovatot indítunk az ErFa Híradó hasábjain. Időről időre bemutatunk egy-egy olyan mesterséget, amely az erdész-faiparos-vadász hivatások elválaszthatatlan társszakmája. Nyitányként lássuk az évezredek hagyományokkal rendelkező késes szakma titkait! – Z.Z.

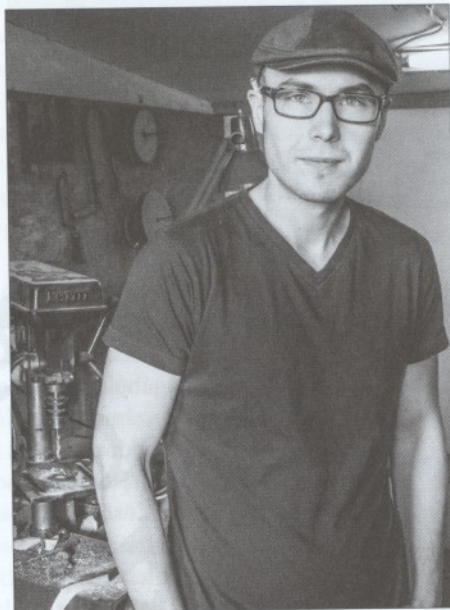
Amióta világ a világ, a hivatásos vadászok derekán mindig ott függött a mesterségük elmaradhatatlan eszköze: a vadászkés. (Ámbár ennek manapság már jogi korlátja is van.)

Mikor kezdődött ez a „mindig”? A régészeti leletek tanúsága szerint évezredekkel ezelőtt. Akkoriban egy-egy, megfelelő alakra és méretre lepattintott obszidián-, esetleg kalcedon-darab szolgált az elejtett vad feltörésére, kizsigelésére, megnyűzására, feldolgozására.

Azóta nagyot fordult a világ a vadászati fegyverek és eszközök terén is. Hol tartunk már a kések dolgában is az ősi állapotoktól!

Aki valóban tudni kívánja, hogy hol tartunk, annak melegen ajánljuk, keresse fel azt a késkiállítás és vásárt, amelyet minden évben megrendeznek szeptember harmadik hétvégéjén Budapesten, a Ferencvárosban álló Lurdi Ház közösségi terében. Általában még karácsony előtt, december eleje táján is rendeznek egyet. A szeptemberi találkozóra 2016-ban már a tizenharmadik alkalommal került sor. A magyarok mellett cseh, szlovák, osztrák, német, belga, szlovén kiállítókkal, egyre bővülő nemzetközi jelleggel.

– A szeptemberi időpont jól bevált és már megszokott, rendszeres lett – mondja a Lurdi Házban rendezett találkozók létrehozója és a közelmúltig egyik szervezője, oldalán feleségével. Fazekas József

Mester a műhelyben

a bonyhádi Pyraster Kht. vezetője, az első Magyar Késmíves Céh megalapítója és első elnöke is volt, mígnem a cég átalakult, a magyar Késmíves Céh nevet vette fel és az átalakulás vezetőségváltást is jelentett.

Fazekas úr azonban nem csak a késművészet gyakorlatát műveli magas színvonalon, hanem annak elméleti-tudományos fejlesztését is. 2015-ben jelent meg „A japán kard” című pompás kivitelű és imponáló méretű könyve. Amelynek igényességére, keresettségére jellemző,

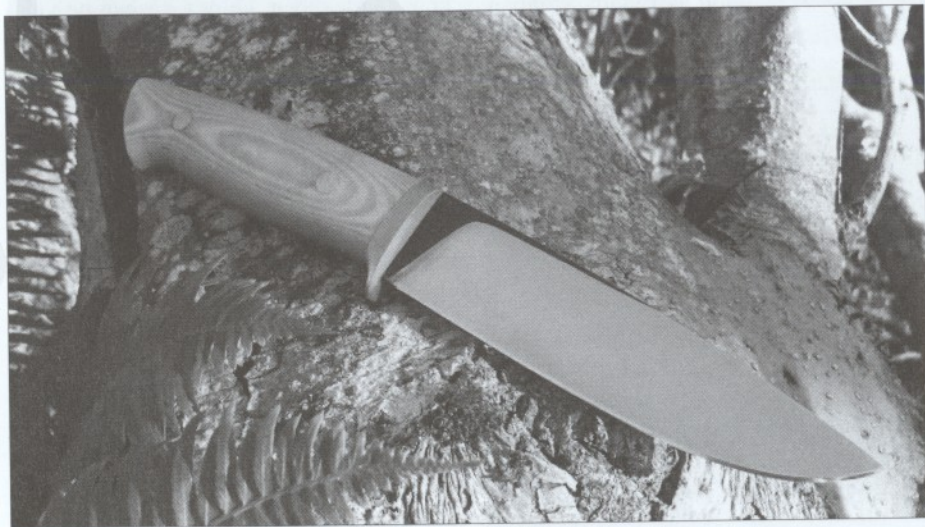
hogy bár éppen nem olcsó, de 2016-ban már a második kiadását vehették kézbe az érdeklődők, annyira kapóssá vált.

Mit láthatott a T. Nagyerdmű a kiállításán, amely iránt igen nagy közönség-érdeklődés nyilvánul meg évről évre? Természetesen elsősorban gyönyörű késeket, töröket, kíváncsok zsebkéseket. Továbbá a kovácmesterség kitűnő alkotásaiként fokosokat, csákányokat, baltákat, fejszéket, bárdokat (itt-ott még buzogányt is). Alak, méret és díszítettség tekintetében mindezt hatalmas választékban. Továbbá a megalkotásukhoz szükséges kellékeket: acél- és rézlapokat, agancsokat, rozsmár-, elefánt-, sőt mamutagyart, késtokra-markolatra való bőroket, még cápa- és rájabőrt is. Továbbá faanyagokat, többségükben egzótákat sokféle színben és mintázattal a fehértől a rózsaszínűn át az ébénig. Valamint a késkészítéshez szükséges szerszámokat (még anyagvizsgáló mikroszkópot is). Kaphatók voltak élező, karbantartó eszközök is.

A tárgyak díszítése ma már odáig fejlődött, hogy a kés, a tör dísztárggyá, műtárggyá vált, ősi funkcióját megőrizve. A kések vonatkozásában is kialakultak bizonyos stílusjegyek. Így ismert pl. a karcsúbb, puritán skandináv stílus, a masszívabb és méretesebb, nehezebb német stílus, az ívelt, sőt többszörösen ívelt keleti stílus, a sajátos japán kés és kard stb.

A tárgyak változatos, művészi szépsége és érdekessége már sok embert megragadott és a kések, török, kardok, szuronyok gyűjtésére készítetett.

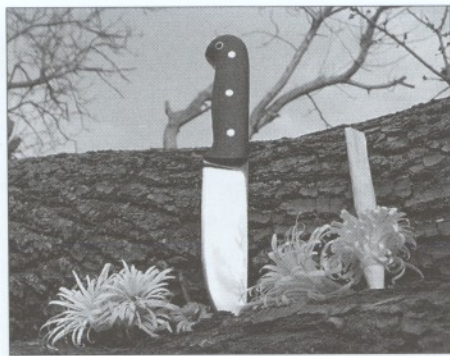
A budapesti találkozó alkalmát megragadtuk arra, hogy megszólaltassuk az idősebb mesterek mellett öröndetes

Fatörzsön

Zöldnyelű

Forgácsvirág

Mogyoró

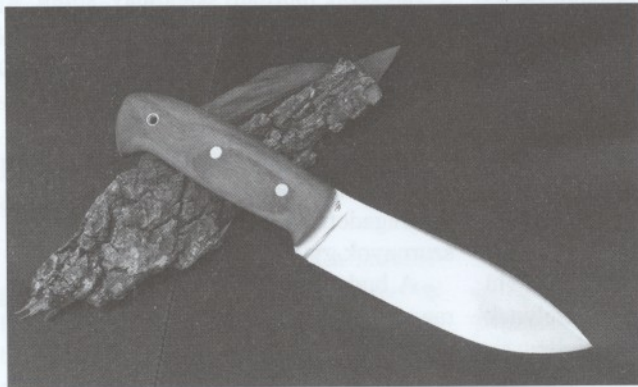

Kés az erdőben

számban feljövőben lévő tehetséges ifjabb késműves nemzedék egyik tagját.

– Pálcsesz Imre vagyok, művésznevemen Angeleró, az azonos nevű késkészítő manufaktúra 29 éves vezetője. Szolnok megyében, a Hortobágy határos Kunmadarason nőttem fel, s jelenleg is ott élek. Ennek a környezetnek a természetközelsége máig meghatározza életfelfogásomat.

A középiskolát Debrecenben végeztem, majd a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Gépészmérnöki Karán folytattam tanulmányaimat. Így lehetőségem volt magas szinten beleásni magam a metallurgiába, széles rálátást szerezni az acélok világára.

Kés a fakérgen

Késeket 2006 óta készítek kézműves technológiával, már több éve főállásban saját műhelyben. Az újjáalakult Magyar Késműves Céh egyik alapító tagja vagyok. Márkajelem egy gólya, amelyben egy „P” betű utal a nevemre. Gyermekkoromból, a környék sajátos élővilágából hoztam mindazt, amit e jel képvisel számomra.

Kezdetben autodidakta módon, adottságaimra hagyatkozva sajátítottam el a késkészítés főbb lépéseit. Később már alkalmam nyílt az ország számos mesterének műhelyébe betekinteni, tapasztalatokat szerezni, amiért hálás vagyok nekik.

Ma már azon kevés késkészítők egyike vagyok, akik egy kést az elejétől a végéig maguk készítik, minden munkafázist saját kezben tartva. Beleértve természetesen a hőkezelést is, így biztosítva a lehető legtöbb hibaforrás kiküszöbölését. Kezdetől fogva igyekeztem valamit belevinni a késeimbe a magam és a megrendelő személyiségéből is. Mindig szem előtt tartottam azonban, hogy egy kés attól kés,

ha mindenekelőtt jól funkcionál és akkor eladható, ha megfizethető.

– Az Ön művészete a késművészet belüli stílusirányzatok közül melyikhez hasonlítható?

– Azt mondhatom, hogy főleg „műve-sebb”, választékosabb kivitelű vadász-késeket, valamint úgynevezett „bushcraft”, vagyis kempingező-túrázó-természetjáró késeket készítek, de gyártok késeket köz-napi használatra is. Eddigi pályafutásom alatt már kipróbáltam sokféle formát, anyagot. Ebből fakadóan még nem szeret-ném letenni a voksomat egyik formavilág vagy anyagpárosítás mellett sem

Mindig arra törekszem, hogy olyan késeket készítssek, amelyek a megrendelőket örömmel töltik el.

– Kedves Angeleró! Befejező kérdé-sünk: hogyan látja a késműves szakma és benne a késművészet jövőjét?

Pontosabban, mit kell tenni ahhoz, hogy egy biztos, biztató jövő irányában fejlődjön tovább?

– Tevékenységünket a szakma és a társadalom közötti párbeszéd fokozására, a nyitottság irányába kell fejlesztenünk. Minél több ember rokonszenvét kell megnyernünk minél előbb a magunk számára annak érdekében, hogy a késben ne valamiféle gyilkos fegyvert lássanak, a késes mesterségben pedig ennek a fegyvernek a tömeggyártását, hanem azt, ami valójában: a kés mindennapi életünknek egyik nélkülözhetetlen eszköze; a kézműves késművészet pedig a szépségteremtés, a művészet egyik forrása, az alkotó emberi szellem és ügyesség megnyilvánulása.

A nyitottság fokozását hivatottak szolgálni találkozóink, kiállításaink is, amelyekre szeretettel várunk minden érdeklődőt, közöttük az *ErFa Híradó* T. Olvasóit is! Én a 70/265-3349 telefonszámon, vagy az angeleró.knives@gmail.com e-mail címen tudok felvilágosítással szolgálni.

Király Pál

Néhány könyvcím a „Késművészet” témájához

Bozóki László-Tumpek Ferenc: *Vadászkések* – EuJager Közhasznú Egyesület kiadása

Capwell dr., Tobias: *Kések, török és szuronyok képes enciklopédiája*, Budapest, 2011. – Kossuth Kiadó Zrt.

Dr. Csillag Ferenc: *Kardok történelmünkben* – Budapest, 1971. Zrínyi Kiadó
Halat, Eva: *Contemporary Scrimshaw* Ludwigshafen, év nélkül, Verlag Angelika Hörnig

Harsay Ilona: *Bőr, szerszámoskönyv* – Budapest, 2007. A szerző kiadása

Dr. Kalmár János: *Régi magyar fegyverek* – Budapest, 1971. Natura kiadás

A tarvágások súlyos korlátozása törvényes körülmények között született-e meg?

Tarvágások Ausztriában

Az Erdészeti és Faipari Híradó 2016. évi 2. számában vitanidító cikkek jelentek meg az erdőtörvény készítésével kapcsolatban. A téma iránti érdeklődés fenntartása céljából számolok be ausztriai tapasztalataimról.

Július közepén, társasutazáson voltam Karintiában, szállásunk a Magas Tauern hegységben volt, mintegy 1.500 méter magasságban. Az alábbiakban néhány képen azt próbálom bemutatni, hogy Ausztriában – a lucfenyves övezet erdeit – tarvágások üzemmódban kezelik. Kihangsúlyozom, hogy a mellékelt képek nem tendenciózusok!

Az 1. sz. kép a szállásunk mögötti hegyoldalt mutatja be. Ha jól megszámláljuk, tíz eltérő korú parcella sorol egymás mellett. Lehet, hogy egy család tulajdona a hegyoldal. A 2. sz. képet az ossiachi tavon készítettem, hajóról. Meglepő, hogy egy turisztikailag ennyire exponált helyen milyen brutális méretű tarvágásokat végeztek. A harmadik és negyedik képet a Villach-Klagenfurt közötti autópályán készítettem, menet közben, buszból. A hegyoldalon jól láthatóak a nem is kis területű tarvágások. Az ötödik és hatodik számú képet estefelé, a Krems patak völgyében, autóbushól készítettem. A két kép a hosszú ciklusú természetes felújulást dokumentálja. Völgyekben több helyen észleltem, hogy tarvágás után – a csekély fenyő újulat mellé – először tömegesen megtelepülnek a pionírfajok (nyír, rezgőnyár, kecskefűz), majd lassan e fajokat felváltja a luc- és vörösfenyő. Úgy tűnik, hogy az erdészeti hatóság ezt a felújítási módot nem kifogásolja.

2. kép. Brutális tarvágások a hegyoldalon – Ossiach-tó

Villach térsége

Villach-klagenfurti autópálya mentén

1. kép. Innerkrems – különböző korú állományok

Írásomban nem feladatom a látottak erdészeti és természetvédelmi szempontú minősítése. Csupán azt próbálom bizonyítani, hogy egy régi polgári demokráciában, az erdők tarvágások üzemmódban való kezelése hétköznapi gyakorlat, tehát kielégíti az erdővel kapcsolatos jogos közérdeket. Én nem az állandó erdőborítású üzemmódnak vagyok az ellensége! Amit nem tudok elfogadni, az átállás erőszakos és gyors módja. Ugyanis a nagyüzemi gyakorlathoz hiányzik a megnyugtató szakmai tapasztalat, valamint pénzügyi hatástanulmány. Végül fel kell tenni azt a kérdést, hogy hazánkban – az állami tulajdonú erdőkre nézve –, a tarvágások súlyos korlátozása törvényes körülmények között született-e meg? Ezt a sorsdöntő szakmai kérdést a tulajdonosi

jogokat gyakorló hozta meg, avagy nélküle, egy személyben, a jogalkotó? Az erdőgazdálkodás természetvédelmi indíttatású korlátozása ügyében az embernek az az érzése, hogy mi, magyarok, az uniós elvárásokat messze túllihegjük. Ez pedig súlyosan sérti az Alaptörvényben rögzített tulajdonjogot.

Bartha Pál erdőmérnök

Boldog és sikeres 2017. esztendőt! Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezete

	JANUÁR		FEBRUÁR		MÁRCIUS		ÁPRILIS		MÁJUS		JÚNIUS		
1	Vasárnap	Újév, Fruzsina	Szerda	Ignác	Szerda	Albin	1	Szombat	Hugó	Hétfő	Munka ünnepe, Fülöp, Jakab	Csütörtök	Tünde
2	Hétfő	Ábel	Csütörtök	Karolina, Aida	Csütörtök	Lujza	2	Vasárnap	Áron	Kedd	Zsigmond	Péntek	Kármén, Anita
3	Kedd	Genováva, Benjámin	Péntek	Balázs	Péntek	Kornélia	3	Hétfő	Buda, Richárd	Szerda	Timea, Irma	Szombat	Klotild
4	Szerda	Titusz, Leona	Szombat	Ráchel, Csenge	Szombat	Kázmér	4	Kedd	Izidor	Csütörtök	Mónika, Flórián	Vasárnap	Pünkösöd, Bulcsú
5	Csütörtök	Simon	Vasárnap	Ágota, Ingrid	Vasárnap	Adorján, Adrián	5	Szerda	Vince	Péntek	Györgyi	Hétfő	Pünkösöd, Fatime
6	Péntek	Boldizsár	Hétfő	Dorottya, Dóra	Hétfő	Leonóra, Inez	6	Csütörtök	Vilmos, Biborka	Szombat	Ivett, Frida	Kedd	Norbert, Cintia
7	Szombat	Attila, Ramóna	Kedd	Tódor, Rómeó	Kedd	Tamás	7	Péntek	Herman	Vasárnap	Gizella	Szerda	Róbert
8	Vasárnap	Gyöngyvér	Szerda	Aranka	Szerda	Zoltán	8	Szombat	Dénes	Hétfő	Mihály	Csütörtök	Medárd
9	Hétfő	Marcell	Csütörtök	Abigél, Alex	Csütörtök	Franciska, Fanni	9	Vasárnap	Erhard	Kedd	Gergely	Péntek	Félix
10	Kedd	Melánia	Péntek	Elvira	Péntek	Ildikó	10	Hétfő	Zsolt	Szerda	Ármin, Pálma	Szombat	Margit, Gréta
11	Szerda	Ágota	Szombat	Bertold, Marietta	Szombat	Szilárd	11	Kedd	Leó, Szaniszló	Csütörtök	Ferenc	Vasárnap	Barnabás
12	Csütörtök	Ernő	Vasárnap	Lidia, Livia	Vasárnap	Gergely	12	Szerda	Gyula	Péntek	Pongrácz	Hétfő	Villő
13	Péntek	Veronika	Hétfő	Ella, Linda	Hétfő	Krisztián, Ajtony	13	Csütörtök	Ida	Szombat	Szervác, Imola	Kedd	Antal, Anett
14	Szombat	Bódog	Kedd	Bálint, Valentin	Kedd	Matild	14	Péntek	Tibor	Vasárnap	Bonifác	Szerda	Vazul
15	Vasárnap	Lóránt, Lóránd	Szerda	Kolos, Georgina	Szerda	Nemzeti ünnep, Kristóf	15	Szombat	Anasztázia, Tas	Hétfő	Zsófia, Szonja	Csütörtök	Jolán, Vid
16	Hétfő	Gusztáv	Csütörtök	Julianna, Lilla	Csütörtök	Henrietta	16	Vasárnap	Hűsvét, Csongor	Kedd	Mózes, Botond	Péntek	Jusztin
17	Kedd	Antal, Antónia	Péntek	Donát	Péntek	Gertrúd, Patrik	17	Hétfő	Hűsvét, Rudolf	Szerda	Paszkal	Szombat	Laura, Alida
18	Szerda	Piroska	Szombat	Bernadett	Szombat	Sándor, Ede	18	Kedd	Andrea, Ilma	Csütörtök	Erik, Alexandra	Vasárnap	Arnold, Levente
19	Csütörtök	Sára, Mária	Vasárnap	Zsuzsanna	Vasárnap	József, Bánk	19	Szerda	Emma	Péntek	Ivó, Milán	Hétfő	Gyárfás
20	Péntek	Fábián, Sebestyén	Hétfő	Aladár, Álmos	Hétfő	Klaudia	20	Csütörtök	Tivadar	Szombat	Bernát, Felícia	Kedd	Rafael
21	Szombat	Ágnes	Kedd	Eleonóra	Kedd	Benedek	21	Péntek	Konrád	Vasárnap	Konstantin	Szerda	Alajos, Leila
22	Vasárnap	Vince, Artúr	Szerda	Gerzson	Szerda	Beáta, Izolda	22	Szombat	Csilla, Noémi	Hétfő	Júlia, Rita	Csütörtök	Paulina
23	Hétfő	Zelma, Rajmund	Csütörtök	Alfréd	Csütörtök	Emőke	23	Vasárnap	Béla	Kedd	Dezső	Péntek	Zoltán
24	Kedd	Timót	Péntek	Mátyás	Péntek	Gábor, Karina	24	Hétfő	György	Szerda	Eszter, Eliza	Szombat	Iván
25	Szerda	Pál	Szombat	Géza	Szombat	Irén, Írisz	25	Kedd	Márk	Csütörtök	Pünkösöd, Orbán	Vasárnap	Vilmos
26	Csütörtök	Vanda, Paula	Vasárnap	Edina	Vasárnap	Emánuel	26	Szerda	Ervin	Péntek	Fülöp, Evelin	Hétfő	János, Pál
27	Péntek	Angelika	Hétfő	Ákos, Bátor	Hétfő	Hajnalka	27	Csütörtök	Zita, Mariann	Szombat	Hella	Kedd	László
28	Szombat	Károly, Karola	Kedd	Elemér	Kedd	Gedeon, Johanna	28	Péntek	Valéria	Vasárnap	Emil, Csanád	Szerda	Levente, Irén
29	Vasárnap	Adél			Szerda	Augusztina	29	Szombat	Péter	Hétfő	Magdolna	Csütörtök	Péter, Pál
30	Hétfő	Martina, Gerda			Csütörtök	Zalán	30	Vasárnap	Katalin, Kitti	Kedd	Janka, Zsanett	Péntek	Pál
31	Kedd	Marcella			Péntek	Árpád	31			Szerda	Angéla, Petronella		

	JÚLIUS		AUGUSZTUS		SZEPTEMBER			OKTÓBER		NOVEMBER		DECEMBER	
1	Szombat	Tihamér, Annamária	Kedd	Boglárka	Péntek	Egyed, Egon	1	Vasárnap	Malvin	Szerda	Mindenszentek, Marianna	Péntek	Elza
2	Vasárnap	Ottó	Szerda	Lehel	Szombat	Rebeka, Dorina	2	Hétfő	Petra	Csütörtök	Halottak Napja, Achilles	Szombat	Melinda, Vivien
3	Hétfő	Kornél, Soma	Csütörtök	Hermína	Vasárnap	Hilda	3	Kedd	Helga	Péntek	Győző	Vasárnap	Ferenc, Olivia
4	Kedd	Ulrik	Péntek	Domonkos, Dominika	Hétfő	Rozália	4	Szerda	Ferenc	Szombat	Károly	Hétfő	Borbála, Barbara
5	Szerda	Emese, Sarolta	Szombat	Krisztina	Kedd	Viktor, Lőrinc	5	Csütörtök	Aurél	Vasárnap	Imre	Kedd	Vilma
6	Csütörtök	Csaba	Vasárnap	Berta, Bettina	Szerda	Zakariás	6	Péntek	Brúnó, Renáta	Hétfő	Lénárd	Szerda	Miklós
7	Péntek	Apollónia	Hétfő	Ibolya	Csütörtök	Regina	7	Szombat	Amália	Kedd	Rezső	Csütörtök	Ambrus
8	Szombat	Ellák	Kedd	László	Péntek	Mária, Adrienn	8	Vasárnap	Koppány	Szerda	Zsombor	Péntek	Mária
9	Vasárnap	Lukrécia	Szerda	Emőd	Szombat	Ádám	9	Hétfő	Dénes	Csütörtök	Tivadar	Szombat	Natália
10	Hétfő	Amália	Csütörtök	Lőrinc	Vasárnap	Nikolett, Hunor	10	Kedd	Gedeon	Péntek	Réka	Vasárnap	Judit
11	Kedd	Nóra, Lili	Péntek	Zsuzsanna, Tiborc	Hétfő	Teodóra	11	Szerda	Brigitta, Gitta	Szombat	Márton	Hétfő	Árpád
12	Szerda	Izabella, Dalma	Szombat	Klára	Kedd	Mária	12	Csütörtök	Miksa	Vasárnap	Jónás, Renátó	Kedd	Gabriella
13	Csütörtök	Jenő	Vasárnap	Ipoly	Szerda	Kornél	13	Péntek	Kálmán, Ede	Hétfő	Szilvia	Szerda	Luca, Otília
14	Péntek	Órs, Stella	Hétfő	Marcell	Csütörtök	Szeréna, Roxána	14	Szombat	Helén	Kedd	Aliz	Csütörtök	Szilárda
15	Szombat	Henrik, Roland	Kedd	Mária	Péntek	Enikő, Melitta	15	Vasárnap	Teréz	Szerda	Albert, Lipót	Péntek	Valér
16	Vasárnap	Valter	Szerda	Ábrahám	Szombat	Edit	16	Hétfő	Gál	Csütörtök	Ödön	Szombat	Etelka, Aletta
17	Hétfő	Endre, Elek	Csütörtök	Jácint	Vasárnap	Zsófia	17	Kedd	Hedvig	Péntek	Hortenzia, Gergő	Vasárnap	Lázár, Olimpia
18	Kedd	Frigyes	Péntek	Ilona	Hétfő	Diána	18	Szerda	Lukács	Szombat	Jenő	Hétfő	Augusztina
19	Szerda	Emília	Szombat	Huba	Kedd	Vilhelmina	19	Csütörtök	Nándor	Vasárnap	Erzsébet, Zsóka	Kedd	Viola
20	Csütörtök	Illés	Vasárnap	Szt. István, államalapítás ünnepe, Vajk	Szerda	Friderika	20	Péntek	Vendel	Hétfő	Jolán	Szerda	Teofil
21	Péntek	Dániel, Daniella	Hétfő	Sámuel, Hajnalka	Csütörtök	Máté, Mirella	21	Szombat	Orsolya	Kedd	Olivér	Csütörtök	Tamás
22	Szombat	Magdolna	Kedd	Menyhért, Mirjam	Péntek	Móric	22	Vasárnap	Előd	Szerda	Cecília	Péntek	Zénó
23	Vasárnap	Lenke	Szerda	Bence	Szombat	Tekla	23	Hétfő	Nemzeti ünnep, Gyöngyi	Csütörtök	Kelemen, Klementína	Szombat	Viktória
24	Hétfő	Kinga, Kincső	Csütörtök	Bertalan	Vasárnap	Gellért, Mercédesz	24	Kedd	Salamon	Péntek	Emma	Vasárnap	Ádám, Éva
25	Kedd	Kristóf, Jakab	Péntek	Lajos, Patrícia	Hétfő	Eufrozina, Kende	25	Szerda	Blanka, Bianka	Szombat	Katalin, Katinka	Hétfő	Karácsony, Eugénia
26	Szerda	Anna, Anikó	Szombat	Izso	Kedd	Jusztina	26	Csütörtök	Dömötör	Vasárnap	Virág	Kedd	Karácsony, István
27	Csütörtök	Olga, Liliána	Vasárnap	Gáspár	Szerda	Adalbert	27	Péntek	Szabina	Hétfő	Virgil	Szerda	János
28	Péntek	Szabolcs	Hétfő	Ágoston	Csütörtök	Vencel	28	Szombat	Simon, Szimonetta	Kedd	Stefánia	Csütörtök	Kamilla
29	Szombat	Márta, Flóra	Kedd	Beatrix, Erna	Péntek	Mihály	29	Vasárnap	Nárcisz	Szerda	Taksony	Péntek	Tamás, Tamara
30	Vasárnap	Judit, Xénia	Szerda	Rózsa	Szombat	Jeromos	30	Hétfő	Alfonz	Csütörtök	András, Andor	Szombat	Dávid
31	Hétfő	Oszkár	Csütörtök	Erika, Bella			31	Kedd	Farkas			Vasárnap	Szilveszter

Epilógustervezet az „OEE SZÉKHÁZ PER 2000–2002” című kötethez

Az alábbi dolgozat már megjelent az Erdészeti Lapok 2016. szeptemberi számában. A sajtóban ezt „utánlövésnek” hívják, és nem éppen dicséretes dolognak tekintik. Mégis vállaljuk ezt a minősítést, mert azt gondoljuk, a régi székház ügye olyan fontos a magyar erdészek hivatásrendjének, hogy minél több fórumon teret kell biztosítani ennek a lezáratlan történetnek. (A szerk.)

Mielőtt bárki keresni kezdené a címben szereplő könyvet, tisztázni szeretném, hogy nem jelent meg hivatalos kiadványként, mindössze két példányban létezik, az egyik bekötött példány az Országos Erdészeti Egyesület (OEE) Wágner Károly Könyvtárában érhető el, a másik pedig dr. Czerny Károlynál, aki a benne lévő dokumentumokat összegyűjtötte és bekötötte.

Mégis azt kell mondanom, hogy számunkra igen fontos dokumentumgyűjteményről van szó, amely az egyesület történetének egy máig le nem zárt ügyéről, az OEE 130 éve felépült és 1886. augusztus 1-én birtokba vett, majd 1886. december 12-én ünnepélyes közgyűlésen avatott Budapest, V. kerület, Alkotmány utca 6. szám alatti székházának ügyéről szól.

Szeretném, ha mindnyájan tudnánk erről a kötetről, mert óriási jelentőséggel bír a következők miatt. Egyrészt azért, mert ez egy valóban egyedülálló iratgyűjtemény!

A kötet tartalmazza a székház telkének megvételével, az építésével, korabeli telekkönyvbe történő tulajdonjog bejegyzésével (az akkor hatályos telekkönyv vezetési szabályokat előíró jogszabály, a „RENDTARTÁS” szerinti szakszóval: bekebelezés) kapcsolatos egyes iratokat, majd az épület 1949. február 20-tól folyamatosan bekövetkező állami szervek részére történő igénybevételi KÖZELBIZ (Közületeket Elhelyező Bizottság) végzéseit és az 1953. február 5-i Fővárosi Tanács VB államosításról szóló ügyiratszám nélküli határozatán túl, a megkísérelt visszavételi kezdeményezések iratait egészen a visszavétel ügyében indult és a Legfelsőbb Bíróságon 2002. július 3-i Pf.I.25.638/200/4. számú a Fővárosi Bíróság 4.P.22.650/1999/12. számú az OEE kereseti kérelmét elutasító ítéletét helybenhagyó ítéletét is, összesen több mint hetven db. irományt, iratot, feljegyzést és levelezést.

Másrészt azért, mert olyan több évtizedes eseménysor jelenítődik meg bennük, ami ebben az ügyben részletesen dokumentálja a két főszereplő, az államhatalom képviselőinek és az egyesületnek az ügyben tanúsított viselkedését is!

A székház államosítással történő elvételét sokszor emlegetjük úgy, mint egy olyan probléma forrását, amellyel az egyesület elvesztette anyagi függetlenségének utolsó bázisát is. Biztosan

sok igazság van ebben a megállapításban, bár nem feltétlen helytálló, hiszen egy meglévő ingatlan hasznosítása sem mindig hoz akkora jövedelmet, mint szeretnénk vagy várhatnánk tőle.

De valami igen fontosat is hordoz még ez a több évtizednyi iratokban rögzült történelem, szerintem ez magának a függetlenségünknek a kifejeződése, annak, hogy nem nyugszunk bele soha a minket ért igazságtalanságba, nem mondunk le a közösségünk által épített székházunkról. Azért is óriási jelentőséggel bírnak az iratok, mert a közösségünket arról az oldaláról is bemutatja, hogy milyen sokan, mekkora bátorsággal és milyen nagy lelkesedéssel vettek részt eddig is ebben a munkában, tehát dokumentálódik az is, hogy az OEE valóban egy igazi közösség!

A fenti kitérő után tekintsünk bele, néhány dokumentum bemutatását is felhasználva, a székházunk történetébe.

Az Ungarischer Forstverein 1851. június 30-i Esztergom Fürdő Szállóban történt megalakulását követően, Pozsonyban volt a székhelye (1862-től a neve Magyar Erdész-Egylet, szakfolyóirata ettől kezdve kétnyelvű). A Magyar Erdész-Egylet 1866. december 9-i rendkívüli közgyűlésén Divald Adolf indítványozta, hogy a székhely Pozsonyból Pestre költöztessék. Ennek végrehajtása 1867 márciusában történt meg, a székhely a titkári hivatal kialakítása után Pozsonyból a Budai várba költözött. Innét tíz év elmúltával továbbköltözött egy újabb bérleménybe 1876 novemberétől a Pesten lévő Hold utca 21. szám alatti ház második emeletén kapott elhelyezést.

Az OEE vagyoni helyzete 1883-ra érte el azt a szintet, hogy saját székház építésére gondolhasson. 1884. szeptember 15-én tartották Pécsen azt a közgyűlést, mely az előterjesztők javaslatát a telekvásárlásra és az azon létesítendő épület tervezetére jóváhagyta.

A Budapest Fővárosi Tanácshoz fordultak kérésükkel és kezdeményezték a főváros tulajdonában álló, a Lipótváros Honvéd és

Alkotmány utca sarkán álló 1030 hrsz-ú 231,22 □-ól nagyságú városi telek megvételét. 1884. november 12-ikén 732. ügyszámon tárgyalta a Közgyűlés az egyesület kérését és úgy döntött, hogy négyzetötenként 50 forint árban átengedi az egyesület tulajdonába a telket, lényeges feltételként kikötve, hogy a birtokbavételtől számított három éven belül az egyesület a környék díszére szolgáló 3 emeletes házzal a telket beépíteni köteles, majd erről a 732./1884. közgyűlési számú határozatában az egyesületet értesítette.

Az építési tervek elkészítésével Czigler Győző építész a Műgyetem tanárát bízták meg, akinek számos neves középület terve valósult meg Budapesten, pl. a Hold utcai vásárcsarnok épülete, a Rózsák terén lévő görög-katolikus templom, a Műgyetem fizikai és kémiai épületei stb. Czigler később megbízást kapott a kivitelezés felügyeletére és a megvalósításra is, a

A régi székház madártávlatból

rábízott tervezési és kivitelezési munkákat határidőben és kiválóan elvégezte.

Az épületbe költözés 1886. augusztus 1-vel kezdődött, a teljes birtokbavételre 1886. augusztus 12-én került sor, majd 1886. december 12-én ünnepélyes közgyűlés keretében megtörtént a székház avatása. Megemlékező cikkében (Erdészeti Lapok CXXXVII. évf. 6. szám, 2002. június) Riedl Gyula így ír a felépült székházról:

„1885. május 3-án megalakul az Építési Bizottság Tisza Lajos elnökletével, tagjai Bedő Albert és Lutzenbacher Pál, a bizottság jegyzője Horváth Sándor egyesületi titkár.

Az épületben a földszinten és az első emeleten lakásokat alakítottak ki, a második emeleten voltak az irodahelyiségek, a közgyűlési terem, a tanácsterem, a titkár, az alelnökök, az adminisztráció, a könyvtár és olvasó, valamint az Erdészeti Lapok szerkesztőségének helyiségei. A harmadik emeleten vendégszobákat alakítottak ki. A lakásokból három szolgálati lakás volt; a földszinten a gondnoki, az első emeleten a titkári, a második emeleten az altszti lakás. A 19 lakásban 1942-ben 61 lakó volt. Az épületben összesen 151 helyiséget alakítottak ki.

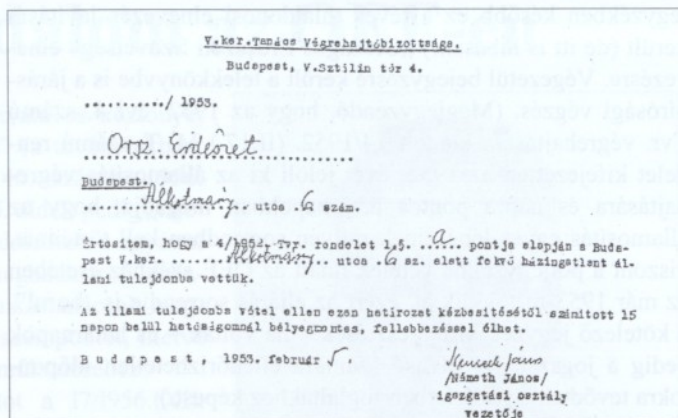
Ez a ház volt kohója az erdők és a természet védelméről szóló 1935. évi IV. törvény előkészítésének, a végrehajtás munkájában való részvételnek. Itt tett váratlanul látogatást 1888. február 12-én Rudolf trónörökös és február 28-án váltotta be meglátogatási ígéretét I. Ferenc József, aki szobáról-szobára járva gyönyörködött az agancsokban, gyűjteményekben és hallgatta meg a vendéglátók tájékoztatását az egyesületi munkáról. E házban élt és halt meg az erdészek legnagyobbika, Bedő Albert, akit 1918. október 23-án lépcsőházi ravataláról szállítottak, a háromszéki Kálnokra; gyászolta az I. és II. világháborúban hősi halált halt tagjait, – sokszor lengett a fekete zászló az épület homlokzatán.”

Az épület padlásterét 1944-ben ért bombatalálaton kívül súlyosabb második világháborús kár nem érte. 1948 márciusában pedig már itt tartotta zászlóbontó közgyűlését az egyesület. Már ekkor félő volt, sejteni lehetett, hogy az épület áldozatul esik az államosításnak.

Az elvétel gyakorlatához tartozott a 40'-es évek végén, 50'-es évek elején, hogy először ezeket az irodaház-lakóház jellegű épületeket különböző kormányzati szervek részére ún. véghatározatokkal (nem fellebbezhető végzésekkel) kormányzati, központi szervek részére igénybe vetették a KÖZELBIZ (Közületeket Elhelyező Bizottság) révén, emiatt az egyesületnek is ki kellett költöznie a KÖZELBIZ által megadott épületekbe az előírt határidőre. Így először a TERVHIVATAL, majd a Külkereskedelmi Minisztérium részére kellett fokozatosan átadni előbb részlegesen majd a teljes épületet, bérleti díj fizetésére szóló szerződési kötelezettséggel (amit aztán egyik szerv sem fizetett meg az OEE-nek). Ezek a KÖZELBIZ-es döntések egyébként egy kis, fél A4-es ív terjedelmű előstencilezett formanyomtatványra íródtak igen gyenge minőségű papírra, sőt az államosítás iratai is hasonló „igényességről” tanúskodnak.

Ezt követte az államosítás az 1952. évi 4. számú törvényerejű rendelet 1. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Erről viszont tudni kell, hogy a rendelet 4. §-a szerint, az OEE-t, mint a dolgozók társadalmi szervezetét az államosítás alól mentesíteni kellett volna.

Az OEE akkori vezetősége természetesen a szűkös lehetőségekhez mérten próbálta már előre kivédeni az államosítás veszélyét, szerződést kötött a Külkereskedelmi Minisztériummal (4. ábra), mint kijelölt bérlővel, hogy elengedi a bérleti díj fizetését, ennek megfelelően a minisztérium eljár annak érdekében, hogy

az ingatlant ne vonják államosítási eljárás alá, ezt az ígéretét a később bekövetkezettek szerint a minisztérium nem tartotta meg.

Az államosítási eljárás első körben ezt a belvárosi ingatlant nem érintette. Erről tanúskodik az a jegyzék, mely szerint több más ingatlannal együtt pótlapon került sor az államosítási jegyzékbe vételre. Az V. Ker. Tanács VB államosításról szóló döntését az OEE megfellebbezte, amit aztán senki nem bírálta el, a fellebbezést úgy észrevételezték, hogy azt egyetlen szóval jelezték a jegyzék 9. oszlopában lévő felszólamlást jelző igen megjelöléssel.

Végül a telekkönyvi bejegyzéshez szükséges illetékes járásbíró, mint telekkönyvi hatóság, végzése is megszületett, melyről az egyesületet határidőben nem értesítették, emiatt ellene fellebbezni sem tudott. Az eljárás végeredményeként pedig a telekkönyvekben történő állami tulajdonba vétel (bekebelezés az állam javára) átvezetésre került.

A dokumentumok közt szereplő V. Ker. Tanács VB. – iktatószám nélküli – államosításról szóló döntése kiemelt figyelmet érdemel!

Ezt az előstencilezett formanyomtatványt ugyanis két különböző személy töltötte ki. Más személy volt az, aki a fejlécben kitöltötte az ingatlan tulajdonosa részére fenntartott kipontozott részt, és másvalaki töltötte ki az összes többi kitöltendő rovatot.

A fejlécben a tulajdonosnál az szerepel, hogy „Orsz. Erdészeti”, meglehetősen nehézkes írással. Igen figyelemre méltó egyrészt az, ahogy az „Erdészeti” szóban az „é” betűt pl. a francia nyelvben szokásos grafémával írta az ismeretlen kitöltő, ilyen hangjelölés a magyar nyelvben, az „ABC”-ben, nem használatos. Másrészt igen érdekes dolog az is, hogy helytelen a tulajdonos megjelölése, ilyen nevű tulajdonosa nem volt soha az ingatlan, ugyanis a rovat kitöltője nem írta ki teljesen az „ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET” tulajdonosi nevet, hanem elhagyta az „Egyesület” szót, az „Országos Erdészeti” szövegrészt pedig rövidítette. Vélhetőleg tehát arról van szó, hogy az illető nem ismerte kellően a magyar nyelvben használatos latin „ABC” írásjeleit, és el kellett neki magyarázni, hogyan kell, vagy kellene leírnia, végül így sikerült neki. A hivatali döntés többi részét egy bizonyos Németh János nevű illető, az igazgatási osztály vezetője töltötte ki, iskolázott jól olvasható formás írással, de az egyértelmű, hogy a döntés csak névleg az övé. Mindezenre egy tény, ennek az ismeretlen magyarul írni kevésbé tudó embernek a döntése maradt érvényben, s az ő döntését oly mértékben tiszteletben tartották az államosítási eljárásban részt vevő hivatalnokok, hogy az államosításról szóló tanácsi pótjegyzékbe is ez a hibásan írt rövidített „Orsz. Erdészeti” tulajdonosi elnevezés került! A véglegesen államosított ingatlanokról szóló

jegyzékben később ez a téves tulajdonosi elnevezés javításra került (de itt is hibásan!) „Országos Erdészeti Szövetség” elnevezésre. Végezetül bejegyzésre került a telekkönyvbe is a járásbírói végzés. (Megjegyzendő, hogy az 1952. évi 4. számú Tvr. végrehajtására kiadott 14/1952. (II.17.) M. T. számú rendelet kifejezetten az 1952. évet jelöli ki az államosítás végrehajtására és napra pontos határnapokban megadja, hogy az államosítás egyes lépéseinek milyen sorrendben kell történnie, viszont a pótjegyzékbe vételek miatt az OEE székház esetében ez már 1953-ra tolódik át, ezért az eljárás sorrendje is „borul”, a kötelező jegyzék kifüggesztések – ha voltak – és határnapok pedig a jogszabályt olvasó számára ellenőrizhetetlen időpontokra tevődtek a rendeletben foglaltakhoz képest.)

Az államosítást követően az egyesület további kísérleteket is tett a székháza visszavételére még a szocialista időkben, ezek közt is vannak dokumentált próbálkozások. Az egyetlen siker ebből az időszakból a birtokbavétel 100. évfordulóján a Honvéd utca felőli homlokzaton elhelyezett emléktábla. Nem lebecsülendő, igen jelentős értékkel bír, hiszen így is tudtára adtuk, adjuk legalább a konkrétan ott az épületben dolgozóknak, a járókelőknek, hogy miért is áll ott ez az épület, ki volt az építtetője és tulajdonosa.

A rendszerváltozás hajnalán újabb kezdeményezések, próbálkozások születtek a visszavétel ügyében, de sajnos ezek is kudarcot vallottak. Így jutott el a 90'-es évek derekára az OEE ahhoz a döntéshez, hogy megpróbál peres úton érvényt szerezni jogos igényének. Székház Bizottság alakult, és komoly előkészítési munkák után perre vitték a székház ügyét.

A Fővárosi Bíróság a 4.P.22.650/1999/12. számú 2000. április 4-i ítélete a keresetünket elutasította.

Az OEE megfellebbezte a Legfelsőbb Bíróságon (LB) a fenti ítéletet, de a fellebbezés során az LB a Pf.I.25.638/2000/4. számú 2002. július 3-i ítélete az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Idézet az LB ítéletének indokolásából:

„Mindezekből következően a bíróságnak nincs hatásköre arra, hogy a felperes által sérelmezett állami tulajdonba vétel jogszerűségét felülvizsgálja, így nincs alap arra, hogy az állam jogszerzésére vonatkozó ingatlan-nyilvántartási bejegyzés érvénytelenségét megállapítva elrendelje annak törlését és a felperesi jogelőd tulajdonjogának visszaállítását, illetve a felperes tulajdonszerzésének megállapítását.”

A kissé hosszúra sikeredett történetet összefoglalva: A Legfelsőbb Bíróság döntése után is a jelenlegi jogi helyzet tehát az, hogy ma is egy vélhetőleg nem magyar ember által – a szovjet mintát maximálisan utánozó – az államosításról egyébként jogszerűtlenül hozott és mélységesen igazságtalan döntés van érvényben, aminek az igazságos rendezése mindenképpen indokolt és időszerű!

Az igazságtalan döntések sorozatának helyrehozatalára talán most kínálkozik a leginkább esély, részben annak okán is, hogy a kormány egy tavaly év végi határozatában döntött többek közt az említett Alkotmány utcai székházról a Gazdasági Minisztérium

Budai Várba történő költöztetéséről. A székházat is érintően a Belügyminisztérium és a Nemzetgazdasági Minisztérium budai Várnegyedben történő elhelyezésével kapcsolatos intézkedésekről szóló 1837/2015. (XI. 24.) Korm. határozat (továbbiakban: Határozat) 1. pontja b) alpontja szerint, „a Kormány a budai Várnegyed történelmileg hiteles helyreállítása és megújítása keretében, a Várnegyedben található, a kulturális és történelmi örökség részét képező épületek eredeti állapotát és történelmi funkcióját helyreállítva, a Nemzeti Hauszmann-tervben foglaltakkal összhangban egyetért azzal, hogy a Nemzetgazdasági Minisztérium a Budapest I. kerület, Szentháromság tér 6. szám alatti ingatlanban kerüljön elhelyezésre.

Felelős: a b) alpont tekintetében a nemzetgazdasági miniszter a Miniszterelnökséget vezető miniszter bevonásával
Határidő: 2017. december 31.”

Az LB ítélete után a jelenlegi helyzetre tekintettel egy dolgot remélhetünk, és ezért is adtam a cikk címében az „Epilógus tervezet” elnevezést, ugyanis, ha peres úton nem, de jogszabállyal, erre alkotott törvény alkotásával is visszaadható az OEE részére a jogos tulajdona!

Az államosítás idejénél maradvra emlékeztetőként említeném meg a korra jellemző egyik jogszabályt, a szerzetesrendek működési engedélyéről szóló 1950. évi 34. számú törvényerejű rendeletet, ami a magyar történelemben több évszázadon át a hazát szolgáló rendek működését összesen 4 (!) paragrafusban szinte 100 százalékbán megszüntette, ugyanazzal a lakonikus rövidegességgel, ahogy a székházat előbb igénybe, majd állami tulajdonba vették.

A jogszabálynak tehát nem kéne hosszúnak lennie, hiszen a korabeli államosításokról, elvételekről hozott döntések sem voltak éppen bőbeszédűek.

Ahogy az „OEE SZÉKHÁZ PER 2000-2002” című kötet dokumentumaiból is kitűnik ennek a történetnek rengeteg „szerzője” van. A kötet epilógusa hiányzik, s a jó befejezéshez én úgy gondolom most rajtunk kívül a jogszabályalkotóknak is hozzá kell tudni járulni, mert ez a székház ügy megoldásra váró közös ügyünk, jól is csak közösen oldhatjuk meg.

Amit, és ami alapján minden erdész és egyesületi tag tehet ezért az ügyért, azt dr. Czerny Károly erdőmérnök kollégánk fogalmazta meg talán legjobban az egyesületen belül megalakult «Székház Bizottság» elnökeként tett összefoglaló jelentésének 8. pontjában, amiben minden tagtársat feljogosít ennek a feladatnak bármilyen segítség nyújtásával történő támogatására. De ugyanígy Riedl Gyula már idézett cikkének záró sorai is feljogosítanak, sőt köteleznek mindnyájunkat erre:

„Nekünk pedig ez a ház nem hideg kő és téglátömege. Ezt a házat 1884. szeptember 15-én a Pécsi Közgyűlés létesítette, több száz magyar erdész és erdészbarát szíve melege hordta össze. Kötelességünk megőrizni ezt a meleget, reménykedve az igazság győzelmében, a majdani visszatérésben.”

Budapest, 2016. augusztus 5.

Schweighardt Ottó

Erdészeti és Faipari Híradó

Az 1956-os forradalom az OEF-en

Híradónk októberi számában „1956 és az erdészet” címmel a forradalom 60. évfordulója alkalmából írt cikkemben arra igyekeztem felhívni a figyelmet, hogy szakmánkban (is) mennyire feltáratlan az állami erdőgazdálkodás területén végbement események története, beleértve a forradalom leverését követő megtorlás időszakát is.

Jelenlegi írásomban annak – legalább részben – megvilágításához igyekszem hozzájárulni néhány gyér, többségében talán kevésbé ismert adat közreadásával, hogy kik voltak az „események” főszereplői az erdészet korabeli irányítási-igazgatási centrumában: az Országos Erdészeti Főigazgatóságon (OEF).

Kissé haboztam a cikk megírása előtt, hogy szabad-e már ezeket az adatokat nyilvánosan tárgyalni, mivel konkrét neveket kell megemlíteni a „barikád” mindkét oldaláról. Egyrészt tudom, hogy a társadalom még ma is megosztott ebben a témában is, másrészt pedig kialakult az a hallgatólagos elv, hogy mindenkinek joga van úgy értékelnie a történelmet, ahogyan megélte.

S távol áll tőlem a szándék, hogy bárkinak az érzékenységet akár a legcsekélyebb mértékben is megsértsem; a személyiségi jogokat még kevésbé. Nyolcvanöt éves koromra gondolva azonban, úgy vélem, hogy talán nem szabad az általam ismert adatokat is végleg eltemetni.

Előrebocsátom azt is, hogy az írás során az ősi elv vezetett: „Sine ira et studio”, vagyis „harag és részrehajlás nélkül”.

1956 októberében spontán módon létrejöttek a társadalom forradalmi öngazgatási szerveződései „forradalmi bizottság” és hasonló elnevezésekkel, közöttük már munkástanácsok is. A szovjet katonai intervenció és a Kádár-kormány hatalomra kerülése után azonnal megkezdődött a forradalmi indulatok óvatos levezetése, a hatalom által készített csatornába terelése.

A kormány a munkástanácsok működéséről 2/1956./XI.16./ Korm. számú rendeletével azt nyilvánította ki, hogy az üzemek munkásönkormányzatát a munkástanácsok útján látja megvalósulónak. November 24-én pedig már meg is jelent az erről szóló 1956/25. számú törvényerejű rendelet is.

Ezt a tvr-t szakmai folyóiratunk, „Az Erdő” is közölte 1956. decemberi

számában. Az OEF hivatalos közlönye, az „Erdészeti Értesítő” (a továbbiakban: „Erd.Ért.”) III. évf. 40. száma (1956. november 30., 254-255. oldal) pedig „tájékoztató”-t fűzött a rendelethez, s egyúttal el is rendelte az ott meghatározott vállalati kör számára a munkástanácsok megválasztását. S néhány szempontot, illetve utasítást is adott azok működéséhez.

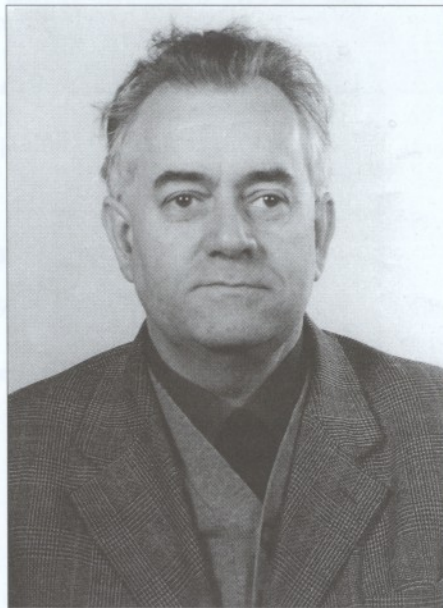
Az „i”-re a pontot a 17/1956.(XII. 8.) Korm. számú határozat tette fel „a forradalmi bizottságok és más hasonló elnevezésű szervek megszüntetéséről”. Mégpedig azonnali hatállyal, s egyúttal felszólítva az eltávolított vezetőket a szolgálati helyükre történő haladéktalan visszatérésre.

Balassa Gyula

„Imponáló” volt tehát az a gyorsaság, amellyel a Kádár-kormány a forradalom eufórikus napjaiban valóban spontán módon létrejött forradalmi szervezeteket felszámolta és helyükbe a saját, már jól kézben tartott, szorosan ellenőrzött szervezeteit helyezte. Hiszen az erről szóló jogszabály-sorozat első és utolsó dátuma között még egy hónap sem telt el (XI. 16.–XII. 8.).

A kádári hatalom megszilárdulásával párhuzamosan a munkástanácsokkal kapcsolatos politikai retorika is egyre halált. Mígnem azután az „Erd.Ért.” 1957. november 29-i 47-48. száma is közölte a Népköztársaság Elnöki Tanácsának 1957. évi 63. számú törvényerejű rendeletét (234. o.). Ennek első és egyben egyetlen

Benedek Attila

érdemi paragrafusa kimondta: „A munkástanácsokról szóló 1956. évi 25. számú törvényerejű rendelet hatályát veszti.”

Bevégeztetett! (Jellemző, hogy még ekkor sem írták ki „kerek perec” a munkástanácsok megszüntetését.)

A mi történetünk ennek a sok emberi drámát magába rejtő folyamatnak az elejére esik. Dátumszerű pontossággal nem tudjuk, de feltehetően az október 23.–november 4. közötti napokban az OEF-en is megalakult a forradalmi bizottság (a továbbiakban röviden: fb.). Mégpedig a következő személyi összetételben: elnök – Bobok László. A tagok: Bakkay László, Csik Benedek, Danszky István, Dobozy László, Dombóváry és Kelényi

Riedl Gyula

Árkádsor golyónyomokkal

(a keresztnevük nem ismert), v. Héder István, Kocsmár Ferenc, Koós Endre, Kozma Béla, Lonkay János, Papp László, Pásztor László, Riedl Gyula, Sali Emil, Szombathelyi Ervin, Tikos Jenő.

A választási eljárásba bevont, de az esemény idején nem főigazgatósági dolgozók a következők voltak: Asbóth Béla, Czédly Béla, Fritsch Antal, Galambos Gáspár, Jakucs Pál, Lády Géza, Lengyel György, Luncz Géza, Palkó László, Salamon Marian, Szász Tibor.

A megválasztott Forradalmi Bizottság azután leváltotta állásából a következő vezető állású személyeket: Tömpe István főigazgató, Keresztesi Béla és Mosonyi István főigazgató-helyettes, Benedek Attila, Fila József és Strobl Kálmán főosztályvezető, Horváth István főosztályvezető-helyettes, Palócz József osztályvezető, Tóth Ödön személyzeti osztályvezető, Imreh János főkönyvelő-ség-vezető.

A leváltásokra a javaslatot Török László erdőmérnök, az OEF Faipari Főosztályának fiatal osztályvezetője terjesztette elő.

A leváltott személyek helyébe a következők kerültek kinevezésre: Barlai Ervin főigazgató, Bobok László és Salamon Marian főigazgató-helyettes, Riedl Gyula és Török László főosztályvezető, Fritsch Antal és Szarkássy László osztályvezető.

Végző soron a rendelkezésre álló források a következő személyeket emelik ki, mint akik „különösen kompromittáltak

magukat az ellenforradalmi eseményekben”: Asbóth Béla, Balogh József, Bobok László, Fritsch Antal, Galambos Gáspár, Kozma Béla, Lengyel György, Pásztor László, Riedl Gyula, Salamon Marian, Tikos Jenő, Török László.

Ami a „barikád” másik — mondjuk úgy: keleti — oldalát illeti, az „Erd.Ért.” 1957. évi 194. oldalán hosszú névsor olvasható azokról, akiket az akkori Alkotmány Ünnepe /augusztus 20-a/ alkalmából a Népköztársaság Elnöki Tanácsa a „Szocialista Munkáért Érdemérem” kitüntetésben részesített, úgymond „az ellenforradalom alatt tanúsított magatartásuk és a termelésben elért jó eredményeik alapján”.

A névsorban ez OEF dolgozói közül a következő nevek szerepelnek: Keresztesi Béla és Mosonyi István, az OEF vezetőjének helyettesei, Strobl Kálmán főosztályvezető, Takács József, Kántor János és Horváth István főosztályvezető-helyettesek, Tóth Ödön osztályvezető, Adamkó József és Pásztor József osztályvezető-helyettesek.

Érdekessége az említett személyi mozgásoknak, hogy az OEF élén állt három vezető: a külföldről november 7-én hazatért és azonnal dr. Münnich Ferenc első helyettesévé tett (tehát már csak „papíron” főigazgató) Tömpe Istvánt, valamint két helyettesét, az említett 17/1956./XII.8./ Korm. számú határozat alapján pozíciójába visszatért Keresztesi Bélát és Mosonyi Istvánt a Kádár-kormány a 26/1956./XII.24./ számú határozatával szintén felmentette. Egyidejűleg

Árkádsor '56-os emléktáblával

Az erdészsarok

dr. Balassa Gyula (1903-1974) jogászt miniszterhelyettesi rangban az OEF vezetőjévé, Bobok Lászlót pedig főigazgatói címmel a helyettesévé kinevezte.

Ez az állapot azonban nem tartott sokáig. Az „Erd.Ért.” 1957. március 29-i száma már arról adott hírt (64. oldal), hogy a kormány Bobokot felmentette, Keresztesi Bélát és Mosonyi Istvánt pedig az OEF vezetőjének helyettesévé kinevezte. Az OEF új vezetője Bobok Lászlót a Faipari Kutató Intézet tudományos osztályvezetőjévé kinevezte.

Terjedelmi szempontok miatt most nem tudok kitérni a történet két fontos figurájának: Tömpe István és az őt követő dr. Balassa Gyula főigazgatói szereplésére és annak értékelésére. Ugyanígy az OEF Forradalmi Bizottsága tagjainak egyéni sorsára, annak alakulására, egyenkénti nyomon követésére sem. Talán még egy későbbi írásomban erre is visszatérhetek.

Király Pál

(A dolgozat az OEE Erdőrendezési, Erdészettörténeti Szakosztálya, a Veszprémi, a Veszprémi HM (VERGA ZRT) és a Pápai (Bakonyerdő Zrt) Helyi Csoportja által a Veszprémi Megyei Házban Lasztovicza Jenő teremében 2016. november 3-án az 1956-os forradalom és szabadságharc 60. évfordulója alkalmából tartott emlékülésen elhangzott előadás rövidített változata.)

Magyar erdész a Szaharában

Nyolcvan éve ment végbe a magyar erdészettudomány egyik legérdekesebb eseménye, amely azonban az egész magyar tudománytörténet szempontjából sem mindennapi história: az 1936. évi francia-magyar talajbiológiai Szahara-expedíció.

Ha ezt a kifejezést halljuk: afrikai tudományos expedíció, teherhordó emberek és/vagy állatok hosszú sora jelenik meg gondolatvilágunkban, az oszlop közepén esetleg hordszéken trónoló fehér emberekkel. Ebben az esetben azonban jóval szerényebb méretekről van szó. Két professzorról, egy tudományos munkatársról, egy gépkocsivezetőről és egy tábori mindenesről. Vagyis összesen öt főről.

A két professzor közül az egyik magyar ember volt: dr. Fehér Dániel, a szervezetileg akkor éppen a budapesti műegyetemhez tartozó soproni Erdőmérnöki Kar Erdészeti Növénytani Intézetének vezetője, okl. erdőmérnök.

A további négy ember közül háromnak Károly volt a keresztnéve. Az említett tudományos munkatárs Döme Károly volt, Fehér prof. tanszéki beosztottja, laboráns Sopronban, az expedíció hivatalos vezetője Charles Killian elzászi francia-német volt, s az akkoriban francia gyarmatként létező Algéria fővárosában szintén egyetemi professzor. Charles Leumeau pedig az algíri egyetem 120 lóerős motorral szerelt teherautójának a sofőrje. Ezzel az erős karosszérával megépített Laffly-teherautóval tette meg a kis expedíció a gyakran embert-gépet próbáló 7000 kilométeres utat hol hóban-fagyban, hol 45–50 fokban hőségben.

Buzsema Mohamedet, a Szahara középső tájáról származó jól megtermett néger-arab keverék tábori mindenestől „rettenetes fickónak” írja le Fehér professzor.

Az előzmények

Dr. Fehér Dániel 1929-ben Svédországban, egy magányos kis tengeri szigeten levő biológiai állomáson, talajtani kutatásai során került kapcsolatba Killian proffal. Az ismeretségből és a közös érdeklődésből igaz barátság alakult ki a két kitűnő tudós között.

Ott merült fel közöttük a gondolat, hogy fel kellene kutatni az élet határait a sivatagban. Meg kellene tudni, hogy csakugyan teljesen élettelen-e a Szahara nap perzselte, forró, száraz, víztelen földje?

A következő évben Ch. Killian meg is látogatta Fehért Sopronban. Majd pedig egy szerény egyetemi sivatagkutató intézetet hozott létre Észak-Algériában, egy Beni-Ounif nevű településen. S 1934-ben már meg is szervezte első kisebb közös Szahara-expedíciójukat Fehérrel, amelynek eredményeit a párizsi Pasteur Intézet könyvben megjelentette.

Ezen a sikeren felbuzdulva szervezték meg az 1936. évi, nagyobb léptékű expedíciót. Ezt már a Francia Tudományos

Akadémia is hatékonyan támogatta. Az már magyar sors, hogy Fehér prof. egy árva fityinget sem kapott a magyar államtól erre a célra. Csak kis soproni intézetéből vihetett magával ezt-azt az ott rendelkezésre álló eszközökből, így azután kénytelen volt jó mélyen a saját zsebébe nyúlni, ha azt akarta, hogy a nagy álomból valóság legyen.

A felvonulás Soprontól Adrarig

Fehér Dániel 1936. február 18-án utazott el Sopronból Bécsbe, majd onnan vasúton az olasz határ felé vette az irányt. Döme Károly Wiener-Neustadtban csatlakozott hozzá. Ausztrián, Észak-Olaszországon és a francia Riviérán át érkeztek Marseille-be, onnan pedig gőzhajón Algírba. Ott már várta őket Ch. Killian és két társa. Nem sokat szöszmötöltek, hanem még aznap felcsomagoltak a kamionra. S február 25-én reggel hat órakor nekivágtak a Dél felé vezető országútnak.

A professzor leírása alapján rekonstruálni lehet az útvonalat, ám ez nem egészen egyszerű feladat. Az elmúlt nyolcvan év alatt rengeteg változás történt a politikailag mozgalmas északafrikai térségben. A francia gyarmatbirodalom szétesése, a független államok létrejötte során helyenként még a territórium-határok is módosultak. S ugyanígy számos helyi elnevezés is, valamint esetenként írásmódjuk is.

A Mascara-Saida-Mécheria útvonal lényegében a mai 6-os számú főút Algériában. Ezen jutottak le a Beni-Ounif nevű kis településre, egy oázisba a marokkói határ

mellett, ahol Killian a már említett sivatagkutató állomást létesítette. Majd tovább Colombo Bechard felé, amit Fehér prof. „a sivatag északi kapujának” nevez.

Itt már valóban megjelent előttük a roppant méretű Szahara „Nyugati-Erg” nevű homoktengere. Az Atlasz-hegység havas esőt, havazást is jelentő tavaszi klímája kezdett ugyancsak melege fordulni. Útjuk az Atlasz-hegység átszelése során sem volt kényeztetésnek nevezhető, de ettől kezdve már az éjjel-nappal tartó megpróbáltatások, sőt szenvedések szakadatlan láncolata volt, e természeti és a társadalmi környezet tényezői miatt.

De nem volt megállás! Robogtak tovább napi 280–300 kilométert megtéve Beni-Abbes-en át Adrar felé (közben túlélve egy tengelytörést is, amelynek a kicserélése egy kamion esetében a Szahara közepén nem egyszerű feladat).

A tulajdonképpeni kutatómunkát itt, Adrarban kezdték meg március 4-én, mivel az expedíció fő céljának a tudományos szempontból feltáratlan Közép- és Dél-Szahara vizsgálatát tartották.

Mit kutattak?

A két biológust már skandináviai megismerkedésük óta az foglalkoztatta, hogy hol vannak a földi élet határai a Földön?

Dr. Fehér Dániel

Az Atlasz hegység egyik völgye

Lehetséges-e az élet bármiféle formája olyan istenverte körülmények között, mint a Szahara szívében, ahol a csaknem merőlegesen tűző Nap iszonyatos erővel égeti-perzseli a pusztát, sivatagi talajt, a szélben vándorló homokdűnéket és a köves kopárokat; ahol árnyékban is plusz 45–57 fok Celsius a nappali hőmérséklet, csapadék pedig gyakorlatilag nincs négy-öt évig.

Ráadásul a tudósoknak alkalmuk volt olyan speciális talajokat is megkutatni, mint például a legérdekesebb és legritkább nátriummezők – éppen Adrar vidékén –, valamint gipsztalajokat.

A talaj mikrofaunáját és -flóráját nemcsak mikroszkóppal vizsgálták és határozták meg, hanem talajlélegzési méréseket is végeztek csaknem mindegyik kutatóhelyen, ami a talajélet létezésének egyik legbiztosabb és megkérdőjelezhetetlen jele.

Természetesen feldolgozták az útvonalukba eső fás és lágyszárú növényzetet is rendszertani szempontból. Döme Károly pedig ozmózis méréseket végzett. Kiterjedt a figyelmük a geológiai és légköri tényezőkre is.

Mai szemmel nézve, elgondolkodtató például Fehér prof. azon megállapítása, hogy a Tidikeit-fennsíkon egykor díszlett kiterjedt Sequoia-erdők pusztulását a klíma váratlan és nagyon gyors megváltozása, melege és szárazra fordulása okozta. A faanyagnak még korhadásnak indulnia sem volt ideje. A megkövesedett méretecs fátörzsek nagy területet borítanak be a fennsíkon.

Azt pedig már régészeti leletek, településmaradványok is bizonyították, hogy a Szahara gyorsabban terjed Dél felé, mintsem gondolnánk. Figyelmük a néprajzra is kiterjedt. A régészeti leletek mellett „én egy kis néprajzi múzeumot vittem magammal” – jegyezte fel hazatérésükről Fehér Dániel. (Vajon mi lett ezeknek a gyűjteményeknek a sorsa halála után?)

Az expedíció eredményeit, azok fontosságát új megvilágításba helyezi a mai klímaváltozási kutatások, továbbá a bolygó kutatás is, az asztrobiológia gyorsan fejlődő tudománya.

A legdélebbi pont: Agadez

Eredetileg az expedíció útjának legdélebbi pontja a tuaregek fővárosa, Tamanrasset lett volna. Fehér prof. azonban megírta, hogy már az utazás elején megfogant benne a gondolat: ha már itt vannak, még délebbre kellene hatolni, túl a vad, 2700–3000 méteres, hatalmas Ahaggar-hegységen, a Szahara déli peremén túl, a füves szavannáig. Ez a táj ma már Niger területéhez tartozik.

Persze, az útitervnek ilyen menet közbeni jelentős módosítása nem volt egyszerű feladat eljárási, engedélyeztetési, diplomáciai szempontból sem, és nem csekély többletköltséget is jelentett.

Az elintézéshez azonban olyan helyről kaptak segítséget, ahonnan nem várták: a hadseregtől. A hadsereg – és az idegenlégió – nagy úr volt a gyarmatokon és Meynier tábornok (In-Sallah-ban) „mindent megoldott”.

Így jutottak le útjuk legdélebbi állomására, Agadez-be, április 7-én. Itt még gyors méréseket végeztek, de egy erős homokvihar ennek véget vetett.

„Ünnepélyes nap volt. Az expedíció fordulópontja. Munkánk túlnyomó részét befejeztük. A Szahara első talajbiológiai átkutatása készen állott!” – jegyezte fel Fehér Dániel. (Bár a Szahara irdatlan méreteire és változatosságára gondolva, ez a sommás megállapítás kissé túlméretezettnek tűnik.)

Hazafelé

A visszautazás észak felé ugyanazon az úton történt, mint odafelé, de csak In-Sallah-ig. Ettől a ponttól kezdve azonban már a mai I-es főúton haladtak tovább El-Goles–Boghar–Médéa–Blida–Boufarik irányában egyenesen Algírba, ahová április 26-án érkeztek meg.

A befejező műveletek után feloszlott az expedíció. Fehér és Döme május 12-én hajóra szállt és a professzor Párizson–Baselen–Salzburgon keresztül néhány nap múlva hazaérkezett.

„Végre hazajöttem a forrón szeretett magyar szülőföldemre, de (...) tisztán éreztem, hogy a lelkem és a szívem fele a sivatag szabad és égig érő világában maradt.”

„Erdő” az Atlasz hegységben

Epilógus

Dr. Fehér Dániel élményeit és még sok más szaharai információt 1943-ban egy pompás, értékes és olvasmányos könyvben adta közre. 1951-ben megfosztották soproni dékáni címétől és egyetemi katedrájától (de akadémiai intézetigazgató lett ugyanott). 1954-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjai közé választotta, valamint Kossuth-díjjal tüntették ki.

1955-ben meghalt. Nyughelye sokáig ismeretlen volt, ma is kevesen ismerik.

Nemzetközi hírnevű, iskolateremtő nagy tudós volt. Az Akadémiai Kiadó 1983-ban külön kis kötetet jelentetett meg róla Kecskés Mihály tollából. A Magyar Professzorok Világtanácsának Emlékérmét róla nevezték el.

Ez a megemlékezés saját könyve alapján készült 2015-ben, a Talajok Nemzetközi Évében és a professzor halálának 60. évfordulója alkalmából, de az emlékezős expedíció 80. évfordulóján jelentjük meg.

Király Pál

Illisz László:**Adventi gondolatok**

Én az erdőben érzem leginkább azt, hogy körülvesz Isten.

A fák koronája között átzúgó szél olyan, mint egy végtelen, mindent betöltő sóhajlás, a Szentlélek borzongató áradása.

És persze lenyűgöz a rend, az, hogy az erdőben mindennek és mindenkinek helye van, a lábam alatt zörgő avarnak láthatatlan teremtmények örülnek, annak pedig én örülök, ami látható. Soha nem éreztem még úgy, hogy véletlen az, ami velem az erdőben történik.

Mindig úgy indulok el a hegyre, hogy egész biztosan nem térek haza üres kézzel – vagyis inkább lélekkel. A megtalált gomba, az érett som igazi élmény a testnek, de a megtalálás adománya már inkább a lélek tápláléka, nélkülözhetetlen eledel, ami erőt ad ahhoz, hogy elviseljem a hétköznapi minden nyűgét.

Néha nehéz eldönteni, hogy én találok rá valamire, vagy a valami talál rám.

Nemrégiben egy tuskón üldögéltem, Hunor kutyámmal mohón szívtuk magunkba a késő őszi lélekkonzerváló, utolsó napsütését. Én inkább csak bambultam, de a vizsla mindig figyel, emelkedő fülei, irányba feszülő teste jelezte nekem, hogy merre kell nézmem.

Alig húsz lépésnyire tőlünk, katonás rendben muflonok ballagtak a tisztás felől a fák közé. Tizenegyen voltak, nekünk jó szelünk volt, nem vettek észre, nyugodtan mentek a maguk útján, egy vén kos után. A kutya egyre csak feszült, de hallgatott, én pedig megbűvölve néztem a muflonokat, s igyekeztem agyamba vésni a képet, ami talán csak itt, csak most, és csak nekem – egyetlenegyszer.

Aztán az egyik állat megtorpant, merően rám nézett, tekintetünk találkozott. Vártam, hogy ebben a pillanatban elugranak, s hanyatt-homlok becsörtetnek a sűrűbe.

De nem így történt. Nyugodtan, a félelem legkisebb jele nélkül ballagtak tovább.

Éreztem, hogy egy hosszú pillanatra része lehettem az erdő rendjének. Szemébe nézhettem a muflonnak.

Az Úr teremtmő ujjával ívet húzott ketönk közé.

(Elhangzott a Kossuth Rádióban 2016. november 29-én.)

Kitüntetés

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének Elnöksége javaslatára 2016-ban az EFDSZ emlékérmét Ecsegi Istvánnak, a Északerdő Zrt volt VSZB titkárnak, a szakszervezet korábbi elnökségi tagjának ítelték.

A kitüntetett 1957. június 17-én Miskolcon született. Általános iskola után a miskolci Földes Ferenc Gimnázium biológia tagozatán érettségizett 1975-ben.

Érettségi után kezdett dolgozni az akkori Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságnál. Munka mellett végezte el a faipari szakközépiskolát, és 1981-ben faipari technikus minősítő vizsgát tett. Az erdőgazdaságnál közel 20 évig a faipar kereskedelmével foglalkozott, és 1993-ban felsőfokú külkereskedelmi áruforgalmi szakvizsgát tett.

A BEFAG-nál és a későbbi jogutódánál, az Északerdő Zrt.-nél közel 40 évet dolgozott különböző területeken. 2015. május 31-én a Számviteli és Pénzgazdálkodási Osztálytól vonult nyugdíjba.

A szakszervezethez 1975. szeptember 1-én csatlakozott. 1988-tól a vállalati szakszervezeti bizottság Ifjúsági és növekedelmi felelőse volt, majd 1993-tól, mint VSZB elnök, 2008 decemberétől 2015 májusáig VSZB titkárként tevékenykedett. 2009–2016 májusáig az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének elnökségi tagja volt.

Elhunyt Barta László

Az Erdészeti és Faipari Dolgozók Szakszervezetének korábbi elnöke Füzesabonyban született 1951-ben. 1971-ben került az akkori Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság gépjavító üzemébe. 1975-ben gépésztechnikus oklevelet

szerezett. 1978-ban felsőfokú munkaügyi tanfolyamot, majd egyéves szakszervezeti vezetőképző iskolát végzett és erdőgazdasága szakszervezeti bizottságának függetlenített munkatársa lett.

1987-ben megválasztották a VSZB főállású titkárnak, és ezt a munkakört látta el 2009 tavaszán rokkantnyugdíjas-ként történt visszavonulásáig.

1989-ben választották meg az akkor még a MEDOSz Szövetséghez tartozó Erdészeti Dolgozók Szakszervezetének elnökévé, és ezt a funkciót folytatta szakszervezetünk függetlenné válása után is egészen 2009-ig.

2016. december 3-án Egerben, a Lajosvárosi temetőben Schmotzer András, az Egererdő Zrt. korábbi vezérigazgatója búcsúztatta az elhunytat.

Elhunyt Mollayné Madas Gabriella

Életének 95. évében, 2016. november 19-én, Sopronban, csendesén elhunyt dr. Mollay Jánosné, sz. Madas (Muck) Gabriella gyémánt okleveles erdőmérnök.

Egész élete és szakmai pályafutása Sopronhoz, a soproni erdőkhöz kötődött. Huzamos ideig volt a vezetője a Tanulmányi Állami Erdőgazdaság hegyvidéki

erdészetének. Aktív közéleti tevékenységet fejtett ki az Országos Erdészeti Egyesületben, tagja volt az Erdők a Közjóért Szakosztálynak, egyik kezdeményezője és szervezője volt az Erdésznők Országos Találkozásának és az első szervezője a Muzsikál az erdő rendezvényeknek. Édesapja, András és László bátyja is erdőmérnök volt.

Széles körű részvétől kísérve 2016. december 9-én, a soproni Szent Mihály temetőben helyezték végső nyugalomra a református egyház szertartása szerint.

Meghalt Soós Gyula erdőmérnök

Soós Gyula erdőmérnök, a Debreceni Erdőfelügyelőség Kaán Károly és Rimler Pál emlékéremmel kitüntetett nyugalmazott igazgatója súlyos betegség következtében december 7-én elhunyt.

2016. december 15-én (csütörtökön) 14 óra 30 perckor búcsúztatják Debrecenben, a Köztemető 1. sz. ravatalozójában.

Szlovákiai tanulmányúton jártak

Ágazati Párbeszéd Bizottság kezdeményezésének köszönhetően szakszervezetünk tanulmányutat szervezhetett Szlovákiába, mint olyan országba, amely a szervezett nemzetközi szakmai párbeszédnek – az EFDSz-szel együtt – részese. A csoport EFDSz tisztségviselőkből és tagokból állt, s az út három napos volt.

A tanulmányút első napja Egertől Breznóig tartott. Másnap a Breznótól délre fekvő Feketebalog városkába utaztak. Itt van a Lesy SR 23 tagvállalata közül a 14. számú Feketebalogi Erdészet központja

(Lesy SR s.p.CB). Itt a vállalat igazgatója, Miroslav Pepich erdőmérnök munkatársával fogadta a csoportot. A kölcsönös üdvözlések után két előadás hangzott el. Az igazgató szavaiból kiviláglott, hogy ez az állami erdőgazdasági vállalat milyen nagy gondot fordít az ún. PR-munkára. Vagyis az erdő, az erdőgazdálkodás, az erdész munkájának a közönség számára történő bemutatására.

Az előadásokat követően az erdőgazdasági vállalat által a Vidra-völgyben kialakított erdei skanzenhez utaztak. Az erdei bemutatóhely létesítéséhez az ihletet a Szilvásváradai Erdei Múzeumból merítették és több tekintetben annak a mintáját is követték.

A skanzen-látogatás után a Szlovák Faipari, Erdészeti és Vízügyi Dolgozók Szakszervezete nemrég megválasztott új elnöke, JUDr. Vlasta Szabová phd. asszony Pozsonyból Besztercebányára utazott azért, hogy szakszervezetünk vezetőségével a személyes kapcsolatot felvegye.

A szlovák delegációt az Elnök Asszony mellett ing. Jozef Minarik, a szlovák szakszervezet erdészeti szekciójának elnöke, ing. Frantisek Fodor, a Lesy SR s.p. BB vezérigazgatóságán működő szakszervezeti bizottság elnöke, ing. Robert Stasko a szakszervezet munkavédelmi főfelügyelője és ing. Ján Sárík, a Slovenska Lupca-i szervezet elnöke alkotta.

A magyar delegáció tagja volt Dudás Péter elnök, Ivádi László alelnök, Górász László főtitkár és dr. Király Pál.

A tanulmányút harmadik napján az Alacsony-Táttra 2024 méter magas Chopok-csúcsára készültek, de az időjárás közbeszólt.

(A tanulmányútról szóló részletes beszámolót lapunk márciusi számában olvashatják.)

Minimálbér 2017

November 22-én megszületett a megállapodás a kormány, valamint a munkaadói és a munkavállalói érdekképviseletek megbízottai között a 2017. évi minimálbérrel és a garantált bérminimumról, de már a 2018-as esztendőre is előretekintve, a következők szerint.

A bruttó minimálbér a 2016. évi 111 ezer forintról + 15 százalékos emeléssel 2017-ben 127 500 forintra, majd egy év múlva újabb 8 százalékos emeléssel 2018-ban 138 ezer forintra emelkedik.

A garantált szakmai bérminimum a 2016. évi 129 ezer forintról 25 százalékos

emeléssel 2017-ben 161 ezer forintra, majd egy év múlva újabb 12 százalékos emeléssel 2018-ban 180 ezer forintra emelkedik.

Ezzel egyidejűleg a munkáltatói járulékok 2017-ben 5 százalékra csökken. 2018-ban pedig további 2 százalékkal.

Lapzártánk idején médiahír volt, hogy a nyugdíjak emelésének átlagos mértéke 2017-ben 1,6 százalék lesz. **K.P.**

A LIGA Szakszervezetek megfelelő alapnak tekinti a minimálbér-emelési javaslatot

Budapest, 2016. november 12. – A LIGA Szakszervezetek megfelelő alapnak tekinti a kormány azon tárgyalási ajánlatát, amely 15 százalékos minimálbér- és 25 százalékos garantált bérminimum-emelést tartalmaz.

Az érdekvédelmi szervezet szombati közleményében azt írta, a 2017-re és 2018-ra tervezett minimálbér-emelésekkel teljesülhet az az évek óta szorgalmazott munkavállalói követelés, hogy a nettó minimálbér érje el a létminimum szintjét.

A LIGA azonban kétségesnek tartja, hogy a munkaadói járulékok csökkentésének szándéka maradéktalanul érvényesül a munkabérekben, ezért továbbra is javasolja a munkavállalói járulékok csökkentését, hiszen ez azonnal, közvetlenül és minden munkavállaló esetében béremelkedést eredményez.

Hozzá tették: a nemzetgazdaság szempontjából a legfontosabb cél a munkabérek jelentős emelkedése, amelynek elérésére több út is kínálkozik, ezért a LIGA Szakszervezetek a kormány által benyújtott javaslatokat hajlandó megfontolni és azokról további tárgyalásokat folytatni **(MTI)**

Megállapodott a jövő évi bérekről a kormány a szociális partnerekkel

Budapest, 2016. november 22. – Megállapodott kedden a kormány a szociális partnerekkel a következő két év minimálbéremeléséről és járulékcsoökkentéséről; a nemzetgazdasági miniszter a megállapodásnak köszönhetően gyorsabb gazdasági bővülést vár, a 2,3 százalékos GDP-arányos jövő évi hiányszámon szerinte nem kell változtatni, de ha szükséges a kormány márciusban módosíthatja a költségvetést.

Varga Mihály nemzetgazdasági miniszter a Versenyszféra és a Kormány Állandó Konzultációs Fórumának

(VKF) ülését követően kedden Budapesten bejelentette, jövőre a minimálbér 15 százalékkal, a garantált bérminimum 25 százalékkal nő, a munkáltatói járulékok pedig 5 százalékponttal csökkennek. 2018-ban a minimálbér újabb 8 százalékkal, a bérminimum 12 százalékkal nő és további 2 százalékponttal csökkennek a járulékok. Megállapodtak abban is, ha 2017 első 9 hónapjában a bruttó bérnövekedés meghaladja a 11 százalékot, akkor a kormány kezdeményezni fogja, hogy 2018. január elsejével további 0,5 százalékponttal csökkenjenek a munkáltatói járulékok. Összesen így 2018-ban 2,5 százalékkal csökkenhetnek a járulékok.

A kormány vállalta azt is, hogy jövőre a társasági nyereségadó egységesen 9 százalékra csökken az eddigi 19 és 10 százalékról – mondta. Ezzel szavai szerint eleget tett a miniszterelnöki elvárásnak, „elment a falig”, és megjegyezte, minden partner elment a lehetséges határig, amelyet a felhatalmazó érdekképviselet lehetővé tett számára.

A nemzetgazdasági miniszter szerint mérföldkőhöz érkezett a magyar gazdaság azzal, hogy a kormány egyszerre javítaná a versenyképességet és növelné a béreket. Úgy vélte, ez lehetővé teszi, hogy a magyar gazdaság a mostani 2–3 százalékos bővülésről egy magasabb növekedési tartományba kerüljön.

Munkavállalói oldal: a jövő évi béremelés a szakszervezetek javaslatait tükrözi

A szakszervezetek javaslatait tükrözi a Versenyszféra és a Kormány Állandó Konzultációs Fórum (VKF) keddi ülésén elfogadott, jövőre életbe lépő minimálbér és szakmunkás garantált bérminimum emelés – mondták el a VKF munkavállalói oldalának képviselői az ülést követően kedden az MTI-nek.

Doszpolyné Mészáros Melinda, a Liga Szakszervezetek elnöke és Palkovics Imre, a Munkástanácsok Országos Szövetségének (MOSZ) elnöke is egyetértett abban, hogy a bejelentett minimálbér emelés révén a minimálbér nettó értéke 2018-ra eléri a létminimum szintjét.

A Liga Szakszervezetek elnöke úgy vélte, hogy a VKF-en elfogadott bért megállapodás alapjaiban arra a 2017–2018-ra vonatkozó két éves bérfelzárkóztatási programra épül, amelyet a munkavállalói oldal szakértői dolgoztak ki. A szakszervezetek a programot még a

bértárgyalások kezdetén adták át a kormánynak – tette hozzá.

Palkovics Imre kiemelte: a munkaadók is hozzájárultak a VKF keretein belül megszületett, mérföldkőnek számító béremeléshez. A garantált bérminimum két év alatti 37 százalékos emelését pedig komoly lépésnek nevezte.

A MOSZ elnöke arról is beszámolt, hogy a szakszervezetek és a munkaadók további feladata a központi bérajánlás kérdésének rendezése. Jövőre sem lesz bérajánlás, mert sem a munkaadók, sem a kormány nem szorgalmazta egy ilyen jellegű megállapodás létrejöttét. Véleménye szerint azonban a nemzetgazdasági szintű reálkereset-növekedés, amelyet a kormány a következő 6 évre bejelentett, csak úgy valósulhat meg, ha a minimálbér feletti bérek is megfelelő mértékben emelkednek. Ehhez pedig a szociális partnereknek kell az adott ágazatban, adott vállalatnál vagy vállalatcsoportnál megállapodásra jutniuk – tette hozzá Palkovics Imre. (MTI)

Átlátható és hatékony az állami erdőgazdaságok működése

2016. november 2. – Az utóbbi napokban megjelent sajtóhírekre reagálva a Földművelésügyi Minisztérium ismét leszögezi: a szaktárca még nem kapta meg a Kormányzati Ellenőrzési Hivatal végleges ellenőrzési jelentését. Fazekas Sándor földművelésügyi miniszter a jelentéstervezetre több észrevételt tett, amelyekre még szintén nem érkezett válasz.

A Kormányzati Ellenőrzési Hivatal az állami erdészeti társaságok 2010 és 2014 közötti időszakának működését vizsgálta. Ezen időszak alatt nem a Földművelésügyi Minisztérium gyakorolta a tulajdonosi jogokat a társaságoknál, hanem az MFB Bt.

A földművelésügyi tárca 2014-től felügyeli a 22 állami erdőgazdaságot, azóta felügyelő bizottságok segítik és ellenőrzik a társaságok szabályos

működését. Személyi változások is történtek, cserélődtek a vezérigazgatók, az átvételt követően megszűnt a VERGA Zrt. akkori vezetőjének megbízatása 2015. január 20-án. Miután a Földművelésügyi Minisztérium átvette a tulajdonosi jogokat, a jobb átláthatóság, hatékonyabb ellenőrizhetőség és működés érdekében módosult az állami erdészeteket érintő szabályozás is.

Az erdészeti társaságok kiemelt feladatai közé tartozik a közjóléti szolgáltatások ellátása. Az elmúlt 2 évben több mint 7 milliárd forint összegben valósítottak meg az erdészetek beruházásokat, amelynek eredményeként számos turisztikai, túraútvonal, kilátó, kerékpárút stb. épült. Ezek a fejlesztések hozzájárulnak ahhoz, hogy nemzeti kincsünkkel, az erdővel minél több természetbarát ismerkedhessen meg, s eközben az erdőkben rejlő értéket megóvjuk, gyarapítsuk az utókor számára is.

(FM Sajtóiroda)

Új korszak kezdődik a cafeteriaiban

2016. november 14. – Jövő január 1-től jelentősen változik a nem pénzben nyújtható juttatások adózása, emiatt a korábbi években már megszokott cafeteriaelemek kikerülhetnek a választható juttatások köréből, az adómentesen nyújtható juttatások pedig új elemekkel bővülnek. Ezek a legfontosabb változások.

A korábbi években népszerű cafeteria elemeinek jelentős része – ideértve az Erzsébet-utalványt, a munkahelyi étkeztetést, az iskolakezdési támogatást, a helyi utazási bérletet, az iskolarendszerű képzés munkáltató által átvállalt költségét, továbbá az önkéntes kölcsönös nyugdíjpénztári, egészségpénztári és önszegélyező pénztári hozzájárulásokat – 2017-től már csak a jelenleginél jóval kedvezőtlenebb adózási feltételekkel juttatható a munkavállalók számára.

Ez azt jelenti, hogy az előbbieken nevesített juttatások után a kifizetőnek 14 százalékos egészségügyi hozzájárulás helyett már 27 százalékot kell fizetnie.

Új jogcímek lesznek

Újdonság azonban, hogy 2017-től béren kívüli juttatásként adható pénzbeli juttatás is, továbbá az óvodai szolgáltatással is bővül az adómentesen nyújtható juttatások köre. Továbbra is adómentesen

biztosítható viszont a sportrendezvényre és kulturális szolgáltatásra szóló belépő, valamint a munkáltató által nyújtott törvényben meghatározott feltételek mellett nyújtott lakáscélú támogatás.

A munkáltatók számára fejlődést okozhat, hogy a megváltozott feltételek mellett hogyan alakítsák ki a cafeteria keretein belül választható juttatások körét. A rendszer egyik fő előnye, hogy a munkavállalók különböző életszakaszaikban különböző juttatásokat preferálnak: például egy fiatalnak a lakáshoz jutás, míg egy nyugdíj előtt álló dolgozónak az önkéntes pénztári befizetés élvezhet prioritást, miközben a munkáltató az adómentesen nyújtható, egészségügyi biztosítással kívánja a munkából kieső időt csökkenteni” – állapította meg Horváthné Szabó Beáta, a Deloitte Zrt. adóosztályának igazgatója.

A pénzbeli juttatás kedvezményesen adható

Az új elemek közül várhatóan népszerű lesz a pénzbeli juttatás, melynek éves – jogviszonyban töltött napokkal arányos – keretösszege 100 ezer forint. A pénzbeli juttatás éves keretösszegét meghaladóan adott juttatás nem önálló tevékenységből származó jövedelemként adókötelessé válik. Érdemes odafigyelni a juttatás időzítésére is, mivel ha ezt az összeget nem az elszámolás hónapjában utalják, hanem csak a következő havi bérrel együtt, akkor egyhavi összeg elveszhet, hacsak decemberben nem fizetnek kéthavi juttatást a dolgozóknak.

Kérdésként merülhet fel az is, hogy a juttatást milyen ütemezéssel (egy összegben vagy részletekben), illetve az év mely szakában fizessék ki a munkavállalóknak: ez év elején, esetleg az év végén? Fontos arra is figyelemmel lenni a szabályzat elkészítésénél, ha a munkavállaló egy összegben kéri a kifizetést év elején, azonban munkaviszonya év közben megszűnik, a jövedelem arányos részét milyen módon szükséges visszafizetnie a munkavállalónak.

Érdemes a cégeknek elgondolkodni az óvodai ellátások bevezetésén is, ugyanis 2017. január elsejétől lehetőség nyílik arra, hogy a munkáltató az ingyenesen nyújtott bölcsődei szolgáltatásokhoz hasonlóan adómentesen biztosítson óvodai szolgáltatást és ellátást is.

Érdemes megvárni a parlament döntését

Várhatóan jövő évtől az olyan juttatásokat, amelyek 2016. december 31-ig bérén kívüli juttatásnak minősültek (ezek adóterhe jövőre 34,22 százalék), egyes meghatározott juttatásként (ezek adóterhe 49,56 százalék lesz) továbbra is lehet biztosítani a munkavállalóknak, a korábbi egyedi értékhatárookra vonatkozó korlátozások nélkül.

Azonban a juttatásokkal kapcsolatos egyéb feltételeket a 2016. december 31-én hatályos előírásoknak megfelelően továbbra is teljesíteni kell. A tervezett változtatások szerint a népszerű fogyasztásra kész étel vásárlására jogosító utalvány egyes meghatározott juttatásként biztosítható. Nem zárható ki, hogy a parlament honlapján elérhető törvénymódosító javaslat még a hetekben változhat, ezért a cafeteria szabályzat véglegesítésével célszerű megvárni a honatyák döntését – hívta fel a figyelmet Horváthné Szabó Beáta.

A január 1-jétől a juttatások után a kifizetőt terhelő adó alapjának korrekciós tétele várhatóan a korábbi 1,19-ről 1,18-ra módosul. Ezáltal összhangba kerül a többi juttatások alapjaként már ebben az évben is alkalmazott szorzóval. A bérén kívüli juttatások teljes adóterhelése így 34,51 százalékról 34,22 százalékra, az egyes meghatározott juttatások adóterhelése 49,98 százalékról 49,56 százalékra csökkenhet.

(Napi.hu)

Előzetes a HUNGEXPO 2017. évi kiállítási programjából

Január 25–28. AGROmashEXPO – AgrárgépShow

Nemzetközi mezőgazdasági és mezőgép kiállítás
Magyar kert – Kertkiállítás
Szőlészet és Pincészet

Február 9–12. – FeHova

Nemzetközi Fegyver-, Horgászati és Vadászati Kiállítás

Február 23–26. – Budapest Boatshow

Nemzetközi hajókiállítás

Február 24–26. – Budapest Motor-fesztivál

Március 2–5. – Utazás

Nemzetközi idegenforgalmi kiállítás

Március 3–5. – Bringaexpo

Április 5–9. – Construma

Nemzetközi építőipari szakkiállítás.
Construma Kert
Disznóvénny és kertépítészeti székiállítás és vásár

Április 9–11. – RENEQ

Nemzetközi megújuló energia szakkiállítás
Otthon Design
Otthonteremtési szakkiállítás
HUNGAROTHERM
Nemzetközi fűtés-, szellőzés-, klíma- és szanitertechnikai szakkiállítás.

Május 9–12. – Ipar Napjai (MACH-TECH)

Nemzetközi ipari szakkiállítás.
Nemzetközi gépgyártás-technológiai és hegesztés-technikai szakkiállítás

Szeptember 20–24. – OMÉK Budapest, 2017

Országos Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Kiállítás és Vásár 2017
1101 Budapest X. kerület,
Albertirsai út 10.

Az Országos Mezőgazdasági és Élelmiszeripari Kiállítás és Vásár Magyarország legnagyobb, legrégebbi és nagy tradíciókkal bíró agrárgazdasági rendezvénye, amely több mint 100 éves múltra tekint vissza. Az OMÉK-ot 2017-ben 78. alkalommal rendezik meg.

Október 18–20. Automotive Hungary

4. Nemzetközi járműipari beszállítóipari szakkiállítás

Október 18–21. – Autótechnika

25. Nemzetközi járműfenntartó-ipari szakkiállítás

Figyelem! A HUNGEXPO Vásár és Reklám Zrt. a közöltektől való eltérés, a változtatás jogát fenntartja. Ezért, ha az indokoltnak tűnik, ajánlatos az egyes rendezvények felkeresése előtt az időpont egyeztetése a társaság következő elérhetőségeinek valamelyikén. Cím: 1101 Budapest, Albertirsai út 10. Levél-cím: 1441 Budapest, Pf. 44. Tel.: +36-1 263-6000 vagy 263-6098. Fax: +36-1 263-6098. E-mail: info@hungexpo.hu Web: www.hungexpo.hu

K. P.

Oroszi Sándor, az OEE Erdészettörténeti Szakosztálya elnöke:

Körbetekintve a Parlament épületének gazdag és szép fafelhasználásra, a szlavón tölgyeké is az elismerés. Amint azoké az elődeinké is, akik itt képviselték az erdők, erdészek érdekeit. Az egyesületnek kezdetektől célja volt a fejlődő tőkés gazdaság érdekeit, ugyanakkor az erdő védelmét is szolgáló törvény létrehozása. Ez 1879-ben meg is született. Új körülmények között vált szükségessé az 1935-ös komplex erdőtörvény megalkotása, amely máig ható változást indított el, s amelyhez az egyesület, a tagság cselekvően járult hozzá.

Sebestyén Márta a sötét Bakonyerdőtől Marosszélig erdőről, fáról dalolt, és énekeltette meg a közgyűlés résztvevőit.

Akikre a magyar erdők jövőjét bízta a ma még aktív nemzedék: az Alma Mater, a soproni egyetem Erdőmérnöki Karának hallgatói, az OEE tagságának utánpótlása.

2016-ban a Szakszerű erdőgazdálkodásért díjat **Brojnás László** erdőmérnöknek ítelték. A kitüntetést Oravecz Márton, a Nébih elnöke és Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes adta át.

Ebben az évben tíz erdészeti erdei iskola kapta meg a szakmai minősítést. **Rencsiné Ágh Márta**, az Északerdő Zrt humánpolitikai osztályának vezetője veszi át a tanúsító okmányt Bitay Márton Örs FM államtitkártól és Zambó Péter OEE elnöktől.

Bedő Albert, a nagy előd szavaival:

„A zászló, amely 1866. december 9-én kibontva lett, ma is szilárdan áll és vitorán leng.”

Szöveg: **Nagy László**
Fotók: **Zétényi Zoltán**